

JOHN M. FOWLER

EL LLIBRE DE LLUC
L'EVANGELI DE LA GRÀCIA

JOHN M. FOWLER

EL LLIBRE DE LLUC

L'EVANGELI DE LA GRÀCIA

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició abril-juny 2015

El llibre de Lluc

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Abril-juny 2015

Edició no autoritzada

Autor

John M. Fowler

Director general

Clifford Goldstein

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

J. VLADIMIR POLANCO: *El libro de Lucas. El evangelio de la gracia.*

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Abril-Junio de 2015.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

SUMARI

Introducció. EL LLIBRE DE LLUC	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	9
1. La vinguda de Jesús	11
2. El baptisme i les temptacions	18
3. Qui és Jesucrist?	25
4. La crida a ser deixebles	32
5. Crist és Senyor del dissabte	39
6. Les dones en el ministeri de Jesús	46
7. Jesús, l'Esperit Sant i l'oració	53
8. La missió de Jesús	60
9. Jesús, el gran Mestre	67
10. Seguir a Jesús en la vida quotidiana	74
11. El Regne de Déu	81
12. Jesús a Jerusalem	88
13. Crucificat i ressuscitat	95

INTRODUCCIÓ

EL LLIBRE DE LLUC

“Es va aixecar i se'n va anar a trobar el seu pare. Encara era ben lluny quan el seu pare el va veure venir, i, commogut, va córrer i se li va tirar al coll i el besà” (Lluc 15:20).

Coneixem aquest versicle. Prové d'una de les històries més conegudes i estimades de tota la literatura, sagrada o profana. Però el sorprenent és que mai l'haguéssim conegut si no fos perquè un senzill metge missioner va incloure aquesta preciosa joia en una carta que va escriure al seu erudit amic Teòfil.

El nom del metge era Lluc, un convers gentil, i la carta és l'“Evangeli segons Lluc”. A més del seu Evangeli, Lluc també va escriure el llibre d'“Els fets dels apòstols”. A més d'haver estat company de viatges de Pau, Lluc va ser un agut observador del gran moviment de Jesús que cobria l'Imperi romà, i participava en aquest moviment. Aquesta estreta vinculació amb Pau va comportar que Lluc no tan sols captes l'extens significat de l'església cristiana —que es va mantenir ferm contra l'exigència del Cèsar de ser honorat com a diví—, sinó també a obtenir, de fonts de tota confiança, un coneixement profund de l'Home que es trobava darrera de tot allò: Jesucrist. Sota la inspiració de l'Esperit Sant, Lluc va escriure una obra en dos volums sobre el que podríem anomenar “L'origen i la història de l'església cristiana”.

El primer volum es l'*Evangeli*, escrit i entregat a Teòfil abans d'escriure *Els fets dels apòstols* (Fets 1:1). Molts erudits conservadors daten l'Evangeli de Lluc entre els anys 61 i 63.

Teòfil era un convers grec i, al dirigir-li la carta, Lluc era plenament conscient d'estar entregant el seu Evangeli als membres grecs i gentils de la comunitat en la fe, sense oblidar les arrels jueves de Jesús. Mateu va escriure principalment per als jueus i, degut a aquest fet, emfatitza a Jesús com el Messies. Marc va escriure per als romans, i veiem a Jesús caminant a través dels país amb les notícies sobre el Regne. Joan era un pensador profund, i en el seu Evangeli sorgeix Jesús, el Verb (o Paraula), el Creador, el Fill de Déu. Però Lluc escriu pensant en els gentils. Presenta a Jesús, el Fill de l'Home, com Salvador del món i Amic de la humanitat. La universalitat de la salvació és el tema subjacent a l'Evangeli de Lluc; per això, la seva genealogia de Jesús rastreja l'origen de Jesús fins Adam, a qui vincula amb Déu, mentre que la genealogia descrita a l'Evangeli de Mateu es deté a Abraham, el pare dels jueus (Lluc 3:23-38; comparar amb Mateu 1:1-17).

L'Evangeli segons Lluc és el més complet dels quatre. Alguns miracles només apareixen a Lluc, com són la resurrecció del fill de la viuda de Naín (Lluc 7:11-18) i la guarició de Malco (Lluc 22:50-51). (Per altres miracles, veure Lluc 5:4-11; 13:11-17; 14:1-6; 17:11-19). Moltes paràboles són específiques a l'Evangeli segons Lluc, incloent-hi vàries de famoses: el bon samarità (Lluc 10:30-37), el ric insensat (Lluc 12:16-21), el fill pròdig (Lluc 15:11-32), el ric i Llätzer (Lluc 16:19-31), i el fariseu i el recaptador d'impostos (18:9-14). La història de Zaqueu (Lluc 19:1-10) també és una contribució exclusiva de Lluc.

Sota la conducció de l'Esperit Sant, Lluc afirma haver revisat els materials històrics i entrevistat a testimonis presencials (Lluc 1:2); i després “d'investigar-ho tot amb decisió” va

“escriure detalladament” una història amb la qual el lector és convences “de la solidesa” dels ensenyaments sobre Jesús i les seves bones noves (versicles 3 i 4).

Quan es va demanar al teòleg James Denney si podria recomanar una bona biografia de Jesús, ell va respondre: “Han tingut en compte la que va escriure Lluc?”.

És una bona idea. Prenguem-ne nota junts durant aquest trimestre, com església mundial.

John M. Fowler ha servit a l'església durant 53 anys com a pastor, professor de Teologia i Filosofia, editor i administrador en temes d'educació. Com autor de nombrosos articles i llibres, va preparar dues Guies d'Estudi de la Bíblia per a Adults: El conflicto cósmico entre Cristo y Satanás (2002) i Efesios: El Evangelio de las relaciones (2005).

CLAU D'ABREVIATURES

<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>CC</i>	<i>El Camino a Cristo</i>
<i>CS</i>	<i>El conflicto de los siglos</i>
<i>DMJ</i>	<i>El discurso maestro de Jesucristo</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>Ed</i>	<i>La educación</i>
<i>Ev</i>	<i>El evangelismo</i>
<i>HAd</i>	<i>El hogar adventista</i>
<i>HHD</i>	<i>Hijos e hijas de Dios</i>
<i>MC</i>	<i>El ministerio de curación</i>
<i>MS</i>	<i>Mensajes selectos, 3 volums</i>
<i>NVI</i>	<i>La Biblia, Nueva Versión Internacional</i>
<i>PP</i>	<i>Patriarcas y profetas</i>
<i>PVGM</i>	<i>Palabras de vida del gran Maestro</i>
<i>RJ</i>	<i>Reflejemos a Jesús</i>
<i>RVR</i>	<i>La Biblia, Versión Reina Valera 1960</i>
<i>TI</i>	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

BIBLIOGRAFIA

- BARKLAY, William. *El Nuevo Testamento comentado: Mateo*. 2 vol. Buenos Aires: La Aurora, 1954.
- BERKOUWER, G. C. *The Sacraments*. Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans, 1969.
- BONHOEFFER, Dietrich. *The Cost of Discipleship*. Nova York: The Macmillan Co. 1965.
- CULLMAN, Oscar. *Crist and Time*. Londres: SCM Press, LTD., 1967.
- DEWITT, Richard. *Worldviews: An Introduction to the History of Philosophy and Science*. 2nd. Ed. Chichester, West Sussex, Regne Unit: John Wiley and Sons, 2010.
- LADD, George Eldon. *Teología del Nuevo Testamento*. Terrasa, Espanya: Clie, 2002.

LA VINGUDA DE JESÚS

Dissabte 28 de març

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 1:2, 3; 2 Timoteu 3:16; Lluc 1:5-22; Deuteronomi 18:15; Lluc 2:9-12, 25-32.

PER A MEMORITZAR:

“Perquè no hi res impossible per a Déu” (Lluc 1:37).

L'Evangeli de Lluc fou escrit principalment per als gentils. Lluc era gentil (així ho trobem implícit a Colossencs 4:10-14), com ho era Teòfil, a qui va dirigir el seu Evangeli.

A més de ser metge, Lluc va ser un meticulós historiador. A la introducció del seu Evangeli, Lluc situà a Jesús en la història real; és a dir, situa la història en el context històric del seu temps: Herodes era el rei de Judea (Lluc 1:5), August regnava sobre l'Imperi romà (Lluc 2:1) i un sacerdot anomenat Zacaries complia el seu torn al temple de Jerusalem (Lluc 1:5-9). Al capítol 3, Lluc anomena sis dates contemporànies relacionades amb el ministeri de Joan el Baptista, el precursor de Jesús.

D'aquesta manera, Lluc ubica el relat de Jesús en la història –persones reals, temps reals– a fi d'eliminar de la seva narració qualsevol idea de mitologia. Els seus lectors han de sentir respecte i admiració pel fet que Jesús sigui real i que, per mitjà d'ell, Déu hagi envaït la història amb el “Salvador, que és el Crist, el Senyor” (Lluc 2:11).

UN INFORME ENDREÇAT (Lluc 1:1-3; Fets 1:1-3)

Fets 1:1 ens diu que, abans d'escriure Els fets dels apòstols, el seu autor va “tractar de tot allò que Jesús va fer i ensenyar des del principi” en un “primer escrit”. Això, i que ambdós foren dirigits a Teòfil, ajuda a que arribem a la conclusió que un mateix autor fou el responsable dels dos llibres. Els dos informes poden considerar-se com les parts primera i segona de “L'origen i la història de l'església cristiana”. La primera part (l'Evangeli segons Lluc) és una narració de la vida i obra de Jesús, i la segona part (Els fets dels apòstols) és un relat de la difusió del missatge de Jesús i de l'església primitiva.

Com es va escriure aquest Evangeli? Lluc 1:2, 3; 2 Timoteu 3:16.

Lluc sabia que molts havien escrit al voltant dels esdeveniments que sotragaren la ciutat de Jerusalem respecte a Jesucrist. Les fonts de dites obres literàries incloïen a molts “testimonis presencials” i “servidors de la Paraula” (Lluc 1:2), una clara referència als deixebles i altres contemporanis de Jesús. El mateix Lluc va estar exposat a aquests testimonis i ministres (com Pau i altres dirigents apostòlics) i, possiblement, també als evangelis escrits per Marc i Mateu. És obvi que Lluc no fou un testimoni [presencial]* de la història de Jesús, però fou un convers autèntic i creïble de Crist.

Mateu va escriure a un públic jueu, presentant a Déu com el gran Mestre, el compliment de la profecia i el Rei dels jueus. Sovint es va referir a les profecies de l'Antic Testament acomplertes en Crist. Marc va escriure sobre Jesús a una audiència romana, la persona en acció. Lluc, metge i gentil, va escriure pels gentils i els grecs sobre el Jesús universal, el Salvador del món. Lluc diu que el propòsit del seu escrit és doble: presentar “detalladament” (Lluc 1:3) la narració d'una història i proporcionar convenciment de la “solidesa que tenen els ensenyaments” (Lluc 1:4) d'aquella era nova. La veritat de com és Jesús és un dels objectius del seu Evangeli.

Lluc, un autor inspirat de les Escripures, va utilitzar altres materials al escriure, Això és molt interessant, i l'ús d'altres fonts no nega la inspiració o l'autoritat del que va escriure. Quines lliçons trobem en aquest fet per a nosaltres, com adventistes, respecte a la manera en que la inspiració, canònica o no canònica, actua sobre els escriptors inspirats?

---

*[Text afegit pel traductor].

“S'HA DE DIR JOAN!”

El silenci diví va marcar la història d'Israel per quasi quatre-cents anys després de Malaquies. Amb els anuncis dels naixements de Joan el Baptista i de Jesús, es va trencar el silenci diví.

Les històries del naixement de Joan i de Jesús tenen forces semblances. Ambdós foren miraculosos: en el cas de Joan, Elisabet ja havia complert per molt l'edat de tenir fills; en el cas de Jesús, una verge tindria un fill. L'àngel Gabriel anuncià les dues promeses de naixement. Els dos anuncis van ser rebuts amb un esperit d'astorament, goig i entrega a la voluntat de Déu. Els dos nadons tenien de créixer i arribar a ser forts en l'Esperit (Lluc 1:80; 2:40).

Amb tot, la missió i el ministeri dels dos nadons miraculosos eren diferents. Joan tenia de ser qui preparés el camí per a Jesús (Lluc 1:13-17). Jesús era el “Fill de Déu” (versicle 35) i el compliment de les profecies messiàniques (versicles 31-33).

Llegeix Lluc 1:5 al 22. Malgrat se'ns presenta a Zacaries com algú que “seguia correctament tots els manaments i les observances del Senyor”, la seva manca de fe davant l'anunci de l'àngel va comportar una reprensió. Com ens ajuda això a comprendre el concepte d’“irrepreensible” per a un creient en Jesús?

“El naixement del fill de Zacaries, com el fill d'Abraham i el de Maria, tenia d'ensenyar una gran veritat espiritual, una veritat que som lents a aprendre i propensos a oblidar. Per nosaltres mateixos som incapaços de fer el bé; però el que nosaltres no puguem fer serà fet pel poder de Déu a tota ànima submissa i creient. Fou mitjançant la fe com va ser donat el fill de la promesa. És per la fe com s'engendra la vida espiritual, i som capacitats per a fer les obres de justícia” (*DTG 73*).

El miracle de Joan va tenir un propòsit decisiu en el tracte de Déu amb el seu poble. Després de quatre-cents anys d'absència profètica a la història d'Israel, Joan va irrompre en aquella història amb un missatge específic i amb poder decisiu. La missió i el missatge de Joan eren “preparar per al Senyor un poble ben disposat” (Lluc 1:17). Tenia de ser el precursor del Messies, qui preparés el camí per a la missió de Jesús.

“LI POSARÀS PER NOM JESÚS”

El naixement de Jesucrist no fou un succés normal. Va ser assenyalat a l'etern calendari de Déu i, “quan es complí el termini, Déu envià el seu Fill, nascut d'una dona” (Gàlates, 4:4). Fou el compliment de la primera promesa que va fer Déu després de l'entrada del pecat a l'Edèn (Gènesi 3:15).

Llegeix les següents parelles de textos. A cada parella, de quina manera el naixement de Jesús va ser un compliment sorprenent de la profecia? Què ens diu això sobre el per què hem d'aprendre a confiar en totes les promeses de Déu? Deuteronomi 18:15 i Fets 3:22-24; Isaïes 7:14 i Mateu 1:22, 23; Miquees 5:2 i Lluc 2:4-7.

Sis mesos després que Gabriel anunciés a Zacaries el venidor naixement de Joan, també va anunciar a Maria de Natzaret un miracle encara més gran: sent verge “concebràs i tindràs un fill, i li posaràs per nom Jesús” (Lluc 1:31).

El naixement virginal de Jesús va contra la naturalesa, i no es pot explicar en forma natural ni amb la filosofia naturalista. Fins i tot Maria va plantejar la pregunta: “I com es farà això, si jo no visc amb cap home?” (Lluc 1:34). L'àngel li assegurà que seria l'obra de l'Esperit Sant (versicle 35), i que “no hi ha res impossible per a Déu” (versicle 37). La submissió immediata i fidel de Maria fou notable: “Que es realitzi en mi el que tu has dit” (versicle 38). Tot dubte humà, no importa com de natural o lògic sigui, ha de donar lloc a la resposta divina. Ja sigui la Creació o la Creu, l'Encarnació o la Resurrecció, el descens del manà o el vessament a la Pentecosta, la iniciativa divina demana l'entrega i l'acceptació humanes.

Encara que Maria va respondre amb submissió i entrega a la sobirania i els propòsits eterns de Déu, Gabriel la va afirmar amb una altra gran resposta. “L'Esperit Sant davallarà damunt teu, i la força de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el nadó serà sant, i l'anomenaran Fill de Déu” (versicle 35).

Algunes cultures secularitzades han estat obligades a creure que tot, en darrera instància, té una explicació naturalista i científica. Per què aquesta és una visió estreta, fins i tot superficial, de la majestuositat i la grandesa de la realitat?

UNA MENJADORA A BETLEM

Lluc comença el relat de Betlem amb una nota històrica. Josep i Maria van sortir de la seva llar de Natzaret per viatjar i empadronar-se al poble pairal, Betlem, obeint un edicte censal de l'emperador romà Cèsar August, quan Quirini era governador de Síria.

Reflexiona en la pobresa de Jesús tal com se'ns revela a Lluc 2:7. Compara les imatges dels “embolcalls”, “menjadora” i “no hi havia lloc per a ells a la sala d'hostes” amb la descripció de Pau de la condescendència de Jesús a Filipencs 2:5 al 8. Quin camí va haver de recórrer Jesús en favor nostre?

L'ambient de pobresa en que el Senyor es va encarnar segueix amb els primers visitants que anaren a l'establia: els pastors. No es va donar la “nova de gran goig” (Lluc 2:10) als rics o als poderosos, ni als escribes o als sacerdots, ni als governants que dominaven el país, sinó a uns humils i menyspreats pastors. Observa la senzillesa del missatge: *Un Salvador us ha nascut. A la ciutat de David. Ell és Crist, el Senyor, l'Ungit. El trobareu embolcallat* (traducció de l'autor). El do més preuat del Cel va venir dins un senzill envàs, com sovint passa. Però el do es portador “a la humanitat que ell [Déu] estima” de “glòria a Déu” i “a la terra pau” (versicle 14).

El registre de Lluc (2:9-12) planteja tres assumptes vitals de la teologia cristiana. Primer, les bones noves de l'evangeli són “per a tot el poble”. En Jesús, tant els jueus com els gentils arriben a ser el poble de Déu. Segon, Jesús és el Salvador, i no hi ha altre. Tercer, Jesús és Crist, el Senyor. Aquests tres temes, tan clarament establerts en Lluc, més tard són el fonament de la predicació apostòlica, particularment la de Pau.

Pensa en el què creiem: el Creador de tot el que fou fet (Joan 1:1-3) va entrar en aquest món caigut com un ser humà, i va viure una vida dura, sols per acabar a la creu. Si realment creguéssim això, per què tot altre aspecte de la nostra vida es tindria de viure en submissió a aquesta veritat astoradora? Quines parts de la teva vida reflecteixen la teva creença en la història de Jesús i quines parts no ho fan?

ELS TESTIMONIS DEL SALVADOR

Malgrat que principalment escrivia per als gentils, Lluc percebia la importància de l'herència jueva a través de l'Antic Testament. Es va preocupar per vincular la història del Nou Testament amb l'Antic, i va proveir la bella escena de Maria i Josep quan la circumcisió del nadó Jesús al vuitè dia i el van portar al temple de Jerusalem a fi de presentar-lo al Senyor, tal com mana la Llei de Moisès (Lluc 2:22-24).

Llegeix Lluc 2:25 al 32. Fixa't en tres punts sobre la teologia de la salvació que Simeó presenta: la salvació és per mitjà de Jesús; la salvació és proveïda per Déu; la salvació és per a tots els pobles: pels gentils així com per a Israel. De quina manera aquestes veritats es vinculen amb el missatge del primer àngel d'Apocalipsi 14:6 i 7?

La profecia de Simeó també destacava dos aspectes importants del ministeri de Jesús.

Primer, Crist “ha estat posat perquè molts caiguin o s'aixequin a Israel” (Lluc 2:34). Sí, Crist ha portat llum i salvació per a tots, però no sense un cost per aquell qui les rep. Amb Crist, no hi ha terreny neutral: acceptació o rebuig, i la salvació de la persona depèn de que doni la resposta apropiada. Crist demana exclusivitat: estem amb ell o no hi estem. Qui romanguin amb ell s'aixecaran i seran part del seu Regne; qui el rebutgi o romangui indiferent vers ell caurà i morirà sense esperança. La fe en Crist no és negociable.

Segon, Simeó va profetitzar a Maria: “una espasa et traspasarà l'ànima” (Lluc 2:35). La referència és sens dubte a la Creu, que Maria presencià. Maria i totes les generacions que la seguien tindrien de recordar que, sense la Creu, no hi ha salvació. La Creu és l'eix al voltant del qual gira tot el pla de salvació.

La salvació és un do, i no podem fer res per guanyar-la. No obstant, encara pot ser molt costós per als qui la reclamen per a ells. Què et va valdre seguir a Crist, i per què aquest cost, qualsevol que sigui, resulta tan barat?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Lluc, autor de l'Evangeli que porta el seu nom, era metge missioner. A les Escriptures se l'anomena ‘el metge estimat’ (Colossencs 4:14). L'apòstol Pau va sentir parlar de la perícia de Lluc en la ciència mèdica, i va sol·licitar els seus serveis al considerar que el Senyor li havia encomanat una obra especial. Es va assegurar la seva cooperació i, per algun temps, Lluc va acompanyar a l'apòstol en els seus viatges d'un lloc a altre. Més tard, Pau va deixar a Lluc a Filipis de Macedònia, on, durant anys, prosseguí el seu treball com a metge i mestre de l'evangeli. Com a metge, atenia als malalts i després feia oració a Déu per a que el seu poder curatiu obrés en els afluïts. D'aquesta manera, quedava expedit el camí per al missatge de l'evangeli. L'èxit de Lluc com a metge li donava moltes oportunitats per a predicar a Crist entre els pagans. És el pla diví que treballem com van treballar els deixebles” (MC 100).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Si Lluc va tenir en compte materials prèviament publicats al escriure el seu Evangeli, com hem d'entendre la inspiració de les Escriptures (2 Timoteu 3:16)? De quina manera actua la inspiració? *Veure* “La inspiración de los escritores proféticos”, *Mensajes selectos*, volum 1, pàgs. 17-26.
2. El naixement virginal fou realitzat per Déu, marcat pel seu misteri, majestat i missió. També està més enllà de la comprensió humana. Però la pregunta és: “I ara què?”. Quantes coses seculars hi han que estan més enllà de la comprensió humana? Si Déu existeix, i ell té el poder de crear i sostenir l'univers, per què quelcom el naixement virginal tindria de quedar fora del seu poder? Solament aquells que tenen una concepció del món limitada únicament a les lleis naturals (almenys, les que per ara compremem) podrien, *a priori*, eliminar la idea del naixement virginal. En contrast, aquells que la seva cosmovisió incorpora allò sobrenatural no tenen, *a priori*, cap raó per a rebutjar-lo. Després de tot, considera el què li va dir l'àngel a Maria després de donar-li una notícia tan increïble: “Perquè no hi ha res impossible per a Déu” (Lluc 1:37).
3. Es diu que un conegut entrevistador d'Estats Units va dir que, si tinguera l'oportunitat, la persona a la que més li agradaria entrevistar seria Jesús, i que li faria només una pregunta: “De veritat que vas néixer d'una verge?” Per què aquesta pregunta, i la seva resposta, són tan importants?

EL BAPTISME I LES TEMPTACIONS

Dissabte 4 d'abril

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 3:1-14; Romans 6:1-6; Lluc 3:21, 22; 4:5-8; Isaïes 14:13, 14; Lluc 4:9-13.

PER A MEMORITZAR:

“I davallà damunt d'ell l'Esperit Sant d'una manera visible, com un colom, i es va sentir una veu del cel: ‘Tu ets el meu Fill, l'Estimat; en tu m'he complagut’” (Lluc 3:22).

Com ja hem vist, Lluc proporciona una llista de personatges històrics per ajudar-nos a veure que el seu informe de Jesús i Joan és tan real i històric com aquests poderosos personatges històrics.

Però hi ha una altra important raó per a mencionar aquests homes de poder i influència: contrastar-los amb l'home humil del desert, Joan el Baptista, el missatger elegit per Déu que anava a “preparar el camí” per l'esdeveniment més important de tota la història humana: la vinguda de Jesús, el Redemptor. És molt interessant que Déu no escollís a cap dels “grans” homes per anunciar al Messies, sinó a uns dels “més baixos”.

Els erudits reuneixen totes aquestes personalitats històriques i donen una data pròxima als anys 27 o 28 d. C. per al començament del ministeri de Joan el Baptista i Jesús. Dins d'aquest marc històric, Jesús rebé el baptisme i la confirmació del Cel de que ell era “el Fill, l'Estimat” de Déu (Lluc 3:22). Lluc estableix aquest fet al mateix inici, abans de presentar als seus lectors el seu “informe endreçat” de la missió i el ministeri de Jesucrist.

PREPARA EL CAMÍ DEL DEL SENYOR

A Lluc 3, Joan apareix amb la seva funció específica i vital a la història de la salvació. Es pot dir qualsevol cosa de la predicació de Joan, menys que les seves paraules fossin ensucrades per a agradar a la multitud.

Llegeix Lluc 3:1 al 14. Les paraules de Joan el Baptista estaven plenes de veritats importants, no només per als qui podrien escoltar-los, sinó per a tots nosaltres. Quins punts específics pots trobar que Joan estigui aquí proclamant?

El penediment no és solament un concepte teòric. És una manera de viure. La paraula ve del grec *metanóia*, que significa un canvi de mentalitat, el que condueix a una vida nova.

“Batejar” significa submergir completament en aigua. La immersió té un simbolisme profund. Abans del temps de Joan, els jueus donaven un significat especial al baptisme per immersió. Era una pràctica comú quan els prosèlits gentils elegien unir-se a la fe jueva.

Al convidar als jueus a rebre el baptisme, Joan el Baptista estava presentant un principi nou: el baptisme és una ocasió on la persona renuncia públicament als seus vells camins pecaminosos, i es prepara per a la vinguda del Messies. Joan el Baptista introduí, així, un acte simbòlic de renúncia al pecat i consagració a una nova manera de viure com a ciutadans del Regne messiànic, que estava per a inaugurar-se. Joan fou ràpid en afegir que ell només batejava amb aigua, però que vindria Un després d'ell que els “batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc” (Lluc 3:16). D'aquesta manera, es va plantejar un punt vital: el baptisme com un acte d'immersió a l'aigua només era un símbol exterior d'un canvi interior, un canvi que finalment seria segellat pel baptisme de l'Esperit Sant.

Llegeix Romans 6:1 al 6. Quines lliçons espirituals obté l'apòstol Pau de l'acte del baptisme? Fixa't en la comparació que fa entre l'acte d'immersió i el sorgir de l'aigua amb el morir al pecat i viure per la justícia. Has experimentat la realitat d'aquesta nova vida en Crist? Quines àrees encara no estan submergides?

“TU ETS EL MEU FILL ESTIMAT”

A Lluc 2:41 al 50 llegim la famosa història de quan Josep i Maria perderen de vista a Jesús a Jerusalem. Especialment fascinant va ser la resposta de Jesús a Maria quan ella el renya (versicle 48). La resposta de Jesús és una afirmació de que era conscient de ser diví, de que era el Fill de Déu. “Per què em buscàveu? No sabíeu que jo he d'estar per les coses del meu Pare?” (versicle 49). Com diu el versicle següent, Josep i Maria no van entendre allò que els paraules de Jesús implicava. Per a ser justos, com podrien saber-ho? Després de tot, fins i tot els deixebles, després de passar anys al costat de Jesús, no estaven totalment segurs de qui era ell i el que tenia de fer.

Per exemple, després de la seva resurrecció, Jesús va parlar amb dos deixebles de camí cap a Emmaús. Un d'ells, al referir-se a Jesús, havia dit que aquest fou “un profeta poderós de fets i de paraules davant Déu i davant de tot el poble” (Lluc 24:19). Jesús, per suposat, era molt més que un profeta. Malgrat tot, ells encara no havien captat qui era ell i que havia vingut a fer.

Llegeix Mateu 3:13 al 17, Joan 1:29 al 34 i Lluc 3:21 i 22. Quina és la importància del baptisme de Jesús?

En ocasió del seu baptisme, el Cel va afirmar que Jesús era el Fill de Déu. Jesús va buscar el baptisme no perquè ell el necessites com part d'un procés posterior al penediment, sinó per a donar exemple als altres (Mateu 3:14, 15). Es destaquen tres factors importants respecte al baptisme de Jesús: 1) la proclamació del Baptista: Mireu l'Anyell de Déu que treu el pecat del món” (Joan 1:29); 2) l'ungiment de l'Esperit Sant per a la missió futura; i 3) la proclamació celestial de que Jesús és el Fill de Déu, en qui el Pare te complaença.

Pensa amb això: l'immaculat Fill de Déu, el Creador del cosmos, fou batejat per un simple ser humà, com part del pla de salvació. De quina manera aquesta sorprenent condescendència ens ajuda a estar disposats a humiliar-nos quan l'ocasió així ho demana.

“NO SOLS DE PA”

“Jesús, ple de l'Esperit Sant [...] i l'Esperit el va fer anar pel desert, on el diable l'estigué temptant durant quaranta dies” (Lluc 4:1, 2). Nascut per a una missió ordenada per Déu, comissionat per la tasca en ocasió del seu baptisme, equipat amb el poder de l'Esperit Sant, Jesús, el Crist es retirà al desert pe a contemplar la feina que tenia pel davant.

La temptació en el desert fou una important batalla entre Crist i Satanàs, en la gran controvèrsia existent des de la rebel·lió de Llucifer al cel. En el desert, quan el Salvador estava debilitat per haver passat els quaranta dies sense menjar, i el camí per davant semblava ombrívol i fatigós, Satanàs assumí el comandament del seu atac contra Jesús. “Satanàs veié que tenia de vèncer o ser vençut. Els resultats del conflicte significaven massa per a ser confiats als seus àngels confederats. Tenia de dirigir personalment la guerra” (DTG 91).

Fixa't en el que va dir Satanàs a Crist: “Si ets Fill de Déu, mana a aquesta pedra que es torni pa” (Lluc 4:3). Què tractava de fer Satanàs en aquell moment, que reflectia el que havia intentat de fer al cel?

El pa no és el problema central aquí. Sí, els quaranta dies de dejú al desert tingueren de deixar a Jesús amb molta gana, i Satanàs va utilitzar aquesta circumstància com a reclam. Però Satanàs sap que Jesús és el Creador de l'univers. Per a qui va crear l'univers del no-rés, fer pa d'una pedra no li es un problema. El punt vital en la temptació es troba a la seva introducció: “Si ets fill de Déu”. Sols quaranta dies abans, la veu del Cel havia afirmat que Jesús era realment el Fill de Déu, i ara, tenia Jesús dubtes d'aquesta seguretat celestial? Dubtar de la paraula de Déu és el primer pas en cedir a la temptació. Al cel, Satanàs va desafiar l'autoritat de Jesús; i ho feu també aquí, inclús d'una manera molt més subtil que quan va tractar de fer-ho al cel.

Com pots aprendre a no caure davant els intents de Satanàs d'impulsar-te a dubtar de les promeses de Déu, com tracta de fer-ho amb tots nosaltres?

“QUE ET PROSTERNIS DAVANT MEU”

Llegeix Lluc 4:5 al 8. Per què Satanàs volia que Jesús l'adorés, es prosternés davant d'ell? Quin tema vital aquí estava en joc?

L'adoració és sols una prerrogativa de Déu. És el factor que per sempre separa a les criatures del Creador. Un dels temes de la rebel·lió de Llucifer contra Déu al cel fou el de l'adoració. L'ambició de Llucifer esta ben resumida a Isaïes 14:13 i 14: “pujar més alt que els núvols” erigir el seu tron “per damunt les estrelles de Déu” i asseure's “sobre el puig de la reunió divina”, igualar-se a l'Altíssim. Fou un intent d'usurpar l'autoritat que pertany sols al Creador, i que mai serà de cap criatura, no importa com d'exalçada sigui.

En aquest context, podem entendre millor què hi passa en aquesta temptació. Quan Jesús estava a punt d'iniciar la seva missió per a redimir al món, i tornar-lo a la possessió i autoritat de Déu, Satanàs el va portar al cim d'una muntanya, mostrant-li una visió panoràmica de tots els regnes, i els oferí a ell a canvi d'un senzill acte: “Només que et prosternis davant meu, tot serà teu” (Lluc 4:7).

Satanàs estava tractant de desviar la perspectiva de Crist de la seva prioritat divina, i de portar-lo amb la pompa i la glòria, per un preu no més alt que una inclinació. Estava tractant, aquí, una altra vegada, d'aconseguir l'autoritat i l'adoració que no pogué obtenir al cel.

Fixa't que Crist va rebutjar a Satanàs amb total menyspreu: “Diu l'Escriptura: Adoraràs el Senyor, el teu Déu, i només a ell donaràs culte” (versicle 8). L'adoració i el servei que l'acompanya pertanyen exclusivament al Déu creador. Aquí, una altra vegada la Paraula de Déu ve a ajudar-lo. No va dir la inspiració, mitjançant Moisès: “Escolta Israel: Jehovà, el nostre Déu, Jehovà un és. I estimaràs a Jehovà, el teu Déu [...]. A Jehovà, el teu Déu, temeràs, i a ell sol serviràs” (Deuteronomi 6:4, 5, 13 [RVR, traducció lliure])? Resoldre en seguir absolutament a Déu en fe i obediència és la resposta definitiva a les mentides i les trampes de Satanàs.

Qualsevol de nosaltres pot afrontar temptacions a comprometre la seva fe, fins i tot en les “petites coses”. El teu treball, aprovar un examen, la teva promoció, demanen un compromís respecte al dissabte. El teu visat a un país millor depèn d'un canvi de nom que amagui la teva fe. En quin punt pots fer un tracte? Quan, si pot haver-hi alguna vegada, el preu és correcte?

CRIST, EL VENCEDOR

Lluc i Mateu inverteixen l'ordre de la segona i la tercera temptacions. La raó no està clara, per això millor no detenir-nos. El punt vital és la victòria final de Jesús sobre Satanàs, proclamada en ambdós evangelis. A l'estudiar les temptacions, veiem que Jesucrist és una Persona real: temptat com nosaltres, però sense pecat (Hebreus 4:15). Amb la seva victòria sobre cada una de les temptacions, el seu triomf sobre Satanàs, amb la Paraula de Déu a la seva boca i connectat amb el poder celestial mitjançant l'oració, Jesús surt per a proclamar el Regne de Déu i inaugurar l'era messiànica.

Llegeix Lluc 4:9 al 13 i Mateu 4:5 al 7. En les primeres dues temptacions, Jesús va utilitzar l'Escriptura per a vèncer la incitació de Satanàs. Ara, en la tercera, Satanàs cita l'Escriptura per a provar si Jesús realment pren seriosament la Paraula de Déu. Què passa allà, i com respon Jesús?

Satanàs condueix a Jesús al pinacle del Temple, a Jerusalem, el lloc més sagrat de la història jueva. La ciutat de Sió, el Temple on Déu habita entre el seu poble, arriba a ser el lloc per a la confrontació de Satanàs amb Jesús. “Si ets Fill de Déu” és una altra vegada la introducció. Observa el que diu Satanàs: *Si Déu és realment el teu Pare, i si realment ell va plantejar la teva missió, llança't de dalt del pinacle, i assegura't d'una vegada per totes. De segur, si això és cert, Déu no deixarà que prenguis mal.* Després cita l'Escriptura: “Donarà ordre als seus àngels que et guardin” (Lluc 4:10 [Salms 91:11]).

Satanàs coneix les Escriptures, però les interpreta malament. La seva tàctica és portar a Jesús a posar a Déu a prova. Déu realment va prometre la protecció dels seus àngels, però tant sols dins el context de fer la seva voluntat, com fou en el cas de Daniel i els seus companys. Jesús va respondre a Satanàs una altra vegada utilitzant l'Escriptura, declarant que no ens correspon posar a prova a Déu (Lluc 4:12). El nostre deure és entregar-nos a la voluntat de Déu i deixar que ell faci la resta.

Fixa't en quatre ensenyances bíbliques principals sobre les temptacions: 1) Cap persona està lliure de les temptacions; 2) quan Déu permet que siguem temptats, també proveeix la gràcia i el poder per a vèncer; 3) les temptacions no es presenten cada vegada de la mateixa manera; 4) ningú és temptat més enllà de la seva capacitat per a suportar la temptació (1 Corintis 10:13).

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Si Josep i Maria haguessin enfortit el seu ànim en Déu per la meditació i l'oració, podrien haver-se donat compte del caràcter sagrat de la seva comesa, i no haguessin perdut de vista a Jesús. Per la negligència d'un dia, perderen de vista al Salvador; i el trobar-lo els va costar tres dies d'ansiosa recerca. Per la conversa ociosa, la maledicència o la negligència en la oració, podem en un dia perdre la presència del Salvador, i poden ser necessaris molts dies de feixuga recerca per a trobar-lo, i recobrar la pau que varem perdre” (*DTG* 62).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. La temptació, en si mateixa, no és pecat. En el sentit bíblic, la temptació té el potencial d'afirmar la possibilitat de la santedat. Ser temptat és una cosa; caure en pecat, una altra. Al mateix temps, quina és la nostra responsabilitat sobre fer tot el que encara podem fer per a evitar la temptació?
2. Els filòsofs i els teòlegs sovint parlen del que s'anomena “metanarració”, un gran tema dins del qual hi passen altres històries. Per dir-lo d'una altra manera, una metanarració és el transfons, el context, el marc dins del qual es desenvolupen les altres històries i esdeveniments. Com adventistes, veiem la gran controvèrsia com la “metanarració”, el transfons del que està passant, no sols aquí sobre la terra, sinó també al cel. Quins textos a la Bíblia ens mostren la realitat de la gran controvèrsia, i com ajuden a explicar el que està passant al món?
3. Quins són alguns dels passatges bíblics més poderosos que ens prometen la victòria sobre les temptacions que ens arriben pel nostre camí? Per què, fins i tot amb aquestes promeses, és fàcil el caure?
4. En una de les seccions d'aquesta setmana, trobem la següent afirmació: “Dubtar de la Paraula de Déu és el primer pas en cedir a la temptació”. Per què això és així?
5. De quina manera la idolatria pot ser molt més subtil que inclinar-se i adorar altra cosa que no sigui a Déu?

QUI ÉS JESUCRIST?

Dissabte 11 d'abril

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 4:16-30; 6:5; Efesis 1:3-5; Lluc 9:18-27; 2 Pere 1:16-18.

PER A MEMORITZAR:

“Ell els preguntà: ‘I vosaltres, qui dieu que sóc jo?’ Pere va contestar: ‘El Crist de Déu’” (Lluc 9:20).

Qui és Jesucrist?

La pregunta no és cap artefacte filosòfic ni sociològic. Arriba al centre de la qüestió de qui són els éssers humans i, encara més important, què els ofereix l'eternitat.

La gent pot admirar les obres de Jesús, honorar la seva paraula, exaltar la seva paciència, advocar per la seva no violència, aclamar la seva fermesa, alabar la seva abnegació i restar sense parlar pel cruel final de la seva vida. Molts, fins i tot, estan llestos per acceptar a Jesús com un home bo que va tractar de posar ordre a les coses, infondre equitat on hi havia injustícies, oferir sanitat on hi havia malaltia i portar consol on sols hi havia misèria.

Sí, Jesús ben bé podria guanyar-se el títol de millor mestre, un revolucionari, un líder per excel·lència i un psicòleg que pot penetrar a les profunditats de l'ànima de la persona. Ell fou tot això, i molt més.

Tanmateix, cap d'aquestes coses ens acosta a respondre la pregunta de màxima importància que Jesús mateix va plantejar: “I vosaltres, qui dieu que sóc jo?” (Lluc 9:20).

És una pregunta que requereix una resposta, i de la qual depèn el destí de la humanitat.

REACCIONS DAVANT JESÚS

Llegeix els evangelis i el Nou Testament. En aquests llibres es fan afirmacions increïbles, no sols respecte a que va fer Jesús, sinó sobre qui va fou ell (per suposat, el que Jesús va fer afirma amb força qui era Jesús). Aquestes afirmacions –que ell és Déu, que és el nostre Redemptor, que sols ell és el Camí a la vida eterna– requereixen la nostra atenció perquè tenen implicacions de conseqüències eternes per a cada ser humà.

Llegeix Lluc 4:16 al 30. Què va produir que la gent reaccions com ho va fer? Veure també Joan 3:19.

L'auditori del poble de la seva infantesa al principi estava entusiasmat al veure a Jesús, qui, després de realitzar molt miracles i meravelles, va tornar a Natzaret, i “s'admiraven de les paraules plenes de gràcia” que pronunciava (Lluc 4:22). Però la seva reacció davant la reprensió de Jesús va mostrar quin era el verdader esperit que els animava.

Llegeix Lluc 7:17 al 22. Quina va ser la pregunta de Joan sobre Jesús, i per què l'hauria feta?

Fins i tot Joan el Baptista, el precursor de Jesús i qui el va anunciar com “l'Anyell de Déu” (Joan 1:29), va tenir dubtes que penetraren a les profunditats del seu ésser. Volia saber: “Ets tu qui havia de venir, o n'esperarem un altre?” (Lluc 7:19).

Fixa't també que Jesús no va respondre directament la pregunta de Joan; en canvi, assenyalà els fets que donaven testimoni: “els cecs hi veuen, els coixos caminen, els leprosos queden nets, els sords hi senten, els morts ressusciten, els pobres són evangelitzats” (Lluc 7:22). Es podria al·legar que Jesús no necessitava respondre directament la pregunta de Joan; els seus actes i les seves accions donaven ampli testimoni de qui era.

En un sentit, la resposta que donà Jesús podria haver fet que Joan estigues un poc més consternat. Després de tot, si Jesús té el poder de fer totes aquestes coses increïbles, per què m'estic esmorteïnt en aquesta presó? Qui no s'ha fet la mateixa pregunta en les pròpies tragèdies personals? Si Déu té tant poder, per què em passa això a mi? Per què és la Creu, i tot el que ella representa i promet, la nostra única resposta?

FILL DE DÉU

“Fill de l'Home” i “Fill de Déu” són dos noms amb que els evangelis descriuen qui era Jesús. El primer indica al Déu encarnat; el segon assenyala la seva divinitat com la segona Persona de la Deïtat. Junts, els dos noms ens conviden a meditar en el miracle de Jesucrist: Déu, que és tant diví com humà. És un concepte difícil de captar, però aquesta dificultat no treu res d'aquesta sorprenent veritat, i de la gran esperança que ens ofereix.

Llegeix Lluc 1:31, 32 i 35; i 2:11. Què ens indiquen aquests versicles sobre qui és realment Jesús?

A Lluc 1:31 i 32, l'àngel vincula el nom “Jesús” amb el “Fill de l'Altíssim”, a qui “el Senyor Déu li donarà” el tron de David. Jesús és el Fill de Déu. Ell és també el Crist, el Messies, qui restaurarà el tron de David, no com un llibertador terrenal, sinó en el sentit escatològic de ser el qui, en darrera instància, derrotarà l'intent de Satanàs d'usurpar el mateix Tron de Déu. Als pastors, l'àngel els va anunciar que l'infant que trobarien a la menjadora era el “Salvador, que és el Crist, el Senyor” (Lluc 2:11).

Al mateix temps, el títol “Fill de Déu” no sols afirma la posició de Crist en la Deïtat, sinó també revela l'estreta i íntima relació que Jesús tingué amb Déu el Pare mentre estigué sobre aquesta Terra.

No obstant, la relació entre el Pare i el Fill no és la mateixa que nosaltres tenim amb Déu. Malgrat que la nostra relació és un resultat de l'obra de Crist, tant en el seu paper de Creador com de Redemptor, la seva relació de Fill amb el Pare és la d'un dels tres socis iguals i eterns. Per mitjà de la seva divinitat, Jesús va mantenir de la forma més estreta possible els llaços amb el Pare.

“Jesús diu: ‘El meu Pare que està als cels’, com per a recordar als seus deixebles que, mentre que per la seva humanitat està vinculat amb ells, participa de les seves proves i simpatitza amb ells en els seus sofriments, per la seva divinitat està unit al Tron de l'Infinit” (DTG 410).

Què significa per a nosaltres que Jesús forà Déu, en el sentit més ampli? Aquesta veritat és plena d'implicacions, una de les més sorprenents és que, malgrat que era Déu, Jesús condescendí no sols a prendre sobre ell la nostra humanitat, sinó també a oferir-se com a sacrifici en aquella humanitat, per a nosaltres. Estem parlant aquí de Déu! Quina esperança meravellosa ens ofereix aquesta veritat pel que ens diu al voltant de com és realment Déu?

FILL DE L'HOME

Malgrat que Jesús era ben conscient de que tant era Fill de l'Home com Fill de Déu (Lluc 22:67-70), la seva manera favorita de designar-se fou “Fill de l'Home”. Ningú es va dirigir a ell amb aquest títol. Fora dels evangelis, sols apareix aquest títol en el discurs d'Esteve (Fets 7:56) i a l'Apocalipsi 1:13 i 14:14; però apareix 25 vegades a Lluc i més de 80 als evangelis. A Lluc, hi destaca l'interès en la humanitat de Jesús com a l'home enviat per Déu per a proclamar la salvació.

“La humanitat del Fill de Déu és tot per a nosaltres. És la cadena àuria que uneix la nostra ànima amb Crist i, mitjançant Crist, amb Déu. Això ha de ser el nostre estudi. Crist fou un home verdader. Va donar prova de la seva humilitat al convertir-se en home. Tanmateix, era Déu en la carn” (MS 1:286).

L'ús de “Fill de l'Home” a Lluc ens dona indicis de la naturalesa, la missió i el destí del Jesús encarnat.

Primer, el títol l'identifica com a humà (Lluc 7:34), sense domicili o una seguretat mundana (Lluc 9:58).

Segon, Lluc utilitza “Fill de l'Home” per afirmar la naturalesa i la divinitat de Crist: “El Fill de l'Home és senyor del dissabte” (Lluc 6:5). Ell també és el Creador, amb el poder de perdonar els pecats (Lluc 5:24).

Tercer, per a realitzar la seva missió redemptora ordenada abans de la creació del món (Efesis 1:3-5), el Fill de l'Home vingué per a buscar i salvar als perduts (Lluc 9:56; 19:10). Però, la redempció mateixa no pot ser complerta fins que “el Fill de l'Home pateixi molt i sigui rebutjat [...], que sigui mort i que el tercer dia ressusciti” (Lluc 9:22). Aquest sender que el Fill de l'Home tenia de recórrer, i el preu que tenia de pagar, revelen l'origen diví del pla de la redempció i la submissió de Crist, en la seva humanitat, a aquest pla.

Quart, fixa't amb el quadre complert del sofriment del Messies a Lluc: el seu coneixement previ de la Creu (Lluc 18:31-33), la traïció (Lluc 9:44), la seva mort en compliment de la profecia (Lluc 22:22), la seva crucifixió i la seva resurrecció (Lluc 24:7; compara amb Lluc 11:30), i la seva funció com a Mediador davant el Pare (Lluc 12:8).

Cinquè, Lluc veu al Fill de Déu en termes dels darrers dies com aquell que retorna a la Terra per a recompensar als seus sants i per a concloure la gran controvèrsia (Lluc 9:26; 12:4; 17:24, 26, 30; 21:36; 22:69).

En poques paraules, el títol “Fill de l'Home” incorpora els diversos aspectes que qui és Crist, el que va venir a fer, el que va fer i el que farà per a nosaltres.

“EL CRIST DE DÉU”

Llegeix Lluc 9:18 al 27. Per què faria Jesús una pregunta, la resposta de la qual ell ja sabia? Quina lliçó procurava ensenyar-los respecte d'ell mateix i del que significa seguir-lo?

“I vosaltres, qui dieu que sóc jo?” (Lluc 9:20). La pregunta que va fer Jesús fa dos mil anys, encara ronda avui. S'han donat moltes respostes diferents. Un gran mestre. Un ètic profund. La personificació de la veritat. L'encarnació del sacrifici propi. Un profeta intrèpid. Un reformador social. Un model de tot el que ha de ser un ésser humà. Però, sols el que va dir Pere és la resposta suficient.

Després de revelar la seva autoritat sobre la naturalesa (Lluc 8:22-25), el seu poder sobre els dimonis (versicles 22-26) i les malalties (Lluc 5:12-15; 8:43-48), la seva capacitat per alimentar a cinc mil persones (9:13-17) i el seu poder sobre la mateixa mort (8:52-56). Jesús confronta als seus deixebles amb dues preguntes: la primera, què pensen altres sobre ell; la segona, què pensen ells mateixos. No ho va preguntar per a conèixer quelcom que no sabés, sinó perquè els demanava un compromís que els costaria tot.

“El nostre coneixement de Jesús mai pot ser de segona mà. Algú pot conèixer tot el que s'ha dit al voltant de Jesús; pot conèixer totes les cristologies concebudes per la ment humana; pot ser capaç de presentar un resum competent dels ensenyaments que sobre Jesús haguessin fet cada pensador i teòleg del món, i malgrat tot no ser cristià. El cristianisme mai consisteix en *conèixer quelcom sobre Jesús*; sempre consisteix en *conèixer a Jesús*. Jesucrist exigeix un veredicta personal. No sols li preguntà a Pere; pregunta a cada home: ‘Tu, què penses tu de mi?’” (WILLIAM BARCLAY, *El Nuevo Testamento comentado: Mateo*, 2:147).

La nostra resposta a la pregunta de Jesús sols pot ser la confessió de Pere: Jesús és “el Crist de Déu” (Lluc 9:20). Crist significa “ungit”, el Messies, que té la missió d'alliberar a la humanitat de les grapes de Satanàs i del pecat, i inaugurar el regne de la justícia.

No és suficient saber qui fou Jesús. Necessitem conèixer-lo per nosaltres mateixos. Aleshores, si tu afirmes conèixer a Jesús, què saps realment d'ell? Es a dir, què t'ha ensenyat el teu coneixement personal de Jesús sobre ell, i al voltant de com és ell?

LA TRANSFIGURACIÓ

Llegeix els informes de la transfiguració en els tres evangelis (Lluc 9:27-36; Mateu 17:1-9; Marc 9:2-8). (També llegeix l'informe de Pere i fixa't el que ell estableix de la seva pròpia experiència presencial: 2 Pere 1:16-18). Quina informació addicional dóna Lluc, i per què és important?

Lluc dóna un detall que Mateu i Marc no mencionen: Jesús va pujar a la muntanya *a pregar*, i prengué amb ell Pere, Joan i Jaume. Jesús es concentrà a Jerusalem, i va preveure el camí de sofriment que l'esperava. Jesús volia estar segur del que feia era allò que Déu volia que fes. En aquells moments, l'oració era l'única manera de trobar certesa i seguretat. El procés d'orar derramà glòria divina sobre Jesús: “Li va canviar l'aspecte de la cara i els seus vestits es van tornar blancs i resplendents” (Lluc 9:29).

El Jesús transfigurat conversava amb Moisès i Elies al voltant de “la partença que ell anava a complir a Jerusalem” (Lluc 9:31). La paraula *partença* pot entendre's com: la seva propera mort a Jerusalem (malgrat que la paraula utilitzada, *éxodos*, generalment no es refereix a la mort); però, “partença” també pot ser el gran “èxode” que Jesús estava per a realitzar, l'èxode redemptor que portaria l'alliberament de pecat.

La conversa de tots tres va concloure amb una veu d'aprovació del Cel: “Aquest és el meu Fill, l'Elegit; escolteu-lo!” (Lluc 9:35). La transfiguració ungí a Jesús amb glòria, afirmà la seva qualitat de Fill i anuncià que la redempció li costaria la vida. D'allà, l'ordre celestial als deixebles: “Escolteu-lo!”. Sense obediència i lleialtat exclusiva a ell, no és possible que hi hagin deixebles.

Elena de White diu que Moisès i Elies, “escollits abans que qualsevol àngel envoltés el Tron, havien vingut per conversar amb Jesús sobre les escenes dels seus sofriments, i per a consolar-lo amb la seguretat de la simpatia del Cel. L'esperança del món, la salvació de tot ésser humà, fou el tema de la seva entrevista” (DGT 391). Així, Jesús, que havia consolat a tants altres, va trobar consol per a ell mateix. Què ens diu això de com fins i tot els més forts entre nosaltres, els nostres dirigents, mestres i líders, poden a vegades necessitar ànim i ajuda dels altres? A qui coneixes que ara mateix podria necessitar consol i ànim?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Eviteu tota qüestió que es relacioni amb la humanitat de Crist que pugui ser mal interpretada. La veritat i la suposició tenen no poques similituds. Al tractar sobre la humanitat de Crist, necessiteu ser extremadament curosos en cada afirmació, per a que les vostres paraules no siguin interpretades fent-les dir més del que diuen, i així perdeu o enfosqui la clara percepció de la humanitat de Crist combinada amb la seva divinitat. El seu naixement fou un miracle de Déu. [...] Mai deixeu, de cap manera, la més lleu impressió en les ments humanes que una taca de corrupció o una inclinació vers ella descansaren sobre Crist, o que d'alguna es va rendir a la corrupció. Fou temptat en tot com l'home és temptat, i tanmateix ell és anomenat ‘el Sant Ésser’. Que Crist podés ser temptat en tot com ho som nosaltres i, no obstant, fos sense pecat és un misteri que no ha estat explicat als mortals. L'encarnació de Crist sempre ha estat un misteri, i sempre ho seguirà sent” (“Comentarios de Elena G. De White”, *CBA* 5:1.102, 1.103).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Llegeix la cita d'Elena de White que antecedeix, sobre la naturalesa humana de Crist. Hem d'afrontar el fet de que la naturalesa humana de Jesús, així com la seva naturalesa divina, és una gran veritat que ara per ara no podem entendre completament. Ella va escriure: “L'encarnació de Crist sempre ha estat un misteri, i sempre ho seguirà sent” Per què hem de ser molt curosos a l'hora de pronunciar severs judicis sobre els que no comprenen aquest “misteri” de la mateixa manera que nosaltres?
2. Pensa sobre el que va succeir a la muntanya de la transfiguració. Aquest esdeveniment a la història de la salvació estava per a succeir, i què feien els deixebles que pujaren amb ell a la muntanya? ¡Dormien! De quina manera pot ser això una metàfora de nosaltres mateixos, com a creients o com a església, de com vivim just abans d'un altre gran esdeveniment: la segona vinguda de Jesús?
3. Llegeix alguna de les coses que Jesús va dir sobre ell mateix. Per què, aleshores, la idea de que Jesús fou sols un gran home, un gran profeta o un gran dirigent espiritual té una falla lògica? Per què hem d'acceptar que era el que ell va dir ser, i no un llunàtic o un estafador? Per què no hi ha cap altra opció per a nosaltres respecte a la identitat de Jesús?

LA CRIDA A SER DEIXEBLES

Dissabte 18 d'abril

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 5:1-11; 6:12-16; 9:1-6; Mateu 10:5-15; Lluc 10:1-24; 9:23-25; Mateu 16:24-28.

PER A MEMORITZAR:

“Dirigint-se a tots deia: ‘Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i em segueixi’” (Lluc 9:23).

“Deixeble” significa seguidor, alumne. La paraula *deixeble* apareix més de 250 vegades a la Bíblia, principalment als evangelis i a Fets dels apòstols.

Ser un deixeble dóna energia a l'esperit, desafia la ment i demana el màxim en la nostra relació amb Déu i al proïsme. Sense una lleialtat total a Crist i a les demandes de la seva vida i el seu missatge, no pot haver-hi una crida a ser deixebles. Quina vocació més elevada podríem tenir?

“Déu pren als homes tal com són, i els educa per al seu servei si volen entregar-se a ell. L'Esperit de Déu, rebut a l'ànima, vivificarà totes les seves facultats. Sota la direcció de l'Esperit Sant, la ment consagrada sense reserva a Déu es desenvolupa harmoniosament, i s'enforteix per a comprendre i complir els requeriments de Déu. El caràcter dèbil i vacil·lant es transforma en un caràcter fort i ferm. [...] i arriba a ser semblant a Crist en ment i caràcter” (DTG 216).

Aquesta setmana considerarem de quina manera va cridar Jesús a qui havien de seguir-lo, i quina lliçó podem aprendre que pugui ser d'ajut en la nostra continuació de l'obra que ell va començar a la Terra.

PESCADORS D'HOMES

Simó i Andreu havien estat treballant tota la nit. Eren pescadors veterans i coneixien l'art de la pesca. Malgrat tot, en tota la nit no havien agafat res. En el seu desengany, escoltaren l'ordre: “Tira endins i caleu les xarxes per pescar” (Lluc 5:4). La resposta de Simó fou una resposta plena de desesperança: “Tota la nit hi hem estat bregant i no hem agafat res; però ja que tu ho dius [...]” (versicle 5).

Qui és aquest fuster que té la gosadia de donar consells de com pescar a persones que fa anys que s'hi dediquen? Simó podria haver-se allunyat, però potser la predicació prèvia de Jesús tingué algun efecte. Vet aquí la resposta: “Però ja que tu ho dius”.

Aquí apareix la primera lliçó del ser deixebles: obediència a la paraula de Crist. Andreu, Joan i Jaume també van aprendre que la infructuosa nit donava pas a una sorprenent albada, amb una gran pesca. Immediatament, Simó Pere es llançà als genolls de Jesús dient: “Aparta't de mi, Senyor, que sóc un home pecador” (versicle 8). Reconèixer la santedat de Déu i la pròpia naturalesa pecaminosa és un altre pas essencial en la crida a ser deixebles. Com ho havia fet Isaïes (Isaïes 6:5), Pere també donà aquest pas.

Llegeix Lluc 5:1 a l'11, Mateu 4:18 al 22 i Marc 1:16 al 20. Considera la sorpresa dels pescadors, la confessió de Pere i l'autoritat de Jesús. Que ens ensenya cada un d'aquests elements sobre el sender de ser deixeble?

“No tinguis por, des d'ara seràs pescador d'homes” (Lluc 5:10). La transició de ser pescador a ser pescador d'homes és extraordinària: requereix per part del deixeble d'una absoluta entrega al Mestre, el reconeixement de la pròpia incapacitat i de la pecaminosa naturalesa humana, estendre's a Crist amb fe demanant la força per a caminar per el sender desconegut del deixeble i tenir una continua i sola dependència en Crist. La vida d'un pescador és incerta i perillosa, amb les violentes onades i una constant inseguretat d'ingressos. La vida d'un pescador d'homes no és molt diferent, però el Senyor promet: “No tinguis por”. El ser deixeble no és un camí fàcil; té els seus daltabaixos, els seus goigs i els seus desafiaments, però un deixeble no camina mai sol. Aquell que va dir “No tinguis por” està al costat del deixeble fidel.

La confessió de Pere de ser un pecador el va empènyer a voler separar-se de Jesús. Què hi ha en el pecat que ens empeny a allunyar-nos de Déu?

LA SELECCIÓ DELS DOTZE

El ser deixebles no ho fem nosaltres. És el resultat de respondre a la crida de Jesús. Jesús ja havia cridat a Pere, a Andreu, a Joan i a Jaume (Lluc 5:11), i a Leví Mateu, un recaptador de tributs (versicles 27-32). L'escriptor, a la seva narració, ubica la selecció dels Dotze en un lloc estratègic: immediatament després de la curació en dissabte de l'home de la mà paralitzada (Lluc 6:6-11), que portà als fariseus a idear complots per assassinar a Jesús. El Senyor sabia que era temps de preparar un equip d'obriers al que poguera entrenar per a la feina més enllà de la Creu.

Llegeix Lluc 6:12 al 16 i 9:1 al 6. Què ensenyen aquests versicles sobre la crida dels dotze apòstols?

Entre les multituds que el seguien, hi havien molts deixebles que ho feien com els estudiants segueixen a un mestre. Però, Crist tenia de fer més que no pas ensenyar: tenia d'edificar una comunitat de redimits, una església per portar el seu missatge salvador a tota la Terra. Per això, necessitava més que deixebles. “N'escollí dotze, d'entre ells, i els donà el nom d'apòstols” (Lluc 6:13). “Apòstol” significa algú enviat amb un missatge especial per a un propòsit especial. Lluc utilitza la paraula sis vegades al seu Evangelí, i més de 25 a Fets dels apòstols (mentre que Mateu i Marc l'utilitzen sols una vegada cada u).

Els Dotze van ser elegits no per la seva educació, recursos econòmics, situació social, eminència moral o quelcom que els distingís per a ser elegits. Eren homes comuns: pescadors, recaptadors d'impostos, un zelota, un que dubtava i un que va resultar ser traïdor. Foren cridats per a ser ambaixadors del Rei i del seu Regne.

“Déu pren als homes tal com són, amb els elements humans del seu caràcter, i els prepara per al seu servei, si volen ser disciplinats i aprendre d'ell. No són elegits perquè siguin perfectes, sinó que, a desgrat de les seves imperfeccions, mitjançant el coneixement i la pràctica de la veritat, i per la gràcia de Crist, puguin ser transformats a la seva imatge” (DTG 261).

Afrontem-ho: no som perfectes, ni els altres de l'església ho són. Tots estem en el procés de créixer (malgrat si els altres semblen créixer més lent del que ens agradaria). Com aprenem a treballar amb els altres i acceptar-los tal com són?

COMISSIÓ DELS APÒSTOLS

Llegeix Lluc 9:1 al 6 i Mateu 10:5 al 15. Quines veritats espirituals podem aprendre de la manera en que Jesús cridà a aquests homes?

Lluc descriu la comissió assignada als apòstols com un procés de tres passos.

Primer, Jesús els cridà a reunir-se (Lluc 9:1). La paraula *cridar*, o *crida*, és vital per a la missió i per al vocabulari cristià. Més que un terme teològic, ha de ser una experiència personal. Els apòstols han de parar atenció a qui els crida, anar a ell i estar “junts”. Tant l'obediència a qui crida com l'entrega de tot a ell són essencials per a experimentar la unitat que donarà èxit a la missió.

Segon, Jesús “els va donar poder i autoritat” (Lluc 9:1). Jesús no envià als seus emissaris amb les mans buides, ni espera que el representem amb les nostres forces. La nostra educació, cultura, posició, riquesa o intel·ligència són importants per a realitzar la seva missió. Crist és qui ens capacita, ens equipa i ens dóna poder. La paraula grega per a “poder” és *dúnamis*, de la qual se'n deriven “dinamo”, una font de llum, i “dinamita”, font d'energia que pot penetrar les muntanyes. El poder que Jesús dóna és suficient per aixafar al diable. Jesús és el nostre poder. “Quan la voluntat de l'home coopera amb la voluntat de Déu, arriba a ser omnipotent. Qualsevol cosa que tingui de fer-se per ordre seva pot portar-se a terme amb la seva força. Tots els seus mandats són habilitacions” (PVGM 268).

Tercer, Jesús “els envià a predicar el Regne de Déu i a curar malalts” (Lluc 9:2). Predicar i sanar van junts, i la missió dels deixebles és tenir cura de la persona completa: cos, ment i ànima. El pecat i Satanàs han capturat a la persona sencera, i tota ella ha de ser portada a estar sota el poder santificador de Jesús.

La vida del deixeble sols pot mantenir-se quan la seva vida està totalment entregada a Crist, sense res que s'interposi. Ni or o plata, ni pare o mare, ni cònjuge o fill, ni la vida ni la mort, ni les contingències d'avui ni les de demà, s'interposaran entre el deixeble i Crist. Sols importen Crist, el seu Regne i el testimoni a un món perdut.

“No prengueu res per al camí” (Lluc 9:3). Quin principi s'expressa aquí que és important que compreguem i experimentem per nosaltres mateixos?

L'ENVIAMENT DELS SETANTA-DOS*

Llegeix Lluc 10:1 al 24. Què ens ensenya l'enviament dels setanta-dos en relació a l'obra de guanyar ànimes dins el context de la gran controvèrsia?

En el seu ministeri, molts deixebles seguiren a Jesús. Quan Pere va dirigir la selecció del reemplaçament de Judes, el grup tenia almenys 120 deixebles (Fets 1:15). Pau diu que Jesús tingué no menys de 500 seguidors poc temps després de la seva resurrecció (1 Corintis 15:6). Així que, l'enviament dels setanta-dos no limita el nombre de deixebles que Jesús tenia, sinó que suggereix l'elecció d'un grup especial per a una missió limitada abans de que ell anés als pobles de Galilea.

Sols l'Evangeli de Lluc registra l'enviament dels Setanta-dos, molt típic de la ment missionera de Lluc. El número 70 és simbòlic a les Escriptures i a la història jueva. Gènesi 10 enumera setanta nacions del món com a descendents de Noè, i Lluc tenia una cosmovisió universal. Moisès va designar a setanta ancians per ajudar-lo a la seva obra (Nombres 11:16, 17, 24, 25). El Sanedrí era compost per setanta membres. Enlloc es diu si aquest número tingué importància en l'enviament dels Setanta [o Setanta-dos], i no tenim cap necessitat d'especular. L'important es que Jesús, com a ensinistrador de dirigents per a l'església, no va concentrar poder i responsabilitat en uns pocs, sinó que ho va escampar entre molts.

Goig i satisfacció van assenyalar el retorn dels Setanta-dos. Van informar a Jesús: “Fins els dimonis se'ns sotmeten pel teu nom” (Lluc 10:17). L'èxit en el guany d'ànimes mai és el treball de l'evangelista. Ell sols és un mitjà. L'èxit ve per mitjà del “teu nom”. El nom i el poder de Jesús estan al centre de cada missió evangelitzadora.

Però, fixa't en tres reaccions de Jesús davant l'èxit dels Setanta-dos. Primer, en l'èxit de l'evangelització, Jesús hi veu la derrota de Satanàs (Lluc 10:18). Segon, es promet que, quan més involucrada estigui una persona en l'evangelització, més autoritat tindrà (Lluc 10:19). Tercer, l'evangelista no ha de sentir goig pel realitzat a la Terra, sinó perquè el seu nom estigui escrit en el cel (Lluc 10:20). El Cel s'omple de joia per a cada persona que es arrencada de Satanàs, i és un cop als plans d'aquest.

Llegeix una altra vegada Lluc 10:24. Quines coses hem vist, que els profetes i els reis van desitjar de veure però no pogueren? Què tindria de significar això per a nosaltres?

---

* En segons quines versions de la Bíblia, es parla de setanta. (Nota del traductor).

EL COST DE SER DEIXEBLE

Sòcrates tingué Plató, Gamaliel tingué Saul. Altres dirigents tingueren seguidors devots. La diferència entre ser deixeble en aquests casos i ser deixeble de Jesús és que els primers estan fonamentats en filosofies humanes, mentre que el darrer es basa en la persona de Jesús i tot el que aquest va assolir. Es a dir, el ser deixeble cristià es basa no solament en les ensenyances de Crist, sinó també en el que ell va fer per a la salvació de l'home. Per això, Jesús demana a tots els seus seguidors que s'identifiquin amb ell, que prenguin la seva creu i que segueixin el seu guiatge. Sense persones que caminin les petjades del Calvari, no hi han deixebles cristians.

Llegeix Lluc 9:23 al 25, Mateu 16:24 al 28 i Marc 8:34 al 36. Quin és el missatge vital per a tot aquell que afirma ser cristià?

El ser deixeble cristià és un esglaió entre els salvats i el Salvador; com a salvats, hem de seguir al Salvador. Per això, Pau digué: “Estic crucificat amb Crist; per tant, ja no visc jo, sinó que és el Crist que viu en mi” (Gàlates 2:19, 20).

El cost de ser deixeble es defineix a Lluc 9:23. “Si algú vol venir darrere meu, que es negui a si mateix, que prengui la seva creu cada dia i em segueixi”. Fixa't en aquestes paraules operatives: “negar-se”, “prendre” i “seguir”. Primer, una bona definició de “negar” la dóna el fet de la negació de Pere. Ell deia: “No el conec [a Jesús]” (Lluc 22:57) Quan el ser deixeble demana que ens neguem, he de poder dir que no em conec; el “jo” està mort. En el seu lloc, ha de viure Crist (Gàlates 2:20). Segon, “prendre” la creu cada dia és una crida a experimentar la crucifixió pròpia de manera contínua. Tercer, “seguir” demana que la direcció de la vida sigui senyalada per Crist, i sols per ell.

Jesús va ampliar més el cost de ser deixeble, segons Lluc 9:57 al 62: res ha d'interposar-se a Jesús. Ell, i solament ell, és suprem en amistat i companyonia, treball i adoració. En el fet de ser deixeble cristià, la mort al jo no és una opció: és una necessitat. “Quan Crist crida a un home, li demana que vagi i mori [...]. És la mateixa mort cada vegada: mort en Jesucrist, la mort del vell home davant la seva crida [...]. Sols l'home que està mort a la seva pròpia voluntat pot seguir a Crist” (DIETRICH BONHOEFFER, *The Cost of Discipleship*, pàg. 99).

■ Què t'ha costat seguir a Crist? Pensa en les implicacions que té la teva resposta.

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “El fet d'alçar la creu separa l'ànima del jo, i posa a l'home en condició d'aprendre a com portar les carreges de Crist. No podem seguir a Crist sense portar el seu jou, sense prendre la seva creu i portar-la sobre. Si la nostra voluntat no està d'acord amb els requeriments divins, hem d'aturar les nostres inclinacions, abandonar els nostres desitjos més estimats i caminar en la petjada de Crist” (*HHD* 71).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Torna a considerar la pregunta que trobem al final de la secció del dimecres, respecte a Lluc 10:24. Quines són algunes de les coses que nosaltres, els que vivim en aquests dies, hem pogut presenciar i que “molts profetes i reis” van desitjar veure però no van veure? Què direm, per exemple, del compliment de les profecies? Pensa en Daniel 2, 7 i 8, que per a molts d'aquests profetes i reis foren coses del futur, però que per a nosaltres són fets històrics. Quines altres coses creus que podrien ser?
2. Medita en les paraules de Jesús al voltant d'algú que guanya tot el món però perd la seva ànima. Què va voler dir amb això? I què significa perdre la vida per a salvar-la? Què significa això? Una cosa és que un no creient s'aferra de manera egoista a les coses d'aquest món. Així és, perquè això és tot el que creu que té; a quina altra cosa podria aferrar-se? Però, per què, fins i tot com a creients en Jesús, ben sovint ens trobem intentant guanyar el màxim possible d'aquest món, sabent que aquest món acabarà, i un dia començarà un altre de nou? De quina manera podem protegir-nos d'aquesta trampa espiritual tan perillosa?
3. Llegeix Lluc 10:17 al 20. Podem entendre l'entusiasme d'aquests deixebles al veure que fins i tot els dimonis se'ls sotmetien pel nom de Crist. Considera la resposta que els donà Jesús. Què deia ell que és tan important que entenguessin tots els que estan involucrats en arribar a altres?
4. A qui, a més dels personatges bíblics, l'elecció de seguir a Crist els va costar molt, potser més que a la majoria de nosaltres? A classe, pregunteu-vos: Què van perdre aquestes persones? Quin va ser el cost de seguir a Crist? I, estaria jo disposat a fer el mateix?

CRIST ÉS SENYOR DEL DISSABTE

Dissabte 25 d'abril

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Marcos 1:21; 6:2; Lluc 4:17-19, 31-37; 2 Corintis 5:17; Lluc 6:1-11; 13:10-16.

PER A MEMORITZAR:

“El dissabte va ser fet per a l'home, i no l'home per al dissabte. De manera que el Fill de l'Home també és senyor del dissabte” (Marc 2:27, 28).

Malgrat que Lluc escrigué el seu evangeli principalment per als gentils, fixa't amb quanta freqüència es refereix al dissabte. De les 54 vegades que els evangelis i el llibre dels Fets dels apòstols es refereixen al dissabte, 17 referències són a Lluc, i 9 a Fets; hi ha 9 a Mateu, 10 a Marc i 9 a Joan. Lluc creia en el dissabte per als jueus, però també per als gentils. La primera vinguda de Crist no va modificar l'observança del dissabte.

“Durant el seu ministeri terrenal, Crist va recalcar la vigència del mandat referit al dissabte; en tota la seva ensenyança manifestà reverència vers la institució que ell mateix havia donat. En el seu temps, el dissabte havia quedat tan pervertit que la seva observança reflectia el caràcter d'homes egoistes i arbitraris més que no pas el caràcter de Déu. Crist va apartar les falses ensenyances amb que havien calumniat a Déu aquells que asseveraven haver-lo conegut” (*PR* 135, 136).

Jesús és el Senyor del dissabte: ell el va guardar, i ens va donar el seu exemple. Observar el primer dia de la setmana no té suport ni en Crist ni en el Nou Testament.

“COM TENIA PER COSTUM”*

“El dissabte, com tenia per costum, anà a la sinagoga” (Lluc 4:16). Aquest és un bon text adventista. La majoria de nosaltres l'utilitzem en reunions evangelitzadores o en estudis bíblics per a emfatitzar el fet que era una pràctica de Jesús observar el dissabte.

Les sinagogues exercien una funció vital en la vida religiosa jueva. Durant l'exili, quan ja no existia el Temple, les sinagogues foren edificades per a l'adoració i per a ensenyar als nens petits. Una sinagoga es podia edificar sempre que hi hagués al menys deu famílies jueves. Creixent a Natzaret, Jesús va seguir el “costum” d'anar a la sinagoga cada dissabte, i ara, en el seu primer viatge de retorn al seu poble, el dissabte el troba a la sinagoga.

Llegeix Marc 1:21 i 6:2; Lluc 4:16 al 30; 6:6 a l'11; 13:10 al 16 i 14:1 al 5. Què ens ensenyen aquests textos sobre Jesús i el dissabte? Al llegir-los, pregunta't on hi ha indicacions que Jesús estava abolint la nostra obligació de guardar el dissabte, o que assenyalin un altre dia per a reemplaçar-lo, si n'hi ha.

“Com tenia per costum” (Lluc 4:16). Sols Lluc utilitza aquesta frase: quan Jesús anà a la sinagoga a Natzaret (4:16) i quan, al apropar-se la Creu, Jesús “va sortir i es dirigí, com de costum, a la muntanya de les Oliveres” (22:39). En ambdues ocasions, el “costum” tenia a veure amb l'adoració i l'oració.

Per què hem d'acostumar-nos a anar a l'església els dissabtes, com Jesús anava a la sinagoga els dissabtes?

Primer, Déu és a tot arreu. Podem adorar-lo en qualsevol lloc, però hi ha quelcom d'especial en reunir-nos en un lloc específic en el dia designat a la creació i ordenat a la Llei moral de Déu.

Segon, proporciona una oportunitat pública d'afirmar que Déu és el nostre Creador i Redemptor.

Finalment, dóna la oportunitat per a la companyonia, i per a compartir amb altres les alegries i les preocupacions.

Aquells que, per la nostra observança del dissabte, ens acusen de legalisme, o d'estar sota esclavatge, òbviament han perdut la gran benedicció que pot comportar el dissabte. De quines maneres has experimentat com d'alliberadora pot ser l'observança del dissabte?

---

* Lluc 4:16-30; veure també Isaïes 61:1, 2.

EL DISSABTE: EL SEU MISSATGE I EL SEU SIGNIFICAT

“Desplegà [el volum] i va trobar el passatge [...]” (Lluc 4:17). El dissabte no era sols per a adorar, sinó també per a escoltar la Paraula de Déu. Una vida sense la Paraula de Déu no està lluny de quedar atrapada pel pecat: “Cor endins atresoro el teu consell, a fi de no pecar contra tu” (Salms 119:11).

Llegeix Lluc 4:17 al 19. Avui, considerant el que coneixem sobre Jesús, al voltant de qui era i del que va realitzar en favor nostre, com entenem el significat d'aquestes paraules? De quina manera has experimentat la realitat de les seves afirmacions messiàniques en el teu propi caminar amb el Senyor?

Després de llegir Isaïes 61:1 i 2, Jesús va dir: “Avui s'ha fet realitat aquest passatge que acabeu de sentir” (Lluc 4:21). La paraula *avui* mereix atenció. Els jueus esperaven que el Regne de Déu vingués en algun moment futur, d'una manera dramàtica i militar, expulsant el règim estranger de Judea i inaugurant el tron davídic. Però Jesús estava dient que el Regne ja havia arribat en la seva persona, i que trencaria el poder del pecat, esclafaria el diable i alliberaria del seu domini als captius oprimits.

Pensa, a més, com estan estretament vinculats el dissabte amb les afirmacions messiàniques. És un dia de repòs, de repòs en Crist (Hebreus 4:1-4). És un símbol de llibertat i d'alliberament; la llibertat i l'alliberament que tenim en Crist (Romans 6:6, 7). El dissabte no sols revela la creació de Déu, sinó també la promesa de la re-creació en Crist (2 Corintis 5:17; 1 Corintis 15:51-53). Tampoc és coincidència que Jesús escollís el dissabte per a realitzar moltes de les seves curacions, per alliberar als que havien estat oprimits i empresonats per la malaltia.

El dissabte és un recordatori setmanal, gravat en quelcom més immutable que la pedra (en el temps!), del que hem rebut gràcies a Jesús.

Com t'ajuda l'observança del dissabte a comprendre millor la salvació només per fe –ja que podem descansar pel que Crist va fer per a nosaltres– a diferència de procurar guanyar-nos el cel?

CURACIONS EN DISSABTE A CAFARNAÛM

El rebuig esdevingut a Natzaret portà a Jesús a retornar a Cafarnaüm, on ja havia ministrat abans (Mateu 4:13). Aquesta important ciutat arribà a ser la base del ministeri de Jesús a Galilea. A la mateixa Cafarnaüm hi havia una sinagoga, potser construïda per un oficial romà (Lluc 7:5), i Jesús, com era el seu costum, anà allà el dissabte.

En aquest sol dissabte, el ministeri de Jesús cobrí una àmplia varietat d'activitats: ensenyament, curació, predicació. No se'ns diu res sobre el tema del qual Jesús predicà, però la reacció del poble fou d'admiració: “perquè parlava amb autoritat” (Lluc 4:32). La seva ensenyança contrastava amb la dels rabins. No eren simples pal·liatius. Eren paraules predicades amb autoritat, arrelades a l'Escriptura, presentades amb el poder de l'Esperit Sant; un missatge que anomenava al pecat pel seu nom correcte, i pregava als oïdors que es penedissin.

Llegeix Lluc 4:31 al 37. Quines poderoses veritats es revelen en aquests versicles al voltant de 1) la gran controvèrsia, 2) la realitat dels dimonis, 3) el propòsit del dissabte, i 4) el poder de Déu sobre el mal? Què més pots trobar allà?

A Lluc 4:31 al 41 tenim la primera de les cinc curacions realitzades en dissabte registrades per Lluc (*veure* Lluc 4:38, 39; 6:6-11; 13:10-16; 14:1-16). Al sermó de Natzaret, Jesús va anunciar que la seva missió era alleugerir, sanar i restaurar als de cor trencat i als oprimits. Aquí a Cafarnaüm, en dissabte, quan la sinagoga era plena d'adoradors, l'home posseït per dimonis va confrontar a Jesús amb una confessió: “Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? [...] Sé qui ets tu: el Sant Déu” (Lluc 4:34). El dimoni, sent un membre de la host satànica i, per tant, un ser sobrenatural, fou ràpid en reconèixer al Salvador encarnat. En aquest informe, el vel entre el visible i l'invisible es va descórrer.

Pensa en com es mostre aquí de manera oberta la gran controvèrsia. De quina manera veus que es desenvolupa en la teva pròpia vida? Quina és la teva única esperança de victòria en aquesta batalla? Llegeix també 1 Corintis 15:2

EL SENYOR DEL DISSABTE

Lluc 6:1 a l'11 proporciona dos informes del tracte de Jesús amb els fariseus sobre el dissabte.

Llegeix la primera història a Lluc 6:1 al 5. De quina manera va enfrontar Jesús l'acusació que ell i els seus deixebles descuidaven la Llei i el dissabte?

Mentre caminaven a través d'un camp, els deixebles van arrencar algunes espigues, les van desgranar amb les mans i van menjar els grans. Però els fariseus van desfigurar els fets per a acusar als deixebles de trencar el manament dels dissabte. Jesús va respondre amb la història, i va dirigir als fariseus cap al rei David, qui, quan va tenir gana, va entrar a la Casa de Déu amb els seus soldats i tots van menjar els pans de l'ofrena, que únicament podien ser menjats pels sacerdots. Al fer això, Jesús estava senyalant com els fariseus, mitjançant una llarga història de legalisme, havien acumulat regla darrera regla, tradició sobre tradició, i així havien transformat el dissabte, del goig que havia de produir, a ser, en canvi, una càrrega.

Llegeix la segona història a Lluc 6:6 a l'11. Quines lliçons sobre el dissabte trobem aquí?

Tot i que els evangelis sinòptics expliquen aquesta història, només Lluc ens diu que la mà paralitzada era la dreta. El detall addicional que ens dona el doctor Lluc ens ajuda a comprendre l'impacte que aquesta deficiència física va haver de tenir sobre la capacitat de l'home de viure una vida normal. L'ocasió va promoure dues reaccions. Primera, els fariseus esperaven acusar a Jesús de no respectar el dissabte si ell guaria a l'home. Segona, Jesús va llegir els seus cors, i va demostrar que ell és el Senyor del dissabte, que el va crear i que ell no deixarà de complir la seva missió de lliurar a l'home de l'esclavatge del pecat. D'aquesta manera, ell va posar l'observança del dissabte en la perspectiva divina: és lícit fer el bé en dissabte i salvar vides (Lluc 6:9-11)

Pensa en com d'encegats estaven aquests dirigents per les seves pròpies regles i reglaments que pensaven que eren les de Déu. De quina forma podem assegurar-nos de no caure a la mateixa trampa de permetre que tradicions i ensenyances humanes ens enceguin davant les veritats divines?

EL DISSABTE: EL MALALT *VERSUS* EL BOU I L'ASE

Dels tres evangelis sinòptics, només Lluc registra aquestes dues curacions de Jesús en dissabte (Lluc 13:10-16; 14:1-15). La primera va fer que el cap de la sinagoga s'indignés amb Jesús; la segona va fer callar als fariseus. En ambdós casos, els enemics de Jesús estaven utilitzant les seves interpretacions errònies de la Llei per a acusar a Jesús de no respectar el dissabte.

Llegeix Lluc 13:10 al 16 i 14:1 al 6. Quines veritats importants es revelen aquí que ens mostren amb quina facilitar es poden pervertir veritats bíbliques vitals?

Considera a la dona invalida. Pertanyia a un sexe que era menystingut pels fariseus; estava malalta des de feia 18 anys –el suficient com per a provar la paciència de qualsevol i per a multiplicar en ella una percepció de manca de sentit a la vida–; i era totalment incapaç de valer-se per ella mateixa.

A ella li vingué la gràcia divina personificada. Jesús la *veu*, la *cria* per a que s'acosti, li *parla* per a que pugui ser guarida, l'*imposa* les mans “i a l'instant [la dona] es va redreçar” (Lluc 13:13). De sobte, una agonia de 18 anys deixa pas a un moment de goig total, i ella “*donava gràcies* a Déu” (versicle 13, èmfasi afegit). Els verbs que Lluc utilitza són la manera en que la Inspiració reconeix el valor i la dignitat de la dona, així com el valor i la dignitat de cada persona que és menyspreada, no importa quina sigui la seva situació.

En el segon miracle (Lluc 14:1-6), Jesús –de camí per anar a dinar a casa d'un dels principals fariseus en dissabte– guareix a un home que patia hidropesia. Anticipant-se a les objeccions dels dirigents que el vigilaven de prop, Jesús va fer dues preguntes: primera, sobre el propòsit de la Llei (“És permès de guarir en dissabte o no?” [versicle 3]; segona, sobre el valor d'un ésser humà (“Qui de vosaltres, si té un fill* o un bou que li cau en un pou, no l'en traurà de seguida, encara que sigui dissabte?” [versicle 5])). El punt que volia presentar era obvi; en realitat, ho fou perquè, d'acord amb Lluc, no podien replicar res. Jesús els va mostrar la seva hipocresia, la de la pitjor classe, perquè es trobava sota el vel d'una suposada santedat i justa indignació per el que els semblava una violació de la santa Llei de Déu.

Com de curosos hem de ser!

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Déu no podia aturar la seva mà per un moment, o l'home es desmaiaria i moriria. I l'home també té una missió que complir en dissabte: atendre les necessitats de la vida, cuidar als malalts, proveir als necessitats. No serà tingut per innocent qui, en dissabte, descuidi l'alleujament de qui pateix. El sant dia de repòs de Déu fou fet per a l'home, i les obres de misericòrdia estan en perfecta harmonia amb el seu propòsit. Déu no desitja que les seves criatures pateixin una hora de dolor que pugui ser alleugerida en dissabte o en qualsevol altre dia” (*DTG 177*).

“Cap altra institució confiada als jueus propendia tan plenament com el dissabte a distingir-los de les nacions que els envoltaven. Déu es proposà que la seva observança els designés com adoradors seus. Havia de ser un senyal de la seva separació de la idolatria i de la seva relació amb el Déu verdader. Però, a fi de santificar el dissabte, els homes mateixos han de ser sants. Per la fe, han d'arribar a ser partícips de la justícia de Crist” (*DTG 250*).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. No és sorprenent com de clara és la Bíblia al voltant de Jesús i el dissabte? I, no obstant, milions de feligresos arreu del món encara insisteixen en que el dissabte ja no és obligatori, o que no importa quin dia guardem, o que tot això és legalisme. Què ens ha de dir això sobre el per què una fidelitat i obediència invariables a la Paraula de Déu és tan important? Les masses estan molt enganyades sobre quelcom tan fundacional com la santa Llei de Déu. Quin advertiment vital ens dona Crist en Marc 13:22?
2. Considera quant va treballar Satanàs per a destruir el dissabte: va utilitzar als dirigents d'Israel per a transformar-lo en una pesada carrega i desposseir-lo de molt del que hauria de significar i ser; o bé utilitzà —i encara ho fa— a dirigents de l'església per a menysprear-lo com a quelcom d'antiquat, legalista, o una mera tradició jueva. Què té el dissabte, i el que representa, que el fa un important blanc de la enemistat de Satanàs?
3. Jesús és el “Senyor del dissabte” (Lluc 6:5). Quines implicacions té aquesta afirmació per als cristians i la seva actitud vers el dissabte?

LES DONES EN EL MINISTERI DE JESÚS

Dissabte 2 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 1:39-55; 2:36-38; 7:11-17, 36-50; Romans 10:17; Lluc 8:1-3; 18:1-8.

PER A MEMORITZAR:

“Perquè tots, per la fe en el Crist Jesús, sou fills de Déu. [...] Ja no hi ha diferència entre jueu o grec, esclau o lliure, home o dona, perquè tots vosaltres sou un de sol en Crist Jesús” (Gàlates 3:26, 28).

L'Evangeli de Lluc rep a vegades el nom de “l'Evangeli de les dones” perquè ens mostra la preocupació de Jesús per les necessitats de les dones, i com aquestes es van involucrar en el ministeri de Crist.

En els dies de Jesús, les dones eren considerades de poc valor: alguns homes jueus agraïen a Déu perquè no eren esclaus, ni gentils, ni dones. Les societats grega i romana tractaven les dones de manera encara pitjor. La cultura romana desenvolupa la seva permissivitat fins a una llicència il·limitada. Un home sovint tenia una dona per a tenir fills legítims que heretessin les seves possessions, i tenia concubines per als seus propis plaers pecaminosos.

Amb aquest teló de fons al voltant del maltracte a les dones, Jesús va portar la bona notícia que elles són, en realitat, filles d'Abraham (*veure* Lluc 13:16). Quanta felicitat van tenir les dones al escoltar que, en Jesús, eren filles de Déu i que, a la vista de Déu, tenien igual valor que els homes. El missatge d'avui per a les dones de totes les nacions segueix sent el mateix: tothom, dones i homes, som u en Crist Jesús.

LES DONES DONAREN LA BENVINGUDA A JESÚS

Només Lluc registra la reacció d'algunes dones davant la meravella de la història còsmica: que el Fill de Déu prengués la carn humana per a completar la missió redemptora del Pare i complís les esperances messiàniques del seu poble. Malgrat que aquestes dones no van comprendre plenament el que estava succeint, les seves paraules i les seves reaccions respecte d'aquests sorprenents esdeveniments van revelar la seva fe i la seva admiració per les obres de Déu.

Llegeix Lluc 1:39 al 45, la trobada entre Elisabet i Maria. Què diu Elisabet que revela la seva comprensió, encara que fos limitada, dels grans esdeveniments que estaven succeint?

Després que Elisabet va parlar, Maria va seguir amb les seves pròpies paraules (Lluc 1:46-55). Sovint s'entenen com un càntic, però aquestes paraules són plenes de fragments de l'Antic Testament, testificant que Maria era una estudiant devota de les Escripures, i per això adequada per a ser la mare de Jesús. El cant de Maria està basat no només en les Escripures, sinó també en una profunda relació amb Déu. Una identitat emergeix entre la seva ànima i el seu Senyor, i entre la seva fe i l'esperança d'Abraham.

Llegeix Lluc 2:36 al 38. Quines veritats importants veuen la llum en la història d'Anna al Temple?

L'esperança expectant troba el seu compliment fonamental en Jesús. Una viuda, d'edat molt avançada, va reconèixer el miracle i, des d'aquell moment, va establir com a seva la missió compulsiva de proclamar al Salvador davant de tothom qui anés al Temple. Ella va arribar a ser la primera dona predicadora de l'evangeli.

Tracta d'imaginar la sorpresa i l'admiració d'aquestes dones davant els esdeveniments que es desenvolupen al voltant d'elles. Què podem fer per ajudar a mantenir vius als nostres cors la sorpresa i l'admiració de les grans veritats que se'ns ha demanat proclamar?

LES DONES I EL MINISTERI GUARIDOR DE JESÚS

Llegeix, a Lluc 7:11 al 17, la història del miracle de Naín. Una dona, empobrida i viuda, enfrontava una altra prova: la mort del seu únic fill. Una multitud de persones l'acompanyava en la processó fúnebre, expressant així el seu dolor i la seva simpatia. La pèrdua del seu únic fill i la incertesa sobre el futur de la seva vida la transformaven en un quadre de tristesa i desesperança.

La processó que sortia de la ciutat es va trobar amb una altra processó que hi entrava. Al cap davant dels qui sortien hi havia un fèretre; al cap davant dels qui entraven estava la Vida, el Creador. Quan ambdues processons es van trobar, Jesús va veure a la viuda plena de dolor, i “se'n va compadir i li digué: ‘No ploris’” (Lluc 7.13). La demanda de no plorar no hauria estat lògica si no hagués vingut de Jesús, el Senyor de la vida. Perquè darrera l'ordre “No ploris” estava el poder de treure el motiu del seu plor. Jesús es va avançar, va tocar el fèretre, i va manar al jove que s'aixequés. El toc [a un cadàver humà]* era considerat una contaminació cerimonial (Nombres 19:11-13), però per a Jesús la compassió era més important que les cerimònies. Atendre les necessitats humanes era més urgent que seguir mers rituals.

El poble de Naín no tan sols va presenciar un gran miracle, sinó també va rebre un missatge meravellós: per a Jesús no hi ha diferència entre els dolors emocionals dels homes i els de les dones. I la seva presència confronta i confon el poder de la mort.

Llegeix també Lluc 8:41, 42 i 49 al 56. Jaire era un dirigent de la sinagoga, l'oficial que estava al càrrec de l'atenció i els serveis de la sinagoga. Cada dissabte escollia a la persona que dirigiria l'oració, llegiria l'Escriptura i predicaria. Era una persona no només de gran influència, sinó també de riquesa i poder. Estimava a la seva filla, i no va vacil·lar en acostar-se a Jesús pregant per la curació d'ella.

En aquestes històries, el poder de Jesús portà al fill mort de nou a la seva mare, i una filla morta de tornada al seu pare. Com d'increïbles van resultar aquests actes per a aquells que les van contemplar, especialment pels pares. Què ens diuen aquests informes sobre el poder de Déu? Què indiquen del poc coneixement que tenim d'aquest poder (la ciència actualment no té el menor indici sobre la manera en que això podia ocórrer)? Però, encara més important, de quina manera podem aprendre a confiar en aquest poder i en la bondat de Déu que l'exerceix, sense importar quines siguin les nostres circumstàncies actuals?

* [Text afegit pel traductor].

DONES AGRAÏDES I AMB FE

A Lluc 7:36 al 50, Jesús va transformar un dinar en un esdeveniment de magnitud espiritual que va portar dignitat a una dona pecadora. Simó, un destacat fariseu, va convidar a Jesús a un dinar. Els convidats es van seure a taula i, de sobte, hi va haver una interrupció: “una dona pecadora que hi havia al poble” (versicle 37), es va apropar a Jesús per darrere i “es posà als seus peus tot plorant i començà a banyar-los-hi amb les llàgrimes, i amb els cabells del seu cap els hi eixugava, li besava tendrament els peus i els hi ungia amb el perfum (versicle 38).

Quines lliçons podem aprendre de l'expressió de gratitud i de l'acceptació per part de Jesús d'aquest acte de fe?

“Quan a la vista humana el seu cas semblava desesperat, Crist va veure en Maria aptituds per al bé. Va veure els signes millors dels seu caràcter. El pla de la redempció ha investit a la humanitat amb grans possibilitats, i en Maria aquestes possibilitats havien de realitzar-se. Per la seva gràcia, ella va arribar a ser participant de la naturalesa divina. [...] Maria va ser la primera en anar a la tomba després de la seva resurrecció. Va ser Maria la primera que va proclamar al Salvador ressuscitat” (*DTG* 521).

A Lluc 8:43 al 48, un cas d'extrema misèria va ser l'objecte de la suprema consideració de Jesús. Per molt temps, una dona va patir una malaltia incurable que va arruïnar el seu cos i la seva ànima. Malgrat això, després de dotze anys, una petita flama d'esperança va aparèixer a escena: “Va sentir el que contaven de Jesús” (Marc 5:27).

Què va sentir ella? No ho sabem, però ella va saber que Jesús s'interessava pels pobres, abraçava als rebutjats socials, tocava als leprosos, convertia l'aigua en vi i es preocupava per les persones desesperades, de les quals ella era una. Però escoltar no és suficient; escoltar ha de conduir a la fe (Romans 10:17). I aquesta fe la va portar al senzill acte de tocar la vora del vestit de Jesús. Aquest toc va ser impulsat per la fe, ple de propòsit, eficaç i centrat en Crist. Només una fe d'aquesta mena pot rebre aquesta benedicció del Donador de la vida: “Filla, la teva fe t'ha salvat” (Lluc 8:48).

És molt fàcil mirar a la gent i jutjar-la. Encara que sovint no ho verbalitzem, jutgem en els nostres cors, la qual cosa està malament. De quina manera podem aprendre a deixar de jutjar als altres, fins i tot en la nostra ment, doncs qui sap què faríem nosaltres si estiguéssim en la mateixa situació?

ALGUNES DONES QUE VAN SEGUIR A JESÚS

Llegeix Lluc 10:38 al 42. Quines veritats espirituals importants podem obtenir d'aquesta història? (Veure també Lluc 8:14).

Com a hostessa, Marta “anava atrafegada preparant moltes coses per al servei” (Lluc 10:40), i estava ocupada en oferir el millor a les seves visites. Però Maria “s'estava asseguda als peus del Senyor escoltant les seves paraules” (versicle 39). Marta es va queixar a Jesús que li tocava fer a ella sola el treball més dur. Tot i que Jesús no va reprendre a Marta per preocupar-se per servir, li va senyalar la necessitat de tenir prioritats correctes a la vida. La companyonia amb Jesús és el primer aspecte essencial en el comportament del deixeble; el menjar de confraternitat pot venir després.

“La causa de Crist necessita persones que treballin amb cura i energia. Hi ha un ampli camp per a les Martes amb el seu zel per a l'obra religiosa activa. Però primer s'han d'asseure's amb Maria als peus de Jesús. Siguin la diligència, la prestesa i l'energia santificades per la gràcia de Crist; i aleshores la vida serà un irresistible poder per al bé” (DTG 483).

Llegeix Lluc 8:1 al 3; 23:55, 56; 24:1 al 12. Què ens ensenyen aquests versicles sobre la funció de les dones en el ministeri de Crist?

Al expandir-se el seu ministeri, Jesús va anar per “les viles i els pobles un per un proclamant i anunciant la bona nova del Regne de Déu” (Lluc 8:1), i els dotze deixebles l'acompanyaven. Lluc també registra el poderós testimoni d'una dona a qui Jesús havia sanat, que va ser tocada per la seva predicació i que era rica, també el va seguir en el seu ministeri ampliat. Aquí trobem algunes altres que Lluc esmenta: 1) algunes dones guarides de mals esperits, incloent-hi Maria Magdalena; 2) Joana, muller de Cuses, intendent d'Herodes; 3) Susanna; i 4) “moltes altres, que amb els seus recursos els mantenien” (versicle 3).

Quan comprenem que Jesús va morir per a cada ésser humà, captarem millor la veritable igualtat de totes les persones davant Déu. Reflectim correctament aquesta veritat en la nostra actitud vers els altres? És a dir, com podem arrencar d'arrel, si fora necessari, qualsevol actitud que implicaria mirar als altres per sobre l'espatlla, com si fossin menys dignes que tu?

PERSISTENTES EN L'ORACIÓ, DONAVEN AMB SACRIFICI

Lluc mostra com Jesús es va ocupar de dues viudes per a ensenyar importants veritats espirituals.

En el primer cas (Lluc 18:1-8), Jesús va parlar d'una viuda pobre i impotent que, en la seva lluita per la justícia, era molestada per un jutge malvat i poderós. Ella era víctima de frau i injustícia, i no obstant creia en el mandat de la llei i la justícia. Però el jutge no creia en Déu i estava en contra de la gent, i per això no es preocupava per ajudar a aquesta viuda. Atendre a les viudes és un requisit bíblic (Èxode 22:22-24; Salms 68:5; Isaïes 1:17), però el jutge es delectava en ignorar la llei. Així i tot, la viuda tenia un arma: la perseverança, i amb ella va cansar al jutge i va obtenir d'ell justícia.

La paràbola ensenya tres lliçons importants: 1) pregar sempre i mai desanimar-se (Lluc 18:1); 2) l'oració canvia les coses, fins i tot el cor d'un jutge malvat; i 3) la fe persistent és una fe que conquereix. La veritable fe té consell etern per a cada cristià: mai abandonis, encara que això comporti esperar la vindicació final quan “vingui el Fill de l'Home” (versicle 8).

El segon cas (Lluc 21:1-4; Marc 12:41-44) es presenta justament després que Jesús va acabar de denunciar la hipocresia religiosa, i la pretensió dels escribes i els dirigents que estaven al Temple. Jesús va assenyalar, en un marcat contrast amb ells, a una pobre viuda que revelava la naturalesa de la religió genuïna.

Jesús va descriure a alguns dels dirigents religiosos com aquells que “devoren els bens de les viudes” (Lluc 20:47), i que violen el mandat bíblic de cuidar a les viudes i als pobres. Com avui, molts ofrenaven només per semblar pietosos; i encara pitjor, el que donaven ho donaven dels seus propis excedents. Les seves ofrenes realment no implicaven cap sacrifici personal. En contrast, Jesús va demanar als seus deixebles que consideressin a la viuda, com el model de la veritable religió, perquè ella havia donat tot el que tenia.

L'exhibició era el motiu del primer grup; el sacrifici i la glòria de Déu eren el motiu de la viuda. Reconèixer que Déu era l'amo de tot el que ella tenia i el servir-lo amb tot el que tenia va ser el que va impulsar a la viuda a donar les seves dues monedes. El que compta als ulls del Creador, que tot ho veu, no és el que donem sinó per què ho donem; no quant donem, sinó quina és la mida del nostre sacrifici.

■ Quant et sacrificues pel bé dels altres i per a la causa de Déu?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Qui va recordar a la seva mare mentre penjava de la creu agonitzant, qui es va aparèixer a les dones que ploraven i les va fer missatgeres seves per a difondre les primeres i grates notícies d'un Salvador ressuscitat, avui és el millor Amic de la dona i està disposat a ajudar-la en totes les relacions de la vida” (*HAd* 183).

“El Senyor té una obra per a les dones com també en té per als homes. Elles poden ocupar els seus llocs en la obra del Senyor en aquesta crisi, i ell pot obrar pel seu mitjà. Si estan imbuïts del sentit del seu deure, i treballen sota la influència de l'Esperit Sant, tindran justament el domini propi que es necessita per aquest temps. El Salvador reflectirà, sobre aquestes dones abnegades, la llum del seu rostre, i els hi donarà un poder que excedeixi al dels homes. Elles poden fer a l'interior de les seves famílies una obra que els homes no poden realitzar, una obra que penetra fins la vida íntima. Poden arribar prop dels cors de les persones a qui els homes no poden arribar-hi. Es necessita el seu treball” (*Ev* 340).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Un dels aspectes més interessants dels evangelis, inclòs el de Lluc, té a veure amb el paper de les dones respecte a la resurrecció de Jesús. A tots els evangelis, les dones van ser les primeres en veure al Crist ressuscitat i en proclamar la seva resurrecció. Els apologistes bíblics utilitzen aquest fet per afirmar la realitat de la resurrecció corporal de Jesús, que algunes persones qüestionen o neguen. Per què el paper de les dones aquí és tan important? Doncs si, com alguns pretenen, les històries de la resurrecció de Jesús van ser fabricades pels escriptors, per què esmenten a les dones, que no eren gens destacades en aquella societat, com les primeres en veure i proclamar a Jesús? Si van fabricar les històries per mirar d'aconseguir que la gent cregués, per a què utilitzar dones enlloc d'homes? Conversi'n sobre aquest tema.
2. En una societat que no sempre reconeix la dignitat de les dones, Jesús els hi va concedir un estatus que només els hi pertany a elles en l'ordre creatiu de Déu: són filles de Déu, iguals als homes en la nova era de l'evangeli. Al mateix temps, per iguals que siguin davant Déu, els homes i les dones no són el mateix. De quina manera podem afirmar la igualtat dels homes i les dones davant Déu i, no obstant, afirmar i reconèixer les diferències? I, de quina forma aquestes diferències es desenvolupen en la vida de l'església?

JESÚS, L'ESPERIT SANT I L'ORACIÓ

Dissabte 9 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 2:25-32; Joan 16:5-7; Lluc 23:46; 11:1-4; Mateu 7:21-23; Lluc 11:9-13.

PER A MEMORITZAR:

“I jo us dic: Demaneu, i us donaran; busqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran. Perquè tot aquell qui demana, obté; qui busca, troba; i a qui truca, li obren” (Lluc 11:9, 10).

Lluc parla més que els altres evangelis sinòptics sobre la relació de Jesús amb l'Esperit Sant: Mateu es refereix a l'Esperit 12 vegades; i Marc, 6 vegades. Però Lluc té 17 referències en el seu Evangeli, i 57 en els Fets dels Apòstols. Des de la concepció de Jesús (Lluc 1:35) fins l'establiment de la missió dels deixebles (Lluc 24:44-49), Lluc veu un vincle entre Jesús i l'Esperit Sant que és bàsic per entendre el ministeri del Salvador. Lluc també destaca l'oració en la vida i la missió de Jesús. Plenament diví, igual amb el Pare i l'Esperit, Jesús amb la seva humanitat ens deixa un exemple pel que fa a l'oració.

Si Jesús va veure la necessitat de pregar, quan més ho necessitarem nosaltres?

“Sense oració incessant i vigilància diligent, tenim el risc de tornar-nos indiferents i de desviar-nos del recte sender. El nostre adversari procura constantment obstruir el camí a la seu de la misericòrdia, per a que no obtinguem, mitjançant ardent suplica i fe, gràcia i poder per a resistir la temptació” (CC 94).

JESÚS I L'ESPERIT SANT

Com un gentil convers i company de missió de l'apòstol Pau, Lluc va considerar l'ingrés de la cristologia en la història –des de la encarnació de Jesús fins a la seva ascensió i la difusió de l'Església– com una meravella divina produïda i guiada per l'Esperit Sant. En la vida de Jesús veiem actuar a tota la Deïtat en la nostra redempció (Lluc 3:21, 22); i Lluc emfatitza aquest punt mitjançant les seves continues referències a l'Esperit Sant.

Què ens indiquen els següents versicles sobre la funció de l'Esperit Sant en la vinguda de Crist a la Terra en carn humana? Lluc 1:35, 41; 2:25-32.

La missió de Jesús va començar amb varies referències a l'Esperit Sant. Segons Lluc, Joan el Baptista va predir que, encara que ell batejava amb aigua, aquell que el seguiria batejaria amb l'Esperit (Lluc 3:16). Quan Jesús va rebre el baptisme, tant el Pare com l'Esperit Sant van afirmar l'autenticitat de la seva missió redemptora. Déu el Pare va declarar des de les alçades que Crist és el seu Fill estimat enviat per a redimir a la humanitat, mentre que l'Esperit Sant va davallar sobre ell en la forma d'un colom (Lluc 3:21, 22). Des de llavors, Jesús va estar “ple de l'Esperit Sant” (Lluc 4:1) i a punt per a afrontar-se amb l'enemic al desert, així com per a començar el seu ministeri (Lluc 4:14).

Les paraules inicials del seu sermó a Natzaret van ser una aplicació de la profecia messiànica d'Isaïes* vers a ell mateix: “L'Esperit de Jehovà el Senyor és sobre meu” (Lluc 4:18). L'Esperit era el seu company constant, la seva força afirmadora, i també seria la seva presència permanent entre els seus seguidors quan ell ja no estigués entre ells (Joan 16:5-7). No solament això, Jesús va prometre que Déu donaria el do de l'Esperit a qui ho demanés (Lluc 11:13). L'Esperit que sempre va vincular a Crist amb el Pare i la seva missió redemptora és el mateix Esperit que enfortia als deixebles en la seva jornada de fe. D'aquí la importància vital de l'Esperit en la vida cristiana: en realitat, la blasfèmia contra l'Esperit Sant és el pecat més greu de tots (Lluc 12:10).

Quines maneres concretes i pràctiques poden obrir-nos a la conducció de l'Esperit Sant? Es a dir, com podem ser curosos perquè les nostres eleccions de cap manera ens endureixin a la seva veu?

---

* Isaïes 61:1. (Nota del traductor).

LA VIDA D'ORACIÓ DE JESÚS

Algunes de les moltes ocasions en que Jesús va pregar estan registrades només a Lluc. Fixa't en les següents situacions que mostren a Jesús en oració durant grans moments de la seva vida:

1. Jesús va pregar en el seu baptisme (Lluc 3:21). “S'estava obrint davant d'ell una era nova i important. D'una manera més àmplia, estava entrant en el conflicte de la seva vida” (DTG 85). No es va atrevir a començar aquella era més àmplia del seu ministeri públic –que finalment el portaria a la creu del Calvari– sense oració.

2. Jesús va pregar abans d'elegir als dotze deixebles (Lluc 6:12, 13). Cap líder elegeix els seus seguidors a l'atzar. Però Jesús no estava simplement elegint seguidors: estava elegint seguidors que s'identifiquessin completament amb la seva persona i la seva missió, i les comprenguessin. “El seu càrrec era el més important al qual haguessin estat cridats alguna vegada els éssers humans, i únicament el de Crist el superava” (DTG 258).

3. Jesús va pregar pels seus deixebles (Lluc 9:18). Ser deixeble demanda un compromís absolut amb Jesús, i una comprensió de la seva identitat. Per tal que els Dotze pogueren saber qui era ell, Jesús “s'havia retirat a pregar” i, després d'això, els va desafiar amb la pregunta vital: “Qui dieu que sóc jo?” (Lluc 9:29).

4. Jesús va pregar abans de la seva transfiguració (Lluc 9:28-36) i va obtenir per a ell la segona afirmació del Cel que ell era el “Fill, l'Elegit*” de Déu. Les proves viscudes fins llavors i les que vindrien no podrien canviar l'estreta afinitat entre el Pare i el Fill. L'oració també va resultar en que els deixebles van ser “testimonis presencials de la seva grandesa” (2 Pere 1:16).

5. Jesús va pregar a Getsemaní (Lluc 22:39-46). Aquesta és l'oració més important en la història de la salvació. Aquí tenim al Salvador vinculant el Cel amb la Terra i establint, al fer això, tres principis crucials: la primacia de la voluntat i el propòsit de Déu; el compromís de complir aquesta primacia fins i tot amb risc de sang i mort; i la fortalesa per a vencer cada temptació al llarg del camí del compliment del propòsit de Déu.

6. Jesús va pregar, entregant la seva vida amb les mans de Déu (Lluc 23:46). En les seves paraules finals sobre la creu, “Pare, a les teves mans encomano el meu esperit”, Jesús ens presenta el propòsit màxim de la pregària. Al néixer o al morir, davant enemics o amics, mentre dormim o som desperts l'oració ha de mantenir-nos vinculats de forma permanent a Déu.

■ Què et diuen aquests exemples al voltant de la teva vida d'oració?

* A la versió RVR, “*Fill estimat*”. (Nota del traductor).

LA PREGÀRIA MÒDEL (1a part)

Llegeix Lluc 11:1 al 4 (*veure també Mateu 6:9 al 13*). De quina forma aquests versicles ens ajuden a entendre la manera en la qual actua l'oració?

“Pare” és la manera més preada de Jesús en descriure a Déu, i es registra així almenys 170 vegades en els quatre evangelis. Al dirigir-nos a Déu com a nostre Pare, reconeixem que Déu és una Persona, capaç de tenir la relació més íntima amb els humans. Déu és tan personal, tan real, tan amant i tan interessat com un Pare humà. Però ell és el Pare *del cel* (Mateu 6:9). És diferent del nostre pare terrenal, perquè ell és omnipotent, omniscient, omnipresent i perfectament sant.

“Pare nostre del cel” (Mateu 6:9). Aquesta és una frase que ens recorda per sempre que Déu és sant i personal, i que el cristianisme no és una idea filosòfica ni un concepte panteista d'un déu que ho és tot.

“Que sigui santificat el teu nom” (Lluc 11:2). Aquí tenim un altre recordatiu de la santedat de Déu. Qui afirma seguir al Senyor ha de santificar el seu nom en paraules i en fets. Pretendre seguir-lo, i no obstant, pecar contra ell és profanar aquest nom. Les paraules de Jesús en Mateu 7:21 al 23 poden ajudar-nos a comprendre millor el que significa santificar el nom de Déu.

“Que vingui el teu Regne” (Lluc 11:2). Els evangelis es refereixen al Regne de Déu unes 100 vegades: prop de 40 en Lluc, unes 50 en Mateu, 16 en Marc i 3 en Joan. És el que Jesús va venir a revelar i establir, tant en la realitat present del regne de gràcia i en la promesa futura del regne de glòria. Sense entrar al primer regne, no pot haver-hi entrada al segon, i és el desig del Salvador que els seus deixebles experimentin el primer esperant el segon.

“Faci's la teva voluntat, com al cel, així també a la terra” (Mateu 6:10): La voluntat de Déu es reconeix i s'obeeix al cel. Jesús pren aquest fet i el converteix en l'esperança de que aquesta voluntat també succeeixi a la Terra. “A la terra” suggereix no una generalitat, sinó una particularitat. Sigui feta la voluntat de Déu sobre la Terra, però que comenci amb nosaltres, amb cadascun de nosaltres, personalment.

 Coneixes al Senyor o només sobre ell? De quines maneres la teva vida d'oració et porta més a prop seu?

LA PREGÀRIA MÒDEL (2a part)

“Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia” (Lluc 11:3). La petició inclou la paraula *dóna'ns*. Sigui que la paraula la digui un milionari o un orfe amb necessitat continua, l'oració a la vegada expressa la dependència i reconeixement de confiança. Tots depenem de Déu, i el prec “dóna'ns” ens obliga a reconèixer que Déu és la font de tots els dons. Ell és el Creador. En ell vivim, ens movem i som. “Ell ens ha creat i no pas nosaltres mateixos” (Salm 100:3).

Déu és el Pare que ens dóna tot el que necessitem. A la llum d'aquesta promesa, quina gran seguretat pots trobar a Lluc 11:9 al 13?

“I perdona'ns les nostres ofenses” (Lluc 11:4). El perdó està en el centre de l'evangeli. Sense el perdó de Déu, no tenim salvació: “A vosaltres, que éreu morts en els pecats [...], us vivificà juntament amb ell perdonant-vos tots els pecats” (Colossencs 2:13). Els que han experimentat el perdó de Déu han de buscar i abraçar a qualsevol que els hagi fet mal. L'oració de perdonar com “nosaltres també perdonem” (Lluc 11:4) no significa que el perdó de Déu depengui de que perdonem als altres; més aviat, el que siguem perdonats demana que visquem dins un cercle creixent de gràcia: rebent la benevolència de Déu, i fer extensiu el seu amor i el seu perdó a altres que puguin haver-nos ofès.

“I no deixis que caiguem en la temptació, ans deslliura'ns del Maligne” (Mateu 6:13). Ens hem de fixa en dos fets. Primer, la temptació no és pecat. La paraula grega per a “temptació” és *peirasmós*. Els substantius grecs que acaben en *-asmós* normalment descriuen un procés, no un producte. Les Escriptures no consideren la temptació com un producte acabat, és un mètode, un procés que s'utilitza per a assolir un determinat producte. Tot i que la temptació no sigui pecat, cedir a ella sí que ho és. Segon, Déu no és l'autor de la temptació (Jaume 1:13). Déu pot permetre que vinguin temptacions, però ell mai tempta en el sentit d'induir-nos a pecar. Per tant, l'oració és el reconeixement de que Déu és la font de la força màxima per a resistir el mal.

Repassa Lluc 11:1 al 4. Pensa en els problemes que esmenta. De quina manera la teva experiència amb cada un d'aquests problemes pot enriquir-se i profunditzar-se mitjançant l'oració?

MÉS LLIÇONS SOBRE LA PREGÀRIA

Immediatament després de donar un model d'oració als seus deixebles, amb la paràbola d'un amic a mitjanit (Lluc 11:5-13), Jesús els va ensenyar la necessitat de l'oració persistent. Després, al apropar-se al final del seu ministeri, va recordar als seus seguidors la necessitat de penitència i humilitat en l'oració (Lluc 18:9-14). Ambdues paràboles mostren que l'oració no és senzillament una rutina religiosa, sinó un constant caminar, parlar i viure amb el Pare.

Llegeix Lluc 11:5 al 8. Jesús va dir aquesta paràbola per a estimular la perseverança en l'oració. L'oració no s'ha de convertir en una rutina. Ha de ser, en canvi, el fonament d'una relació d'absoluta, persistent i continua confiança en Déu. L'oració és l'alè de l'ànima: sense ella, estem espiritualment morts. Jesús relata la paràbola d'un veí que refusa ser agradable. El seu amic li prega demanant una mica de pa per atendre una emergència a mitjanit, però és en va. Finalment, fins i tot aquest veí es rendeix i cedeix pels persistents cops donats a la seva porta a mitjanit. Quant més faria Déu vers algú que persisteix en l'oració? Aquesta insistència no canvia la voluntat de Déu, sinó que enforteix la nostra confiança.

Llegeix Lluc 18:9 al 14. Quina lliçó vital hi ha aquí sobre l'oració?

El fariseu esperava que Déu l'aproves sobre la base del que ell havia fet, les seves obres de justícia. El recaptador d'impostos es va entregar a la misericòrdia de Déu, i pregava per l'acceptació sobre la base de la gràcia de Déu. L'acceptació de Déu no ens ve per qui som o el que som, sinó només per la seva gràcia. Solament aquells que són penitents, humils i d'esperit crebantat poden rebre aquesta gràcia.

“La mansuetud i la humilitat de cor són les condicions indispensables per a obtenir força i per a assolir a la victòria. Una corona de glòria espera a aquells que es prostren al peu de la Creu” (PR 433, 434).

Les persones que no coneixen al Senyor tendeixen a comparar-se amb els que, suposadament, estan pitjor que elles, a fi d'arribar a la convicció que no són tan dolentes. Per què això és un gran engany espiritual? Quina és la importància que d'altres estiguin pitjor que nosaltres?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “L'ànima que es torna a Déu en fervent oració diària per a demanar ajut, suport i poder tindrà aspiracions nobles, conceptes clars de la veritat i del deure, elevats propòsits, així com set i fam insaciable de justícia. Al mantenir-nos en relació amb Déu, podrem derramar sobre les persones que ens envolten la llum, la pau i la serenitat que imperen en el nostre cor. La força obtinguda al pregar a Déu, sumant-hi els esforços infatigables per a acostumar la ment a ser més considerada i atenta, ens prepara per als deures diaris, i preserva la pau de l'esperit sota totes les circumstàncies” (*DMJ* 74).

“Al anomenar a Déu ‘nostre Pare’, reconeixem a tots els seus fills com als nostres germans. Tots formem part del gran teixit de la humanitat; tots som membres d'una sola família. A les nostre peticions hi hem d'incloure al nostre proïsme tant com a nosaltres mateixos. Ningú prega com cal si solament demana benediccions per a ell mateix” (*Ibid.* 90).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. La vinculació de Jesús amb l'Esperit Sant no acaba amb l'Evangeli de Lluc. Ningú pot llegir el llibre dels Fets dels apòstols, el segon volum de la història de l'església cristiana, sense notar la dinàmica urgent de l'Esperit Sant en la vida de la comunitat cristiana, les seves missions i els seus ministres. En realitat, només Lluc registra la instrucció que va donar Jesús als seus deixebles després de la seva resurrecció, que havien de quedar-se a Jerusalem fins “que hàgiu estat revestits del poder que ve de dalt” (Lluc 24:49), abans de que pogueren anar als confins de la Terra amb el missatge del Salvador crucificat i ressuscitat. Lluc comença el llibre dels Fets dels apòstols repetint la promesa de l'Esperit Sant (Fets 1:7, 8), promesa que es va complir a la Pentecosta (Fets 2). Què ens diu tot això sobre la funció central de l'Esperit Sant en la vida de l'església?
2. De quines maneres el mateix acte de pregar és un reconeixement de la nostra dependència de Déu i de la nostra necessitat vers ell? Llegeix Lluc 18:9. Quin profund problema espiritual atenia Jesús amb aquesta paràbola?

LA MISSIÓ DE JESÚS

Dissabte 16 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 15:4-7, 11-32; 16:19-31; 18:35-43; 19:1-10.

PER A MEMORITZAR:

**“El Fill de l'Home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut”
(Lluc 19:10).**

Si haguéssim d'escriure una descripció de la missió de Jesús, no podríem fer-ho millor que repetint les seves pròpies paraules: “El Fill de l'Home ha vingut a buscar i a salvar allò que s'havia perdut”.

Què s'havia perdut? La mateixa humanitat, que estava alienada de Déu, subjecta a la mort, i plena de temença, decepció i desesperança. Si no s'haguera fet res en favor nostre, tot estaria perdut.

Però, gràcies a Jesús, tots tenim grans raons per estar esperançats.

“Al caure, l'home es va apartar de Déu: la terra va ser tallada del cel. A través de l'abisme existent entre tots dos no podia haver-hi cap comunió. Encara més, mitjançant Jesús el món està unit un altre cop amb el Cel. Amb els seus propis mèrits, Crist ha salvat l'abisme que el pecat havia fet. [...] Crist uneix l'home caigut, dèbil i miserable amb la Font del poder infinit” (CC 19).

Del Gènesi a l'Apocalipsi, la Bíblia és la història de Déu a la recerca de la humanitat perduda. Lluc il·lustra aquesta veritat utilitzant tres importants paràboles: l'ovella perduda (Lluc 15:4-7), la moneda perduda (versicles 8-10) i el fill perdut (versicles 11-32).

L'OVELLA I LA MONEDA PERDUDES

Llegeix Lluc 15:4 al 7. Què ens diu sobre l'amor de Déu vers nosaltres? Per què és tan important comprendre que el pastor va anar a buscar l'ovella perduda?

En un món que sembla indiferent, aquesta paràbola revela una gran veritat. Déu ens estima tant que va venir a buscar-nos. Parlem de persones que busquen a Déu; però, en realitat, Déu ens busca a nosaltres.

“L'ànima que s'ha entregat a Crist és més preciosa als seus ulls que el món sencer. El Salvador hauria passat per l'agonia del Calvari per a que només un pogués salvar-se en el seu Regne. Mai abandona una ànima per la qual va morir. A menys que els seus seguidors escullin abandonar-lo, ell els sostindrà sempre” (*DTG* 446).

Llegeix Lluc 15:8 i 9. Aquesta paràbola es troba solament a Lluc. La moneda perduda podria tenir dos significats. Primer, a Judea, en temps de Jesús, hi havien molts pobres, i per a la majoria de les llars una moneda (*dràjma*) era més que el salari d'un dia, l'imprescindible per impedir que la família morís de fam. Segon, com un senyal d'estar casada, algunes dones lluien un turbant guarnit amb deu monedes: una quantitat important, estalviada durant molt de temps en les famílies pobres.

En tots dos casos, la pèrdua era un assumpte seriós. Per això la dona, amb molt de dolor, encén una llàntia (la casa tal vegada no tenia finestres, o solament una de petita), pren una escombra i regira la casa fins que troba aquella moneda. S'omple de goig i avisa a totes les seves amigues.

“La moneda, tot i que es trobi entre la pols i de les escombraries, és sempre una peça de plata. El seu propietari la busca perquè té un valor. Així qualsevol ànima, encara que estigui degradada pel pecat, és considerada preciosa a la vista de Déu. Així com la moneda sempre porta una imatge i la inscripció de les autoritats, també l'home, en ser creat, portava la imatge i la inscripció de Déu; i, malgrat que ara estigui malmesa i enfosquida per la influència del pecat, en cada ànima hi queda el rastre d'aquella inscripció” (*PVGM* 152).

La ciència i la filosofia modernes diuen que solament som creacions de l'atzar en un univers sense significat, que no es preocupa de nosaltres o per la nostra sort. Quina cosmovisió diferent es veu en aquestes paràboles?

LA PARÀBOLA DEL FILL PERDUT (1a part)

La paràbola del fill pròdig (Lluc 15:11-32) és el relat breu més preciós sobre la naturalesa perdonadora de l'amor. Només apareix a Lluc, i podria anomenar-se la paràbola del pare amant i de dos fills perduts. Un fill va triar anar-se'n a un país llunyà en comptes de quedar-se a la llar. L'altre fill va triar quedar-se a la casa, però no coneixia l'amor del pare. La paràbola pot estudiar-se en set parts: quatre se n'ocupen del fill pròdig; dos, del Pare; i una, del germà gran.

1. “Dóna'm” (Lluc 15:12). La decisió d'exigir la seva part de l'herència no va ser un impuls sobtat. Sovint, el pecat es porta a terme després d'un temps de pensar en prioritats mal ubicades. Aquest jove potser va sentir parlar als seus amics de l'encant de terres llunyanes. La vida a casa era massa rígida. Hi havia amor, però hi havia límits; la terra distant li oferia una vida sense restriccions. El pare era massa protector; el seu amor, massa estret. El fill volia llibertat, i en la recerca d'una llibertat sense límits estava la llavor de la rebel·lió.

2. Per què a mi? (Lluc 15:13-16). El fill va transformar en efectiu tota la seva herència i se'n va anar a una “terra llunyana”, lluny de la casa del seu pare. La cura dels ulls amorosos, el cercle protector de la llei i l'abraçada de la gràcia estaven absents en aquesta llunyania. Allà va viure “una vida de disbauxa” (Lluc 15:13). La paraula grega per a “disbauxa” (*asótos*) apareix tres vegades com a substantiu al Nou Testament: embriaguesa (Efesis 5:18), rebel·lia (Titus 1:6) i dissolució, que inclou “el llibertinatge, les apetències, la disbauxa, les orgies, les borratxeres i les idolatries abominables” (1 Pere 4:3). En aquests plaers impius va malgastar la seva salut i malbaratar el seu diner, i ben aviat va quedar sense diners, sense amics i sense menjar. Amb fam a punt d'estar famèlic, va trobar treball cuidant porcs, una tasca repugnant per a un jueu.

3. “Tracta'm” (Lluc 15:17-19). Però el pròdig encara és fill i té el poder d'elegir tornar. El fill, “reflexionant”, va recordar la seva llar, al seu pare i a un vincle de relació anomenat amor. Va caminar de retorn a casa, va preparar un discurs i va pregar al pare: “Tracta'm [com un de tants jornalers teus]”. El que vol dir: tracta'm com tu vulguis, però deixa'm estar sota la cura del teu amor. Quina millor llar existeix que el cor del Pare!

El món pot semblar molt atractiu. Quines coses específiques del món et tempten, de tal manera que pensis: “Oh, això no és tant dolent”, quan internament saps que sí ho és?

LA PARÀBOLA DEL FILL PERDUT (2a part)

4. El retorn a casa (Lluc 15:17-20) va ser un viatge de penediment. Va començar quan va “reflexionar”. Al comparar on estava amb la casa del seu pare, va decidir “anar” al seu pare. Va tornar amb un discurs de quatre parts que defineix el que és el penediment.

Primer, *reconeix* al pare com “el meu pare” (versicle 18). El fill pròdig confia en el seu amor i el seu perdó, així com necessitem confiar en l'amor i el perdó del nostre Pare.

Segon, la *confessió*: el pròdig havia pecat contra Déu i contra el seu pare (versicle 18).

Tercer, la *contrició*: “Ja no sóc digne” (versicle 19). Reconèixer la pròpia indignitat, en contrast amb la dignitat de Déu, és essencial pel verdader penediment.

Quart, la *petició*: “Tracta'm” (versicle 19). La entrega al que Déu vulgui és l'objectiu del penediment. El fill ha tornat a casa.

5. El pare expectant (Lluc 15:20, 21). L'espera va començar quan el fill va sortir de casa, i va acabar quan “encara era ben lluny” i el pare el va veure. “Commogut [...] el besà” (versicle 20). Res capta millor el caràcter de Déu que la imatge del pare que esperava al seu fill.

6. L'alegria de la família (Lluc 15:22-25). El pare va abraçar al seu fill, el va vestir amb un vestit nou, va posar un anell al seu dit i sandàlies als peus, i va ordenar fer una festa. La família es trobava de celebració. Si sortir de la casa va ser la mort, el retorn va ser una resurrecció, digna d'alegria. Per cada fill penedit, hi ha goig al cel (versicle 7).

7. El fill gran (Lluc 15:25-32). El fill petit es va perdre quan se'n va anar lluny. El fill gran estava perdut; encara que estigués a casa, el seu cor estava lluny. Aquell cor es va enfurismar (versicle 28), es va queixar ple de justícia pròpia (versicle 29) i va refusar reconèixer al seu germà. Li diu al pare: “aquest fill teu [...] s'ha cruspit els teus béns” (versicle 30). L'actitud del fill gran vers el pare és la mateixa que la dels fariseus que van acusar a Jesús: “Aquest acull pecadors i menja amb ells” (versicle 2). Les paraules del pare al fill gran reflecteixen l'actitud del Cel vers tots els pecadors penedits: “Però ara hem de festejar i celebrar que aquest germà teu, que era mort, ha tornat a viure; s'havia perdut i ha estat trobat” (versicle 32).

Posa't en el lloc del germà gran. Per equivocat que sigui el seu pensament, per què era “lògic” que es sentís d'aquesta manera? Com revela això la manera en que l'evangeli va més enllà de la “lògica”?

OPORTUNITATS PERDUDES

Encara que Jesús va venir a buscar i salvar als perduts, no força ningú a acceptar la salvació que ofereix. La salvació és gratuïta i està disponible per a tots, però aquesta oferta amb fe s'ha d'acceptar, i s'ha de viure en conformitat amb la voluntat de Déu. L'única ocasió que tenim per a això és mentre vivim sobre la Terra. No hi ha cap altra oportunitat.

Llegeix Lluc 16:19 al 31. Quin és el missatge d'aquesta paràbola?

La paràbola està registrada només a Lluc, i ensenya dos grans veritats: la importància de l'“avui” en el procés de salvació i l'absència d'una oportunitat per a la salvació després de la mort.

Avui és el dia de salvació. La paràbola no ensenya que les riqueses són dolentes per elles mateixes o que és bo ser pobre. El que ensenya és que no hem de perdre l'oportunitat de ser salvats mentre estiguem sobre aquesta Terra. No hi ha una segona oportunitat. Tots som salvats i jutjats per l'actitud que avui tenim vers Jesús. “Ara és el temps propici, ara és el dia de salvació” (2 Corintis 6:2).

La paràbola també ensenya que la recompensa eterna no té res a veure amb les possessions. L'home ric “que vestia de porpra i de lli molt fi i que cada dia feia banquets esplèndids” (Lluc 16:19) va passar per alt a Déu. Si no es reconeix a Déu, no es té en compte als altres éssers humans. El pecat del ric no va ser la seva riquesa, sinó no reconèixer que la família de Déu és més ampla del que ell estava preparat per a acceptar.

No hi ha una segona oportunitat per a la salvació després de la mort. La segona veritat que Jesús ensenya aquí és que no hi ha una segona oportunitat per a la salvació després de la mort. “[...] el destí dels homes és el de morir una sola vegada i després ser jutjats” (Hebreus 9:27). Un altre punt d'aquesta paràbola és mostrar a la gent que tenim suficient evidència en aquesta vida per a fer una elecció conscient en favor de Déu o en contra d'ell. Qualsevol teologia que ensenyi una “segona oportunitat” després de la mort és una enganyifa.

Ens agrada parlar de l'amor de Déu, i tot el que ell va fer i fa per a salvar-nos. No obstant això, què ens ensenya aquesta paràbola sobre el perill de donar com a coses fetes l'amor de Déu i la salvació?

ERA CEC I ARA VEIG

La declaració de la missió de Jesús, que va venir a buscar i a salvar el que s'havia perdut, és una afirmació d'un ministeri integral. Va vindre per a fer que els homes i les dones siguin complets; per a transformar-los física, mental, espiritual i socialment. Lluc presenta dos casos que il·lustren la manera en que Jesús va restaurar a dos homes abatuts. Un era cec físicament; l'altre, espiritualment. Ambdós eren rebutjats: un era captaire; l'altre, un recaptador d'impostos. Però tots dos eren candidats per a la missió salvadora de Crist i cap d'ells estava més enllà del seu abast.

Llegeix Lluc 18:35 al 43. Què ens ensenya això sobre la nostra total dependència de Déu? Qui no ha clamat algun cop: “Apiada’t de mi!”?

El cec era Bartimeu (Marc 10:46). Era un captaire dels afores de Jericó. Amb una limitació física, sense importància social i colpejat per la pobresa, de sobte es va trobar amb una meravella celestial: “Passava Jesús Natzarè” (Lluc 18:37), i la seva fe va brollar i va exclamar: “Fill de David, apiada’t de mi!” (versicle 39). La fe no requereix ni d'ulls ni d'oïdes, ni de peus ni de mans, sinó sols d'un cor que es connecti amb el Creador del món.

Llegeix Lluc 19:1 al 10. Qui és el “cec” en aquesta història?

Solament l'Evangeli de Lluc registra la història de Zaqueu, la darrera trobada de Jesús amb un rebutjat. La missió de Crist, de buscar i salvar el que s'havia perdut, va ser complida en aquest encontre amb Zaqueu. Aquest era l'encarregat dels recaptadors de Jericó; a ulls dels fariseus, era un gran pecador, però un gran pecador buscat i salvat per el Salvador. Els llocs i els mètodes que va utilitzar Jesús per a realitzar la seva missió van ser estranys. Una figuera*, un home curiós que volia veure qui era Jesús i un Senyor que estima i que li ordena baixar perquè aquell mateix dia havia d'allotjar-se a la seva casa. Amb tot, el més important es que Jesús havia d'entregar un missatge: “Avui ha vingut la salvació en aquesta casa” (Lluc 19:9), tot i que no abans que Zaqueu arreglés els seus comptes (versicle 8).

És fàcil veure les faltes i les limitacions de les altres persones. No obstant, sovint estem cecs davant les pròpies. Quines són algunes àrees de la teva vida que necessites confrontar, confessar i assolir la victòria sobre elles, i que han estat postergades per massa temps?

---

* A RVR, l'arbre era un sicòmor (Nota del traductor).

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Crist representa, amb l'ovella perduda, no tan sols al pecador individual sinó també al món que ha apostat i ha estat arruïnat pel pecat” (PVGM 149).

Sobre el valor d'una sola ànima: “Qui pot valorar la vàlua d'una ànima? Si voleu saber el seu valor, aneu a Getsemaní i allà vetlleu amb Crist durant aquestes hores d'angoixa, quan la seva suor era com grans gotes de sang. Mireu al Salvador penjat de la creu. [...] Podreu estimar la vàlua d'una ànima al peu de la Creu, recordant que Crist hauria entregat la seva vida per un sol pecador” (Ibíd. 196, 197)

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Mentre que totes les religions presenten als éssers humans a la recerca de Déu, el cristianisme presenta a Déu com el que busca: Adam, on ets? (Gènesi 3:9); Caín, on és el teu germà? (Gènesi 4:9); Elies, què fas aquí? (1 Reis 19:9); Zaqueu, baixa! (Lluc 19:5). Quina ha estat la teva pròpia experiència amb Déu en relació amb el Déu que et busca?
2. Considera una altra vegada l'última pregunta al final de la secció del dimarts. Quin va ser el fatal error que va cometre el fill gran? Quins defectes espirituals es van revelar en la seva actitud? Per què tenir aquesta actitud és més fàcil del que podríem pensar? Llegeix també Mateu 20:1 al 16.
3. En la història del home ric i Llätzer, Jesús va dir que fins i tot si algú tornés dels morts hi haurien qui no el creurien. De quina manera va predir aquesta paràbola la reacció d'algunes persones davant la resurrecció de Jesús, que no van creure malgrat les poderoses evidències de que efectivament havia ocorregut?
4. Un dels aspectes més impressionants del ministeri salvador de Jesús és la igualtat amb que va tractar a tota la gent, tal com el captaire cec i Zaqueu, o Nicodem i la dona samaritana. La Creu, més que qualsevol altra cosa, mostra la igualtat de totes les persones davant Déu. De quina manera aquesta veritat vital hauria d'impactar sobre la forma en que tractem als altres, fins i tot en aquells en els que –per raons polítiques, culturals, ètniques, o quines siguin– podríem haver tingut anteriorment alguna mena de ressentiment? Per què aquesta actitud és contrària a Jesús?
5. Compara la història del fill pròdig amb la de l'home ric i Llätzer. De quina manera s'equilibren mútuament?

JESÚS, EL GRAN MESTRE

Dissabte 23 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 8:22-25; 4:31-37; 6:20-49; 8:19-21; 10:25-37; Deuteronomi 6:5.

PER A MEMORITZAR:

“I quedaven admirats de la seva manera d'ensenyar, perquè parlava amb autoritat” (Lluc 4:32).

“Quan Crist va venir a la Terra, la humanitat semblava pròxima a arribar al seu més baix nivell. Els mateixos fonaments de la societat estaven minats. La vida havia arribat a ser falsa i artificial. [...] Farts de faules i mentides, i desitjosos d'ofegar el seu pensament, els homes van abraçar la incredulitat i el materialisme. A l'excloure dels seus càlculs l'eternitat, vivien pel present.

“A mida que deixaven de reconèixer al Ser diví, deixaven de tenir consideració per l'ésser humà. La veritat, l'honor, la integritat, la confiança i la compassió anaven abandonant la Terra. La idea del deure, de les obligacions de la força vers la debilitat, de la dignitat i dels drets humans era rebutjada com somni o faula. Al poble comú se'l considerava com a bèsties de carrega, com instruments o esglaons per a assolir el que s'ambicionava. Es buscaven com el major bé la riquesa, el poder, la comoditat i els plaers. La degeneració física, la letargia mental i la mort espiritual eren les característiques de l'època” (*Ed 74, 75*).

L'AUTORITAT DE JESÚS

Com a metge i erudit, Lluc coneixia la funció de l'autoritat. Estava familiaritzat amb l'autoritat de la filosofia en l'erudició i l'educació gregues. Coneixia l'autoritat de la llei romana en assumptes civils i les funcions governamentals. Com a company de viatges de Pau, coneixia l'autoritat eclesiàstica que l'apòstol exercia sobre les esglésies que establia. D'aquesta manera, Lluc entenia que l'autoritat està en el centre de la posició d'una persona, és una funció de les institucions, és una funció de l'Estat, i forma part de la relació d'un mestre amb els seus seguidors. Havent tractat de prop amb tota mena d'autoritats i a tots els nivells de poder, Lluc va compartir amb els seus lectors que hi havia quelcom d'incomparable en Jesús i la seva autoritat. Nascut a la llar d'un fuster, vivint durant trenta anys al petit poble de Natzaret de Galilea, no sent conegut per res d'especial o de gran segons les normes humanes, Jesús va confrontar a tots –governants romans; erudits jueus; rabins; gent normal, secular i religiosa– amb la seva ensenyança i ministeri. Els veïns del seu poble “s'admiraven de les paraules plenes de gràcia que sortien de la seva boca” (Lluc 4:22). Una vegada, a Naïn, va portar esperança a una viuda al ressuscitar al seu fill mort (Lluc 7:11-17). Tots van quedar atemorits i van exclamar: “Déu ha visitat el seu poble” (versicle 16). L'autoritat de Jesús sobre la vida i la mort va escampar-se no tan sols per Naïn, sinó també “per tot Judea i per tots els voltants” (versicle 17).

Llegeix Lluc 8:22 al 25; 4:31 al 37; 5:24 al 26; 7:49; y 12:8. Què revelen aquests textos sobre la mena d'autoritat que exercia Jesús?

Lluc es va prendre l'espai suficient per a registrar, no només per al seu amic Teòfil, sinó també per a totes les generacions futures, que Jesús, mitjançant el seu ministeri, havia establert la singularitat de la seva autoritat. Com Déu en la carn, realment tenia una autoritat com mai ningú l'havia tingut.

Moltes persones fan coses en nom de Déu, que per suposat donarien a les seves accions molta autoritat. Com podem estar segurs de que, quan diem: “Déu em va conduir a fer això”, realment hagi estat així? Analitza les respostes el dissabte durant la classe.

EL GRAN SERMÓ DE CRIST

El sermó de la muntanya (Mateu 5-7) sovint és descrit com “l'essència del cristianisme”. Lluc proporciona seleccions del sermó a Lluc 6:20 al 49 i en altres parts. El fet de que Lluc situï el sermó immediatament després de l'elecció “oficial” dels deixebles (Lluc 6:13), alguns erudits l'han anomenat “La comissió de l'ordenança dels Dotze”.

Com es presenta a Lluc 6:20 al 49, el sermó comença amb quatre benediccions i quatre exclamacions (els “ai!”), i fa un esbós d'altres característiques essencials del camí cristià.

Estudia les següents seccions de Lluc 6:20 al 49, i pregunta't com la teva vida accepta de veritat els principis expressats aquí.

1. **La condició beneïda del cristià** (Lluc 6:20-22). De quina manera la pobresa, la fam, el plor i el ser odiat porten a ser beneït?
2. **La raó cristiana de tenir goig enmig del rebuig** (Lluc 6:22, 23).
3. **“Ais!” contra els que hem de prevenir-nos** (Lluc 6:24-26). Repassa cada una de les exclamacions (els “ai!”). Per què un cristià ha de protegir-se d'ells?
4. **L'imperatiu cristià** (Lluc 6:27-31). Cap ordre de Jesús és més debatuda i considerada més difícil d'acomplir que la Regla d'Or de l'amor. L'ètica cristiana és fonamentalment positiva, no negativa. No consisteix amb el que no s'ha de fer, sinó amb el que sí s'ha de fer. Enlloc de dir: “No odieu” el vostre enemic, insisteix en “Estimeu els vostres enemics”. Enlloc de la llei de la reciprocitat (“ull per ull i dent per dent”), la Regla d'Or demanda l'ètica de la bondat (“si algú et pega a la galta dreta, para-li també l'altra”). Mahatma Gandhi va desenvolupar a partir de la Regla d'Or tota una filosofia política de resistir el mal mitjançant el bé, i finalment va utilitzar aquest principi per guanyar la independència de l'Índia del colonialisme britànic. De la mateixa manera, Martin Luther King Jr. va utilitzar l'ètica de la Regla d'Or per a esmicolar el mal de la segregació als Estats Units. On regna l'amor, la benedicció ocupa el tron.
5. **El camí cristià** (Lluc 6:37-42). Fixa't amb la insistència de Crist en el perdó, la generositat liberal, la vida exemplar i la tolerància.
6. **El portar fruit com a cristià** (Lluc 6:43-45).
7. **El constructor cristià** (Lluc 6:48, 49).

UNA NOVA FAMÍLIA

Grans mestres, abans i després de Jesús, van ensenyar sobre la unitat i l'amor; però, generalment, sobre l'amor dins dels paràmetres d'un grup únic: una família definida per l'exclusivitat de casta, color, llengua, tribu o religió. Tanmateix, Jesús va enderrocar les barreres que dividien als humans i va introduir una nova família, que no fa distinció entre les coses usuals que divideixen a la gent. Sota la bandera de l'amor *agápe* –no merescut, no exclusiu, universal i sacrificat–, Crist va crear una nova família. Aquesta família reflecteix el concepte original, universal i ideal entronitzat en la creació del Gènesi, que testifica que cada ésser humà és creat a la imatge de Déu (Gènesi 1:26, 27) i, per tant, és d'igual valor davant d'ell.

Llegeix Lluc 8:19 al 21. Sense minimitzar de cap manera els llaços i les obligacions que vinculen dins d'una família als pares, fills, germans i germanes, Jesús va mirar més enllà de la carn i la sang, i va posar totes dues a l'altar de Déu com a membres de la “família en el cel i en la terra” (Efesis 3:15). La família del deixeble cristià hauria de ser no menys estreta i vinculada que els llaços de tenir pares en comú. Per a Jesús, la verdadera prova de ser “família” no són les relacions de sang, sinó el fer la voluntat de Déu.

Què diuen els següents textos sobre els murs que Crist va enderrocar respecte a les distincions que tan sovint divideixen als humans (i moltes vegades amb resultats dolents)?

Lluc 5:27-32

Lluc 7:1-10

Lluc 14:15-24

Lluc 17:11-19

La missió i el ministeri de Jesús, el seu cor perdonador i la seva gràcia abraçadora no exclou a ningú, sinó que inclouen a tots els que accepten la seva crida. El seu amor etern el va posar en contacte amb l'espectre sencer de la societat.

■ Quines són les maneres en que, com església, podem seguir millor aquest principi vital?

DEFINICIÓ D'AMOR: PARÀBOLA DEL BON SAMARITÀ (1a part)

Dels quatre evangelis, solament Lluc registra les paràboles del fill pròdig i del bon samarità (Lluc 10:25-37). La primera il·lustra la dimensió vertical de l'amor, l'extraordinari amor del Pare vers els pecadors. La segona exposa la dimensió horitzontal: la classe d'amor que hauria de caracteritzar la vida humana, refusant reconèixer qualsevol barrera entre els humans però vivint, en canvi, dins de la definició de Jesús d'un "proïsme": que tots els éssers humans són fills de Déu, i mereixen ser estimats i tractats amb igualtat.

Llegeix Lluc 10:25 al 28, i reflexiona sobre les dues preguntes centrals que planteja. Com es relaciona cada pregunta amb les preocupacions principals de la fe i la vida cristianes?

1. "Mestre, què haig de fer per tenir l'herència de la vida eterna?" (versicle 25).

Fixa't que el mestre de la Llei buscava una manera d'heretar la vida eterna. Ser salv del pecat i entrar al Regne de Déu són les aspiracions més nobles que podem tenir, però el mestre de la Llei, com tants d'altres, va créixer amb el concepte fals de que la vida eterna és quelcom que podem guanyar amb bones obres. Evidentment, ell no tenia coneixement de que "la paga del pecat és la mort, mentre que el do gratuït de Déu és la vida eterna en Crist Jesús, Senyor nostre" (Romans 6:23).

2. "Què hi ha escrit en la Llei? Com ho llegeixes?" (versicle 26).

En el temps de Jesús, era costum dels jueus prominents, com ho era aquest mestre de la Llei, portar lligat al canell un filacteri. El filacteri era un petit estoig que portava escrita algun fragment gran de la Torà, incloent-hi la que respondria la pregunta de Jesús. Jesús va adreçar al doctor de la Llei el que es troba escrit a Deuteronomi (6:5) i a Levític (19:18), exactament el que podria haver estat portant dins el seu filacteri. El doctor de la Llei podia dur al seu canell la resposta a la pregunta de Jesús, però pas dins el seu cor. Jesús el va dirigir a una gran veritat: la vida eterna no és un assumpte de guardar regles, sinó que demana estimar a Déu en forma absoluta i sense reserves, com també estimar, de la mateixa manera, a tota la creació de Déu: "al proïsme", per a ser més precis. Tanmateix, ja sigui per ignorància o per arrogància, el doctor va continuar el diàleg amb una altra pregunta: "I qui és el meu proïsme?".

Quina evidència revela que realment has estat salvat per gràcia? És a dir, que hi ha en la teva vida que mostri que ets justificat per fe?

DEFINICIÓ D'AMOR: PARÀBOLA DEL BON SAMARITÀ (2a part)

“Però ell, volent justificar-se, digué a Jesús: I qui és el meu proïsme?” (Lluc 10:29).

Com a expert en la llei jueva, el mestre de la Llei hauria d'haver sabut la resposta a la pregunta de Jesús. Levític 19:18, on s'expressa el segon gran Manament, defineix “proïsme” com a “fills del teu poble”. Per això, en lloc de donar una resposta immediata a la pregunta del mestre de la Llei, o d'entrar en una disputa teològica amb ell i els qui presenciaven l'incident, Jesús va elevar a tots ells a un pla superior.

Llegeix Lluc 10:30 al 37. Quins són els punts claus d'aquesta història, i què ens revelen sobre la manera que hem de tractar als altres?

Fixa't que Jesús va dir que “un home” (versicle 30) va caure en mans d'uns bandolers. Per què Jesús no va identificar la raça o la condició de l'home? Donat el propòsit de la història, per què això era important?

El sacerdot i el levita van veure a l'home ferit però van passar de llarg. Qualsevol que hagi estat la raó per no ajudar-lo, per a nosaltres la pregunta és: quina és la verdadera religió, i com hem d'expressar-la? (Deuteronomi 10:12, 13; Miquees 6:8; Jaume 1:27).

L'odi i l'animositat marcaven la relació entre jueus i samaritans, i en el temps de Jesús l'enemistat entre ambdós només havia empitjorat (Lluc 9:51-54; Joan 4:9). Per això, al fer del samarità l'“heroi” de la història, Jesús va demostrar el seu punt de vista, en aquest cas als jueus, d'una manera més forta que si ho haguera fet d'una altra manera.

Jesús va descriure el ministeri del samarità amb gran detall: es va compadir, es va acostar, li va posar oli i vi a les ferides i les hi va embenar, el va portar a un hostal, va pagar a la bestreta i va prometre a l'hostaler pagar-li qualsevol altra despesa a la seva tornada. Totes aquestes parts del ministeri del samarità juntes defineixen el il·limitat que és l'amor vertader. També, el fet de que totes aquestes coses van ser fetes a un home que, possiblement, era jueu revela que el veritable amor no coneix fronteres.

El sacerdot i el levita es van preguntar: Què em passarà si m'aturo i ajudo a aquest home? El samarità es va preguntar: Què li passarà a aquest home si no l'ajudo? Quina és la diferència entre les dues preguntes?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “En la seva vida i les seves lliçons, Crist va donar un exemple perfecte del ministeri abnegat que té el seu origen en Déu. Déu no viu per a ell mateix. Al crear el món i al sostenir totes les coses, està fent servir constantment a d'altres. Ell “fa sortir el seu sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos” (Mateu 5:45). Aquest ideal de ministeri va ser confiat per Déu al seu Fill. Jesús fou donat per a que estigués al cap de la humanitat per a que, amb el seu exemple, pugues ensenyar el que significa servir. Tota la seva vida va ser regida per una llei de servei. Va servir i va ministrar a tothom. Així va viure la llei de Déu i, pel seu exemple, ens va mostrar com nosaltres hem d'obeir-la” (*DTG* 604).

La paràbola del bon samarità “no era una escena imaginària, sinó un succés recent, conegut exactament com va ser presentat. El sacerdot i el levita que havien passat de llarg estaven entre la multitud que escoltava les paraules de Crist” (*ibíd*, 462).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Repassa la pregunta important que està al final de la secció del diumenge. Qui no ha escoltat a persones que diuen que van fer quelcom perquè Déu els hi ho va manar? Quines són les maneres en que Déu ens parla? Al mateix temps, quins perills estan involucrats en invocar l'autoritat de Déu a fi de justificar les nostres accions?
2. Torna a considerar els “quatre ais!” de Lluc 6:24 al 26. De quina manera hem d'entendre el que Jesús està dient en aquests versicles? Sobre què ens adverteix Jesús que siguem curosos en aquesta vida?
3. Pensa en tot el tema de l'autoritat. Què és l'autoritat? Quines són les diferents classes d'autoritat? Quin tipus d'autoritat supera a les altres classes? De quina manera ens hem de relacionar amb els diferents tipus d'autoritat que tenim a la nostra vida? Què passa quan les autoritats que estan sobre nosaltres estan en conflicte?

SEGUIR A JESÚS

EN LA VIDA QUOTIDIANA

Dissabte 30 de maig

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 11:37-54; 12:4-21, 35-53; Amós 6:1; Lluc 8:4-15; 22:24-27.

PER A MEMORITZAR:

“Llavors els apòstols van dir al Senyor: 'Augmenta'ns la fe'” (Lluc 17:5).

Encara que Jesús va ser un gran Mestre, mai va establir una escola de teologia o de filosofia. El seu propòsit era “buscar i salvar allò que s'havia perdut” (Lluc 19:10). Va venir per a revelar el caràcter de Déu, una revelació que va culminar a la creu, on no tan sols va mostrar a la humanitat i als mons no caiguts com era Déu en realitat, sinó també va pagar la penalitat pel pecat dels éssers humans a fi que, malgrat la seva naturalesa caiguda, poguessin ser redimits.

Al fer això, també va crear una comunitat redimida, formada per tots els que, havent estat salvats per la seva mort, van elegir imitar el seu model de vida i les seves ensenyances.

La invitació a ser part d'aquesta comunitat redimida és una crida a una lleialtat absoluta a qui els crida, a Crist mateix. El que ell diu arriba a ser la llei de vida per als deixebles. El que ell desitja arriba a ser l'únic propòsit de la vida del deixeble. Cap bondat externa o perfecció doctrinal poden ocupar el lloc de la lleialtat total a Crist i a la seva voluntat.

El discipulat, un comprimís total amb el Crist que viu en nosaltres, fa que certs requeriments siguin imperatius. No permet competència ni substitució.

FUGIU DEL FARISEISME

De les més de 80 referències als fariseus als evangelis, quasi el 25% el trobem a Lluc. Els fariseus eren conservadors pel que fa a la doctrina, a diferència dels saduceus, que tenien idees liberals. Els fariseus eren legalistes i, malgrat que professessin creure en la gràcia, ensenyaven la salvació per mitjà del compliment de la Llei.

Llegeix Lluc 11:37 al 54. Quins advertiments fa Jesús, i com es manifesten actualment aquests principis? De quina manera podem evitar algunes de les coses contra les que Jesús va advertir?

Un repàs als “ais!” (Lluc 11:42-54) sobre els fariseus i els mestres de la Llei mostra de quina manera afecta a cada generació, incloent-hi la nostra, la crida a la verdadera religió.

Per exemple, mentre que el retornar el delme és un reconeixement joïós que Déu proveeix tot, mai pot substituir les demandes bàsiques de l'amor i la justícia en les relacions humanes (versicle 42).

Els mateixos que passen per alt “la justícia i l'amor de Déu” estimen, en canvi, “el seient principal a la sinagoga” (versicle 43), el que es perdre el punt central de la verdadera fe.

Jesús va advertir que els qui equiparen la verdadera religió amb ritus externs són immunds, com els que estan en contacte amb els morts (Lluc 11:44; *veure també* Nombres 19:16). És molt fàcil confondre el trivial amb el sagrat.

També, Jesús va pronunciar un “ai!” sobre els experts de la Llei que utilitzen la seva educació i la seva experiència per a imposar carregues religioses intolerables sobre els altres, mentre ells mateixos “ni amb un sol dit” les toquen (versicle 46).

També, els fariseus honraven als profetes ja morts, però actuaven en contra dels que estaven vius. Mentre Jesús parlava, alguns estaven tramant matar al Fill de Déu. Més important que honrar als profetes és prestar atenció als seus missatges profètics d'amor, misericòrdia i judici.

El darrer “ai!” és terrible. Alguns a qui se'ls havia confiat les claus del Regne de Déu van fracassar en la seva tasca. En lloc d'utilitzar les claus per a animar al poble de Déu a entrar al Regne, l'havien deixat fora i llançat les claus.

TEMEU A DÉU

“Venereu Déu i rendiu-li honors” (Apocalipsi 14:7) és el primer dels tres missatges angèlics, tan centrals en la vida i la fe adventistes. Témer a Déu no és tenir por, com ben sovint s'entén. És adonar-se'n de com és Déu i quines són les seves demandes per a nosaltres. És una acte de fe que involucra total lleialtat a ell. Déus arriba a ser l'únic guia i arbitre de la nostra vida, dels nostres pensaments, accions, relacions i destí. El fet de ser deixeble basat en aquesta mena de “temor” es troba sobre un terreny segur.

Llegeix Lluc 12:4 al 12. Què ens diu aquí Jesús sobre el temor?

El passatge ens mostra a qui s'ha de témer i a qui no. No necessitem témer a les forces que solament poden afectar el nostre cos en el món present. A canvi, hem de témer i obeir a Déu perquè a les seves mans es troba el nostre destí etern. No oblidem pas que el nostre Déu —els ulls del qual es fixen sobre el pardal (Lluc 12:6) i ha comptat els nostres cabells (versicle 7)— és amant i es preocupa per nosaltres; per això, cadascun de nosaltres és infinitament preciós a la seva vista. Si realment creguéssim això, quants temors terrenals s'esvairien?

Llegeix Lluc 12:13 al 21. De què ens adverteix Jesús?

Tot i que Jesús refusa intervenir entre dos germans que es barallen per la partició d'una herència, emfatitza la rellevància del desè Manament (Èxode 20:17) contra el mal de la cobdícia, i assenyala una veritat important per a tots els temps: la vida no consisteix en les coses (Lluc 12:15). L'home ric va viure en un petit món limitat a ell sol. Cap altra cosa l'importava. Com de curosos hem de ser per a no caure a la mateixa trampa; això és especialment vital per als que han estat beneïts amb certa abundància de bens materials.

Malgrat que tots ens alegrem amb les coses materials, pensa en la poca satisfacció que ens poden donar, especialment a la llum de l'eternitat. Per què ens és tan fàcil cometre l'error contra el qual Jesús ens adverteix a Lluc 12:16 al 21?

ESTIGUEU PREPARATS I VIGILANTS

“A tota època, els que van seguir a Crist van necessitar vigilància i fidelitat; però ara que estem a tocar del món etern, i tenint les veritats que tenim, tanta llum i una obra tant important, hem de duplicar la nostra intel·ligència” (TI 5:435, 436).

Llegeix Lluc 12:35 al 53, i resumeix el que aquests versicles signifiquen específicament per a tu, en especial si has esperat per molt temps la segona vinguda de Jesús.

Els cristians no poden donar-se el luxe de ser letàrgics o laxes. En el context de la segura vinguda, i per l'hora desconeguda d'ella mateixa, hauríem de mantenir cenyides les nostres vestidures i els nostres llums encesos. L'esperança escatològica ha de ser la força impulsora de la nostra vida, la nostra preparació i fidelitat. Aquesta fidelitat en fer la seva voluntat sobre la Terra i estar llestos per a trobar-nos amb ell en pau és el que distingeix als serfs bons dels dolents.

Qualsevol negligència en la fidelitat sota el pretexte de que “l'amo triga a venir” (Lluc 12:45) es posar-se sota la forma més severa del judici de Déu (versicles 45-48). Quant més gran és el privilegi, major és la responsabilitat i, per això, molt s'espera dels que molt han rebut (versicles 48).

El judici de l'antic profeta: “Ai dels qui viuen tranquils a Sió!” (Amós 6:1) sembla reflectir-se en l'advertència de Crist que ser deixeble cristià no és un estat de comoditat. Pau explica que la vida cristiana és una guerra espiritual (Efesis 6:12). El focus està posat en que cada cristià està involucrat en el conflicte còsmic entre Crist i Satanàs, i la Creu fixa una línia clara entre tots dos bàndols. Sols per una fe constant en el Crist de la Creu podrem obtenir la victòria final.

“A tots aquells a qui s'ha donat molt, se'ls exigirà molt” (Lluc 12:48). Què significa aquest text per a nosaltres com adventistes?

SIGUES UN TESTIMONI FRUCTIFER

El Pare, el Fill i l'Esperit Sant, en el seu concili etern “abans de la creació del món” (Efesis 1:4), van establir el pla de salvació. Es a dir, fins i tot abans que haguessin creat al primer ésser humà i, per suposat, abans que els primers humans pequessin, Déu tenia un pla per a rescatar al món. El pla està basat en la Creu, i les bones noves de la Creu han de ser explicades a cada habitant del món. La responsabilitat d'aquest testimoni està sobre cada cristià.

“I sereu els meus testimonis, no solament a Jerusalem, sinó a tota la Judea, la Samaria i fins als confins de la terra” (Fets 1:8). La comissió final de Jesús subratlla la importància que el Senyor va posar sobre la funció de testificació dels seus seguidors.

Quines lliçons han d'aprendre aquests testimonis cristians de la paràbola del sembrador i els diferents terrenys? Lluc 8:4-15.

Quina és la recompensa del testimoni, i quan la rebrà? Lluc 18:24-30.

Què ensenya la paràbola de les mines (Lluc 19:11-27) sobre la fidelitat i la responsabilitat al testificar?

En cadascun d'aquests textos, i en d'altres, es revelen els perills, les responsabilitats i les recompenses de la testificació i la fe. Se'ns ha comissionat amb una responsabilitat solemne; però, considerant el que hem rebut, que poc se'ns demana!

SER UN LIDER SERVIDOR

Llegeix Lluc 22:24 al 27. Fins i tot mentre els deixebles preparaven el Darrer Sopar, estaven discutint sobre qui seria el més gran al Regne, Com va respondre Jesús a aquesta disputa, i què hi ha de revolucionari en la seva resposta?

La resposta de Jesús és única en la història del lideratge. Faraó, Nabucodonosor, Alexandre Magne, Juli Cèsar, Napoleó i Genguis Khan, tots van veure el lideratge en termes de poder i autoritat sobre els altres. Això és molt similar a la manera en que el món sempre va actuar amb relació al poder.

“Però entre vosaltres no ha de ser pas així: el més gran de vosaltres s'ha d'igualar al més jove, i el qui mana s'ha d'igualar al qui serveix” (Lluc 22:26). Al dir això, el Senyor de l'univers inverteix la definició de lideratge: “No ha de ser pas així entre vosaltres, al contrari, el qui de vosaltres pretengui ser important serà el vostre servidor, i el qui de vosaltres vulgui ser el primer, que sigui esclau de tots. De la mateixa manera que el Fill de l'Home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir i a donar la seva vida en rescat per a molts” (Mateu 20:26-28).

Al definir d'aquesta manera l'obra del serv i l'abnegació com els principis de la seva vida i del seu lideratge, Jesús va presentar una nova dinàmica de relacions humanes: la satisfacció no prové del poder sinó del servei; el lideratge deriva la seva autoritat no del càrrec sinó de la condició de servidor; la transformació no comença amb el tron, sinó amb la creu. Viure és morir (Joan 12:24).

A Lluc 9:46 al 48 va sorgir quelcom de similar entre els deixebles de Jesús respecte a qui seria el més important. Els principis del món encara estaven fermament instal·lats a la ment dels deixebles.

La resposta del Mestre va al cor del problema, i planteja un dels reptes més difícils de la vida en general, i de la vida cristiana en particular. Les paraules de Jesús, especialment aquelles sobre ser el “més petit d'entre tots vosaltres” (versicle 48), ens monstren de com d'invertides estan les prioritats del món.

Amb els principis del món tan completament oposats al que Jesús ensenya aquí, com haurem de sobreviure si posem en pràctica els seus principis en la nostra pròpia vida?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Qui posseeix el nostre cor? Amb qui estan els nostres pensaments? De qui ens agrada parlar? Per a qui són els nostres més ardents afectes i les nostres millors energies? Si som de Crist, els nostres pensaments estan amb ell i els nostres més grats pensaments són per a ell. Tot el que tenim i som ho hem consagrat a ell. Desitgem amb vehemència ser semblants a ell, respirar el seu Esperit, fer la seva voluntat i agradar-li en tot” (CC 57).

“En la nostra vida terrenal, malgrat estigui restringida pel pecat, el més gran goig i la més elevada educació es troben en el servei. I a la vida futura, lliure de les limitacions de la humanitat pecaminosa, hi trobarem el nostre més gran goig i la nostra més elevada educació en el servei: donant testimoni. I, mentre ho fem, aprenem de nou sobre ‘la riquesa gloriosa que hi ha en aquest misteri per als no jueus: que Crist és entre vosaltres l’esperança de la glòria’ (Colossencs 1:27)” (Ed 309).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Jesús va anomenar insensat a l'agricultor ric i reeixit (Lluc 12:20). Un pot no ser ric o tenir èxit, però què ens converteix en insensats als ulls de Déu?
2. En algunes de les nostres esglésies, veiem dos grups: el primer, els professionals, executius, líders de la comunitat i de l'església, i persones influents; tots reben respecte, consideració i atenció. El segon, el grup de persones silencioses i insignificants que ve i va sense que ningú les tingui en compte. Què pots fer per a que aquest segon grup es senti tant important com el primer?
3. Malgrat que avui sigui fàcil menysprear als fariseus per la forma en que van pervertir la fe, de quina manera podem estar segurs que nosaltres, que som gelosos de la fe, no ens trobem en perill de cometre els seus mateixos errors? Com podem romandre fermes en el que és recte sense caure en el fariseisme? O, més important encara, de quina manera decidim què és el recte i el què hem de defensar, a diferència de “colar els mosquits”?
4. De quina manera podem mantenir una actitud de vigilància i preparació per al retorn de Jesús quan, amb cada any que passa, és més i més fàcil arribar a ser menys vigilants?

EL REGNE DE DÉU

Dissabte 6 de juny

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 11:2; 1:32, 33; 18:16-30; 17:23, 24; Apocalipsi 21:1-3; Lluc 21:34-36.

PER A MEMORITZAR:

“I vindrà gent de l'orient i de l'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu” (Lluc 13:29).

El Regne de Déu és un tema important i una prioritat significativa en les ensenyances de Jesús. La frase apareix prop de 50 vegades a Mateu; 16, a Marc; unes 40 vegades, a Lluc i unes 30 vegades a Joan. A tot lloc on hi és present –ja sigui al Parenostre, al Sermó de la Muntanya, o en les altres predicacions i paràboles–, el Regne de Déu és una expressió del que Déu ha fet a la història en favor de la raça humana amb el problema del pecat, i amb la conclusió definitiva i final de la gran controvèrsia. El Regne de Déu és diferent de qualsevol regne que el món hagi conegut, perquè no és un regne terrenal.

“El Regne de Déu no ve amb exhibicions externes. Ve mitjançant la dolçor de la inspiració de la seva Paraula, la obra interior del seu Esperit i la comunió de l'ànima amb l'Ésser que és la seva vida. La major demostració del seu poder s'adverteix en la naturalesa humana portada a la perfecció del caràcter de Crist” (MC 23).

Aquesta setmana ens concentrarem en aquest tema, especialment com apareix a Lluc.

CARACTERÍSTIQUES DEL REGNE DE DÉU (1a part)

Els evangelis van plens de referències al Regne de Déu i acumulativament testimonien que, en Jesús i mitjançant la seva persona, es va inaugurar un nou ordre.

Què diu Lluc 11:2 sobre el Regne de Déu? De qui és aquest regne i per què és tan important?

Afirmar que aquest Regne és de Déu no és simplement assenyalar una obvietat, sinó més bé afirmar que el Regne de Déu no és un concepte filosòfic ni un edifici ètic. No és un evangeli social que proclama pau i aigua per al famèlic, o igualtat i justícia per als oprimits políticament. Transcendeix tota la bondat humana i l'acció moral, i troba el seu lloc en l'activitat sobirana de Déu en el Fill encarnat, que va venir predicant les bones notícies del Regne.

Què ensenya Lluc 1:32 i 33 sobre qui va inaugurar el Regne de Déu, i quin serà el seu resultat final?

El passatge és molt important per dues raons: la primera, el Messies predit a l'Antic Testament no és altre que Jesús, el “Fill de l'Altíssim”; la segona, “el seu regnat no tindrà fi”. Això significa que mitjançant la seva encarnació, mort i resurrecció, Jesús va vèncer el desafiament de Satanàs a la sobirania de Déu i va establir per l'eternitat el Regne de Déu. “El regne del món ha passat a ser del Senyor nostre i del seu Crist, i regnarà pels segles dels segles!” (Apocalipsi 11:15). A la topada entre Crist i Satanàs, aquest va reclamar la victòria després de la caiguda d'Adam i d'Eva. Però la missió de Jesús va demostrar la falsedat de les pretensions de Satanàs. Crist va derrotar a Satanàs en cada prova i, amb la seva mort i resurrecció, va assegurar a tot el cosmos que el Regne de Déu havia arribat.

Com podem viure de manera que reflectim la realitat del Regne de Déu? Més important encara, de quina manera podem reflectir aquesta realitat a la nostra pròpia vida? Pel que fa a com vivim actualment, què hauríem de canviar per a ser ciutadans del Regne de Déu?

CARACTERÍSTIQUES DEL REGNE DE DÉU (2a part)

Què ens ensenyen els següents textos en relació a la ciutadania al Regne de Déu?

Lluc 18:16-30

Lluc 12:31-33

Lluc 9:59-62

L'ingrés al Regne de Déu no depèn de l'estatus o la posició de la persona, o de les seves riqueses o la manca d'elles. Lluc, juntament amb els escriptors dels altres evangelis, assenyala que la persona ha d'anar a Jesús amb una actitud d'entrega sense cap condicionant, d'absoluta dependència i amb confiança d'infant; aquests són els trets dels qui han entrat al Regne de Déu. Han d'estar disposats, si fos necessari, a renunciar a tot; perquè qualsevol cosa a la que no volessin renunciar seria quelcom que, en certa mida, no tan sols competiria amb Jesús sinó que també, en realitat, el guanyaria. Jesús i el seu reclam en la nostra vida, en *cada* aspecte de la nostra vida, té la màxima prioritat. Això té lògica perquè, al cap i a la fi, per mitjà d'ell és que existim. Per suposat, i vist això, ell ha de tenir tota la nostra lleialtat.

Llegeix una altra vegada Lluc 18:29 i 30. Què ens està dient Jesús i què ens promet? ¿Haver de deixar *casa, o muller, o germans, o pares, o fills, a causa del Regne de Déu*? Aquest és un compromís exigent, ¿veritat? Jesús no està dient que aquestes accions siguin exigides a tots els creients, sinó que si un d'aquests creients fora cridat a deixar aquestes coses per causa del Regne de Déu, el Regne de Déu ben bé que ho mereixeria.

Medita en les paraules de Jesús sobre deixar que els morts enterrin als seus morts. Quina veritat important expressa aquí sobre no presentar excuses que impedeixin seguir-lo quan arribi la crida, sense importar com de vàlides pogueren semblar aquestes excuses?

EL REGNE DE DÉU: JA, PERÒ NO ENCARA

Jesús va proclamar el Regne de Déu. A la seva primera proclamació pública a Natzaret (Lluc 4:16-21), va afirmar que mitjançant la seva persona aquell dia la profecia messiànica d'Isaïes sobre el Regne de Déu i *el seu ministeri redemptor* havien estat inaugurats.

Lluc registra una altra afirmació que indica la realitat present del Regne. Els fariseus li van preguntar quan vindria el Regne, i Jesús els va contestar que “el Regne de Déu és enmig vostre” (Lluc 17:21). És a dir, amb Jesús, el Regne ja ha arribat, amb els seus components que inclouen la sanació dels malalts (Lluc 9:11), la predicació de l'evangeli (Lluc 4:16-19), el perdó dels pecats (Lluc 7:48-50; 19:9,10) i l'esclafament de les forces del mal (Lluc 11:20). D'aquesta manera, Jesús va fer que el Regne estigués dins la persona, per a transformar-la a la seva semblança. El Regne de Déu també es veu en la comunitat dels creients, una revelació de justícia i salvació. Aquest aspecte present també se'l coneix com el “regne de la gràcia de Déu [que] s'està establint, a mida que ara, dia rere dia, els cors que eren plens de pecat i rebel·lió es sotmeten a la sobirania del seu amor” (DMJ 93).

Mentre el “ja” defineix el fet que el Regne és final –és a dir, la derrota del pecat i de Satanàs, i la victòria de Jesús a la gran controvèrsia–, l'aspecte del “encara no” espera la conclusió física del mal, i l'establiment de la Terra Nova: “L'establiment complet del regne de la seva glòria no es produirà fins a la segona vinguda de Crist en aquest món” (*Ibíd.*, pàg. 93).

Què ens ensenyen aquests textos sobre el Regne de Déu al final del temps? Lluc 17:23, 24; 21:5-36.

L'estat del nostre món –agitació, tristor i dificultats en ell– reflecteix certament les paraules que Jesús va expressar aquí. Encara que alguns van al·legar que el dolor i el patiment signifiquen que Déu no existeix, podem contestar que Jesús ens va advertir, fa gairebé dos mil anys, que l'estat del món demostraria no solament l'existència de Déu sinó també la veritat de la mateixa Bíblia. (Si el món fos ara un paradís, les paraules de Jesús serien falses). Tan sols al final del temps s'establirà el Regne de Déu, en tota la seva amplitud. Fins aleshores, hem de tenir paciència.

EL REGNE I LA SEGONA VINGUDA DE CRIST

Quan Jesús va parlar del Regne de Déu, va parlar de dues certituds: 1) l'activitat de Déu en la història per mitjà de Crist per a salvar la humanitat del pecat, i 2) la conclusió de la història que Déu farà al restaurar als salvats al seu pla original: viure amb ell per a sempre a la Terra feta nova (Apocalipsi 21:1-3). El primer, com ja hem vist, va arribar amb la missió i el ministeri de Crist. En ell (i per ell) ja som al Regne de la gràcia (Efesis 1:4-9). La segona part, la reunió dels salvats en el Regne de glòria, és l'esperança futura que tenen aquells que esperen a Crist (Efesis 1:10; Titus 2:13). Jesús i la resta del Nou Testament vinculen aquest moment històric, quan els fidels heretaran el Regne de glòria, amb la segona vinguda de Crist.

La segona vinguda de Crist és la culminació de les bones noves que Jesús va proclamar quan va venir per primera vegada. El mateix Jesús que va derrotar el pecat i a Satanàs al Calvari està pròxim a tornar per començar el procés que eradicarà el mal i purificarà aquesta Terra de la tragèdia que Satanàs va infligir a la creació de Déu.

Llegeix Lluc 21:34 al 36. Amb les teves pròpies paraules, resumeix el missatge bàsic del text. Al fer-ho, considera la teva vida i pregunta't com s'apliquen en tu aquestes paraules. Què necessites fer per a estar segur que segueixes el que Jesús aquí ens diu?

A l'esperar el retorn de Jesús, se'ns convida: “Vetlleu [...] i pregueu tothora per aconseguir escapar de tot el que ha de venir i poder mantenir-vos fermes davant el Fill de l'Home” (versicle 36).

Els qui han experimentat el Regne de gràcia han d'esperar, vetllar i pregar per el Regne de glòria. Entre l'un i l'altre, entre el que ja és i el que encara no és, els creients han d'ocupar-se en el ministeri i la missió, vivint i esperant, nodrint-se i testificant. L'espera de la segona vinguda demanda la santificació de la nostra vida aquí i ara.

TESTIMONIS

Llegeix Fets 1:1 al 8. Quines importants veritats sobre el Regne de Déu s'expressen aquí?

Lluc tenia molt clar el Regne de Déu al escriure la continuació del seu Evangeli, en la forma d'una breu història de l'església primitiva. A l'informe del llibre dels Fets, Lluc afirma tres veritats fonamentals respecte al Regne de Déu.

Primer, estiguin segurs que Jesús tornarà. Durant quaranta dies entre la seva resurrecció i la seva ascensió, el Senyor va seguir ensenyant-los “coses relacionades amb el Regne de Déu” (Fets 1:3). Els poderosos esdeveniments de la Creu i de la resurrecció no van canviar les ensenyances de Jesús sobre el Regne; i durant quaranta dies el Jesús ressuscitat va seguir impressionant en els deixebles la realitat del Regne.

Segon, esperin a que Jesús torni en el temps de Déu. Després de la seva resurrecció, els deixebles de Jesús li van plantejar una pregunta plena d'ansietat: “Senyor, restabliràs ara el Regne a Israel?” (Fets 1:6). Jesús no va respondre la pregunta, sinó que els hi va corregir la perspectiva: Déu ha de ser sempre Déu; penetrar la seva ment, predir amb precisió els seus plans, captar els seus secrets, no és la tasca dels humans. Ell sap quan vindrà el Regne de glòria, i el portarà en el seu propi temps (Fets 1:7; Mateu 24:36), així com “quan es complí el termini” (Gàlates 4:4) va enviar al seu Fill per a inaugurar el Regne de gràcia.

Tercer, siguin testimonis de l'evangeli de Jesús. Crist va desviar als deixebles de l'especulació sobre el que no es coneix –quan vindria el Regne de glòria– al que es coneix i s'ha de saber. El temps de la seva segona vinguda no ha estat revelat, però se'ns crida a esperar aquell dia i a “ocupar-nos” fins que arribi aquell dia (Lluc 19:13). Això significa que hem de portar l'evangeli de Jesucrist “fins als confins de la terra” (Fets 1:8). Aquesta és la nostra responsabilitat: no amb les nostres forces sinó amb el poder de l'Esperit Sant, que va ser vessat sobre tots els que van ser testimonis del que havien vist i escoltat (versicles 4-8).

Aquests seguidors de Jesús encara tenien alguns conceptes errats sobre la naturalesa de l'obra de Crist, però el Senyor, de totes maneres, els estava utilitzant. Quin missatge hi ha aquí per a nosaltres, que no necessitem comprendre-ho tot per a poder ser utilitzats per Déu?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Referint-se als pobres d'esperit, Jesús va dir: ‘D'ells és el regne de Déu’. Aquest regne no és, com havien esperat els oients de Crist, un govern temporal i terrenal. Crist obria davant els homes les portes del regne espiritual del seu amor, la seva gràcia i la seva justícia. La senyera del Regne del Messies es diferencia d'altres ensenyances perquè ens revela la semblança espiritual del Fill de l'Home. Els seus súbdits són els pobres d'esperit, els mansos i els que pateixen persecució per causa de la justícia. D'ells és el Regne dels cels” (*DMJ* 13).

“Estem ara al taller de Déu. Molts de nosaltres som pedres tosques de la pedrera. Però, quan prenem de la veritat de Déu, la seva influència ens afecta; ens eleva, i elimina de nosaltres tota imperfecció i pecat, qualsevol que sigui la seva naturalesa. Així, quedem preparats per a veure al Rei en la seva bellesa i unir-nos finalment amb els àngels purs i sants, en el Regne de glòria. Aquí és on el nostre cos i el nostre esperit han de quedar disposats per a la immortalitat” (*TI* 2:318).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. El físic Steven Weinberg, parlant del cosmos, va escriure: “Com més comprensible sembli l'univers, tant més sembla sense sentit”. Les seves paraules van provocar una gran agitació i, després, va tractar de suavitzar el que havia dit, malgrat que alguns no veien cap raó per a discutir si l'univers tenia sentit o no. “Per què hauria de tenir sentit?”, va preguntar l'astrònoma Martha Geller, de Harvard, referint-se a l'univers. “Quin sentit? Tan sols és un sistema físic; quin sentit hi ha aquí? Jo sempre he estat intrigada amb aquesta afirmació”. L'univers, senzillament un sistema i, a més, sense sentit? Com a cristià que espera la segona vinguda de Jesús, i l'establiment ple i complet del Regne de Déu, de quina manera respondries a les idees que hi han darrera aquestes afirmacions?
2. Cada generació de cristians ha esperat que Jesús tornés al seu temps, i alguns pastors i evangelistes han fixat dates específiques. Però cada una d'elles ha fallat. Què hi ha de dolent fixar el temps de la vinguda?

JESÚS A JERUSALEM

Dissabte 13 de juny

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 19:28-40; Zacaries 9:9; Lluc 19:45-48; Mateu 21-12-17; Lluc 20:9-26.

PER A MEMORITZAR:

“Quan ja era a prop, veié la ciutat i [va plorar] per ella” (Lluc 19:41).

La darrera setmana de la vida terrenal de Jesús es va desenvolupar a Jerusalem. Van ser esdeveniments tumultuosos: l'entrada triomfal; el plor de Jesús sobre la ciutat indiferent; la purificació del Temple; la conspiració contra Jesús; el Sant Sopar i l'angoixa a Getsemaní; la farsa del judici; la crucifixió; i finalment, la resurrecció. Mai abans ni després cap ciutat ha presenciada una progressió tan crucial de la història, que portaria el conflicte còsmic entre el bé i el mal a la seva culminació, malgrat que ningú a part de Jesús hagi comprès el profund significat del que s'estava desenvolupant.

Jesús havia passat per Jerusalem varies vegades durant la seva vida. Mateu, Marc, Lluc i Joan registren les estades de Jerusalem com a adult, principalment durant la Setmana de la Passió. Unes altres aparicions de Jesús a Jerusalem són ben conegudes —el nadó Jesús portat al Temple (Lluc 2:22-28), la conversació al Temple quan tenia dotze anys (Lluc 2:41-50), quan el temptador va portar a Jesús al punt més alt del Temple (Lluc 4:9-13)—; no obstant, la setmana final del ministeri de Jesús a Jerusalem ocupa l'atenció especial dels escriptors dels evangelis.

L'ENTRADA TRIUNFAL

Va néixer a Betlem. Va créixer a Natzaret. Va ensenyar, predicar i sanar per tota Galilea, Samaria, Judea i Perea. Però una ciutat es va mantenir en el seu focus constant: Jerusalem. Jesús “va prendre la decisió d'anar-se'n a Jerusalem” (Lluc 9:51). La seva entrada a la ciutat va marcar la setmana més dramàtica i vital en la història de la humanitat. Aquesta setmana va començar amb l'entrada regia de Crist a la ciutat i va culminar a la creu, per la qual nosaltres, que érem enemics, “vam ser reconciliats amb Déu per la mort del seu Fill” (Romans 5:10).

Llegeix Lluc 19:28 al 40. Imagina l'entusiasme dels deixebles. Segurament haurien pensat que en aquella ocasió, a Jerusalem, el Rei Jesús ascendiria al tron terrenal el tron del rei David. Quina important lliçó sobre les falses expectatives podem obtenir d'aquest informe?

Quan va néixer Jesús, uns savis d'Orient van venir colpejant les portes de Jerusalem, fent una pregunta punyent: “On és el rei dels jueus que ha nascut?” (Mateu 2:2). I ara, uns pocs dies abans de la Creu, mentre els seus deixebles i les multituds omplien la ciutat, una aclamació va irrompre a través del cel de Jerusalem: “Beneït el Rei, que ve en nom del Senyor!” (Lluc 19:38).

Aquesta meravellosa escena va complir la profecia: “Alegra't amb entusiasme, filla de Sió! Fes crits d'alegria, filla de Jerusalem! Heus aquí que el teu rei ve cap a tu, just i victoriós, humil i muntat sobre un ase, sobre un pollí, un fill de somera” (Zacaries 9:9). No obstant això, Jesús sabia que aquest recorregut històric, que va començar amb els crits de “Hosanna!”, aviat acabaria al Gòlgota, on pronunciaria aquestes paraules triomfants: “Tot s'ha complert”.

Malgrat que tot estava d'acord amb l'etern pla de Déu, els seus deixebles estaven tan imbuïts de les tradicions, les ensenyances i les expectatives del seu propi temps i cultura que van passar completament per alt els advertiments previs de Jesús sobre el que havia de succeir i del que tot allò significava.

Crist els hi va parlar, però ells no el van escoltar. O tal vegada ells el van sentir, però el que ell deia anava tant en contra del que ells esperaven que ho van passar per alt. Com podem assegurar-nos que no estem fent el mateix amb la veritat bíblica?

JERUSALEM: PURIFICACIÓ DEL TEMPLE

“Diu l'Escriptura: la meva casa serà casa d'oració; en canvi, vosaltres l'heu convertida en una cova de lladres” (Lluc 19:46).

Després de l'entrada triomfal, durant la qual Jesús va plorar sobre Jerusalem, el primer que va fer va ser anar al Temple.

Llegeix Lluc 19:45 al 48, Mateu 21:12 al 17 i Marc 11:15 al 19. Quines importants lliçons podem obtenir del que va fer Jesús? Què haurien de dir-nos aquests informes, com a individus i com a membres d'una comunitat que, en cert sentit, actua com a temple (cf. Efesis 2:21)?

Els quatre evangelis fan esment de la purificació del Temple. Tot i que Joan parla de la primera purificació (Joan 2:13-25), que va succeir durant la visita de Jesús al Temple a la Pasqua de l'any 28, els altres van referir la segona purificació, a la fi del ministeri de Jesús, aquesta vegada, a la Pasqua de l'any 31. D'aquesta manera, les dues purificacions del Temple van proveir un parèntesi al ministeri de Jesús, mostrant quant es preocupava per la santedat del Temple i dels seus serveis, i com afirmava la seva missió messiànica i la seva autoritat.

Les seves accions al Temple, especialment la segona vegada, que va ocórrer just abans de la seva mort, presenten una interessant idea: sabent que la seva mort era propera, sabent que el Temple i els seus serveis aviat quedarien nuls i buits, Jesús va expulsar a aquells que estaven profanant el Temple amb les seves mercaderies. Per què no els va deixar sols, en la seva pròpia corrupció, tenint en compte que aviat arribaria a ser innecessari i, en una generació, el Temple seria destruït?

Tot i que no se'ns dóna cap resposta, és molt probable que va ser perquè encara era la Casa de Déu, i el lloc on es revelava el pla de salvació. En certa manera, es podria al·legar que, amb la seva propera mort, el Temple (i els seus serveis) compliria una important funció ja que era el lloc on es podia ajudar als jueus fidels a comprendre exactament qui era Jesús i el que la seva mort a la creu realment significava. És a dir, el Temple, que representava tot el pla de salvació, podria ajudar a molts a arribar a veure a Jesús com “l'Anyell que va ser degollat des del fundació del món” (Apocalipsi 13:8).

ELS INFIDELS

La paràbola dels vinyaters rebels (Lluc 20:9-19) ens dona una lliçó d'història redemptora. El centre d'aquesta història és Déu i el seu amor continu pels pecadors esgarriats. Encara que la paràbola va ser dirigida específicament als líders jueus del seu temps (“havien comprès que la paràbola es referia a ells”, versicle 19), en el seu abast no té límit de temps. S'aplica a cada generació, cada congregació i cada persona sobre qui l'amor i la confiança de Déu han estat vessats i dels quals Déu espera un retorn fidel. Som els arrendataris d'avui, i podem obtenir d'aquesta paràbola algunes lliçons d'història com Déu la veu.

Llegeix Lluc 20:9 al 19. De quina manera s'apliquen en nosaltres els principis aquí ensenyats si fem els mateixos errors que els personatges de la paràbola?

Enlloc de donar a Déu els fruits d'amor i fidelitat, els arrendataris de la vinya de Déu van abandonar i van fallar a Déu. Però Déu, l'amo de la vinya, va enviar criat rera criat (versicles 10-12), profeta rera profeta (Jeremies 35:15), amb amor persistent per atraure i guanyar al seu poble amb la finalitat que complís la seva responsabilitat com a majordom. No obstant, cada profeta va arribar a ser víctima del rebuig. “Quin dels profetes no han perseguit els vostres pares?” (Fets 7:52).

La història divina és una llarga història d'amor. La tragèdia alça el seu cap una vegada i altra, però la glòria finalment triomfarà. La resurrecció segueix a la Creu. La pedra que va ser rebutjada és ara Clau de l'arc d'un gran temple que allotjarà a la comunitat de Déu, on tots els redimits, els rics i els pobres, els jueus i els gentils, els homes i les dones, viuran com un poble. Caminaran en la vinya escatològica i gaudiran del seu fruit per a sempre.

Avui podem no tenir profetes per a perseguir, però som igualment capaços de rebutjar als missatgers de Déu com ho van fer les persones a l'antiguitat. Tenint en compte que hem estat cridats per donar al Senyor “el fruit de la vinya”, de quina manera poden assegurar-nos de no rebutjar als missatgers i els seus missatges?

DÉU VERSUS CÈSAR

Llegeix Lluc 20:20 al 26. De quina manera prenem el que Jesús va ensenyar aquí i ho apliquem a la nostra pròpia situació al país on vivim?

Durant l'època de Jesús, els impostos romans eren un problema explosiu. Als voltants de l'any 6 d.C., segons Flavi Josep, Judes el Galileu, un líder revolucionari, va declarar que pagar impostos al Cèsar era traïció contra Déu. El tema, juntament amb altres pretensions i aspiracions messiàniques, va donar arguments per a iniciar revoltes periòdiques contra els romans. Amb aquest context, la pregunta feta a Jesús sobre si era lícit pagar tributs a Cèsar revelava el motiu ocult dels interrogadors: si responia que era lícit, Jesús seria vist al costat de Roma, mostrant que ell no podia ser el Rei dels jueus, tal com havia declarat la multitud a la seva entrada a Jerusalem; si deia que no, haguera significat que Jesús estava seguint l'humor dels galileus i declararia que el govern romà era il·legal, amb el que podrien acusar-lo de traïció. Ells esperaven posar a Jesús en un conflicte del qual no poguera escapar.

Però Jesús va veure la intenció de la pregunta. Assenyalant la imatge del Cèsar de la moneda, va pronunciar el seu veredict: “Doncs doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu” (Lluc 20:25). Viure sota el Cèsar, la moneda del qual utilitzaven els jueus per a les seves necessitats diàries, tenia les seves obligacions vers el Cèsar. Però hi ha una altra obligació, encara més gran, que sorgeix del fet que som fets a la imatge de Déu i que a ell li devem la nostra lleialtat en darrera instància.

“La resposta de Crist no era cap evasiva, sinó una cànida resposta a la pregunta. [...] Va declarar que, ja que estaven vivint sota la protecció del poder romà, havien de donar a aquest poder el suport que exigia mentre això no entrés en conflicte amb un deure superior. Però, mentre es subjectessin pacíficament a les lleis del país, havien de tributar sempre la seva primera fidelitat a Déu” (DTG 554).

De quines maneres podem seguir sent bons ciutadans al país en que vivim mentre, al mateix temps, sabem que la nostra ciutadania està en una ciutat “de la qual Déu és l'arquitecte i el constructor” (Hebreus 11:10)?

EL SOPAR DEL SENYOR

Llegeix Lluc 22:13 al 20. Quina és la importància del Sopar del Senyor que va tenir lloc durant la Pasqua?

Jesús va establir el Sopar del Senyor durant una Pasqua. El marc de la Pasqua subratlla la impotència humana en contrast amb el poder de Déu. Era impossible per a Israel lliurar-se'n per ells mateixos de l'esclavatge egipci, com és per a nosaltres lliurar-nos de les conseqüències del pecat. L'alliberament ve de Déu com un do del seu amor i de la seva gràcia, lliçó que Israel havia d'ensenyar als seus nens generació rera generació (Èxode 12:26, 27). Així com l'alliberament d'Israel va entrar a la història per l'acte redemptor de Déu, així l'alliberament del pecat de la humanitat està fonamentat en l'esdeveniment històric de la Creu. En realitat, Jesús és el nostre “anyell pasqual” (*veure* 1 Corintis 5:7), i el seu Darrer Sopar és “un acte de proclamació pel qual la comunitat de la fe expressa la gloriosa significació de la mort de Crist” (G. C. BERKOUWER, *The Sacraments*, pàg. 193).

El Sopar del Senyor recorda “la nit que el lliuraven” (1 Corintis 11:23), i Jesús va donar un missatge que els deixebles havien de recordar: el pa i el vi són símbols del seu cos, que seria crebantat, i de la seva sang, que seria vessada per a la remissió dels pecats (*veure* Mateu 26:28). La mort de Jesús va ser el mitjà previst per Déu per a la nostra redempció del pecat. A fi de no oblidar això, Jesús va ordenar que el Sopar del Senyor fos observat fins que ell tornés (1 Corintis 11:24-26).

L'afirmació de Jesús que la seva sang seria “vessada a favor de molts homes per al perdó dels pecats” (Mateu 26:28) ha de ser recordada fins la fi de la història. Ignorar aquesta afirmació i elegir qualsevol altre mitjà de salvació és negar a Déu i al seu mètode de salvació.

Del Sant Sopar s'hi destaquen dues lliçons vitals: “Crist va morir per nosaltres” és la primera que hem de recordar a la taula del Senyor. La segona és que estem units com un cos per aquella mort. Mentre estiguem a la taula, som una comunitat redimida de Crist en el temps de la fi, esperant el retorn del Senyor. Fins que arribi aquell dia, la taula del Senyor és un recordatori que la història té significat, i que la vida té esperança.

Crist va donar el seu cos i la seva sang per a donar-nos vida eterna. Com pots personalitzar aquesta veritat de manera que et doni esperança i certesa?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “Menjar la carn i beure la sang de Crist és rebre'l com a Salvador personal, creient que perdona els nostres pecats i que som complets en ell. Contemplant el seu amor, i [...] absorbint-lo, és com arribem a participar de la seva naturalesa. El que és aliment per al cos ha de ser Crist per a l'ànima. L'aliment no pot beneficiar-nos a menys que el mengem. [...] Així mateix, Crist no té valor per a nosaltres si no el coneixem com a Salvador personal. Un coneixement teòric no ens beneficiarà. Hem d'alimentar-nos d'ell, rebre'l al cor, de manera que la seva vida arribi a ser la nostra vida. Hem d'assimilar-nos al seu amor i a la seva gràcia” (DTG 353).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Considera les escenes on Jesús va netejar el Temple. De quina manera podem posar en venda la nostra fe i la nostra fidelitat? Com pot la religió ser utilitzada per a guanys, prestigi i posició? I una cosa més important encara, de quina manera podem, com a església, estar segurs que no caiem en el mateix engany?
2. L'escriptor ateu Alex Rosenberg creu que tota la realitat i l'existència són purament materialistes. És a dir, tot pot i ha de ser explicat *només* per processos físics. Aquests processos no tenen disseny, metes o propòsit, o Déu. “Quin és el propòsit de l'univers?”, pregunta. “No n'hi ha cap”. “Quins propòsits actuen en l'univers?” La mateixa resposta: “Cap”. Però, si la manca de propòsit de l'univers et deprimeix, Rosenberg adverteix que no prenguis “seriosament la teva depressió”. Per què? Perquè les emocions, fins i tot la depressió, només són arranjaments específics de neurones i productes químics. Malgrat tot, Rosenberg té una resposta per als desanimats per la manca de sentit de la seva vida. Com que la depressió és només una configuració de neurones, has de disposar d'una altra manera les neurones, cosa que pots aconseguir amb productes farmacèutics. “Si no et sents millor demà [...] o després de tres setmanes, canvia de medicament. I si una droga no funciona, una altra probablement ho farà”. El sorprenent d'aquesta resposta és el que en realitat ens ve a dir: si et trobes deprimat, pren drogues. Contrasta aquestes idees per a la vida amb les que creiem respecte a Jesucrist i el que ha fet per a nosaltres a la creu. Per què la nostra participació al Sopar del Senyor és una refutació oberta i desafiant al nihilisme [negació de tota creença] i la manca de sentit presentats per Rosenberg i el seu ateisme?

CRUCIFICAT I RESSUSCITAT

Dissabte 20 de juny

LLEGEIX PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 3:1-6; Lluc 22:39-46; 2 Corintis 13:8; Lluc 22:53; Mateu 12:30; 1 Corintis 15:14.

PER A MEMORITZAR:

“És necessari que el Fill de l'Home sigui posat a les mans dels homes pecadors i sigui crucificat, i que ressusciti al tercer dia” (Lluc 24:7).

Jesús sempre va ser conscient que havia vingut a aquesta Terra per a complir la voluntat de Déu (Lluc 2:41-50). Va ensenyar, va sanar i va ministrar en obediència al Pare. Després de celebrar el Sant Sopar, ell aniria a caminar tot sol, seria traït i negat, immers en un judici i crucificat, i s'aixecaria victoriós sobre la mort.

Jesús sempre va saber que la Creu era inevitable. Moltes vegades, als evangelis, la paraula *necessari* s'utilitza en relació amb els patiments i la mort de Jesús (Lluc 17:25; 22:37; 24:7; Mateu 16:21; Marc 8:31; 9:12; Joan 3:14). Era *necessari* que anés a Jerusalem, que *patís*. Era *necessari* que fos rebutjat i que fos alçat, etc. Aniria al Gòlgota. Va denunciar, com provinent de Satanàs (Mateu 16:22, 23), qualsevol suggeriment de rebutjar la Creu. Estava convençut que “havia [...] de patir molt [...] ser mort i ressuscitar” (versicle 21). Per a Jesús, el jorn vers la Creu no era una opció (Lluc 24:25, 26, 46), sinó una part del “secret ocult durant segles i generacions però que ara ha estat revelat als seus sants” (Colossencs 1:26).

EL GETSEMANÍ: LA LLUITA TERRIBLE

A l'aurora de la història, Déu va crear a Adam i Eva, i els va posar a un bonic jardí, beneïts amb tot el que necessitaven per a una vida joiosa. Ben aviat va succeir quelcom d'extraordinari: va aparèixer Satanàs (Gènesi 3). Ell va temptar a la primera parella, i va empènyer a la jova Terra a la gran controvèrsia entre el bé i el mal, entre Déu i Satanàs.

Ara, en el temps de Déu, un altre jardí (Lluc 22:39-46) va arribar a ser un terrible camp de batalla, on brogia la guerra entre la veritat i la falsedat, entre la justícia i el pecat, i entre el pla de Déu per a la salvació humana i l'objectiu de Satanàs de la destrucció humana.

A l'Edèn, el món va ser precipitat al desastre del pecat; al Getsemaní, es va assegurar la victòria definitiva del món. L'Edèn va veure el tràgic triomf de la pròpia afirmació contra Déu; al Getsemaní es va mostrar l'entrega pròpia a Déu i va revelar la victòria sobre el pecat.

Compara el que va succeir a l'Edèn (Gènesi 3:1-6) amb el que va passar al Getsemaní (Lluc 22:39-46). Quina és la gran diferència entre el que va succeir en tots dos jardins?

El Getsemaní representa dues coses vitals: primera, un atac ferotge de Satanàs per a desviar a Jesús de la missió i el propòsit de Déu; després, l'exemple més noble de dependència de la fortalesa de Déu per a realitzar la seva voluntat i el seu propòsit. El Getsemaní mostra que, per dura que sigui la batalla i per febles que nosaltres siguem, la victòria és segura per als que han experimentat la fortalesa de l'oració. Jesús va pregar, en famoses paraules: “Però que no es faci la meua voluntat, sinó la teua” (Lluc 22:42).

Tota la soldadesca de Satanàs va estar alineada contra Jesús; els deixebles, als quals ell estimava molt, estaven cecs al seu patiment. Gotes de sang queien, una a una; el petó del traïdor estava a només un alè de distància; i els sacerdots i els oficials del Temple estaven per arribar. No obstant això, Jesús ens va mostrar que l'oració i la submissió a la voluntat de Déu donen a l'ànima la fortalesa necessària per a portar les grans carreges de la vida.

La propera vegada que et trobis davant una forta temptació, de quina forma pots tenir la classe d'experiència que va tenir Jesús al Getsemaní, a diferència de la que Adam i Eva van tenir a l'Edèn? Quin és el factor vital que marca tota la diferència entre elles?

JUDES

“Aleshores Satanàs va entrar dins de Judes, l'anomenat Iscariot, que era del grup dels Dotze” (Lluc 22:3). Sens dubte, Satanàs va treballar àrduament per aconseguir a tots els deixebles. Què tenia Judes que va capacitar a l'adversari per a tenir èxit en ell, en contrast amb els altres deixebles?

Lluc diu que Jesús va pregar en solitud tota una nit a la muntanya, abans d'escollir als seus deixebles (Lluc 6:12-16). Ell va creure que els Dotze eren el regal de Déu per a ell (Joan 17:6-9). Va ser Judes una resposta a l'oració? Com hem d'entendre el que passa aquí, a part que fins i tot en la traïció i l'apostasia de Judes el propòsit de Déu havia de complir-se? (*Veure* 2 Corintis 13:8).

Judes tenia molt potencial i podria haver estat un altre Pau, però va anar en una direcció equivocada. El que podia haver estat per a ell una experiència de Getsemaní va ser, en canvi, com la caiguda ocorreguda a l'Edèn.

“[Judes] havia fomentat el mal esperit de l'avarícia, fins que aquest havia arribat a ser el motiu predominant de la seva vida. L'amor al diner superava el seu amor per a Crist” (*DTG* 663).

Quan Jesús va alimentar als cinc mil (Lluc 9:10-17), Judes va captar el valor polític del miracle i “va posar dempeus el projecte de prendre a Crist per la força i fer-lo rei” (*DTG* 665, 666). Però, Jesús va denunciar l'intent, i allà va començar el desencant de Judes: “Les seves esperances eren grans i el seu desencant va ser amarg” (*Ibid.*, 666). Òbviament, Judes i altres creien que Jesús utilitzaria els seus poders per a establir un regne terrenal, i Judes volia un lloc en aquell regne. Com de tràgic va ser que el seu desig de tenir un lloc en un regne temporal li va fer perdre un lloc al Regne etern.

En una altra ocasió, una devota seguidora de Jesús va ungir els seus peus amb un costós perfum, i Judes va observar que era un malbaratament econòmic (Joan 12:1-8). Tot el que Judes podia veure era el diner, i el seu amor al diner ofegava el seu amor a Jesús. Aquesta fixació amb el diner i el poder van conduir a Judes a posar-li preu a Jesús (Mateu 26:15). Des de llavors, “Satanàs va entrar dins de Judes” (Lluc 22:3). I Judes va ser una ànima perduda.

No hi ha res dolent amb l'estatus, el poder o el diner. El problema sorgeix quan aquestes coses (o qualsevol altra) enfosqueixen la nostra fidelitat a Déu. Per què és important considerar-se un mateix com Judes, per a no autoenganyar-se?

AMB ELL O CONTRA ELL

Per tot el que significa, la Creu és un gran esdeveniment que va dividir la història: la divisió entre la fe i la incredulitat, entre la traïció i l'acceptació, i entre la vida i la mort eternes. Respecte a la Creu, no hi ha terreny entremig per a cap ésser humà. Al cap i a la fi, estem d'un costat o de l'altre.

“Qui no està amb mi, està contra mi; i qui no recull amb mi, escampa” (Mateu 12:30). Són paraules fortes, i poden deixar-nos una mica incòmodes, però Jesús està expressant senzillament el que és real i el que significa la veritat per als que estan immersos en la gran controvèrsia entre Crist i Satanàs. Estem amb Jesús o amb Satanàs.

Sí, és així d'inflexible.

De quina manera es relacionen amb Jesús les següents persones? Quines lliçons podem obtenir dels seus exemples, que ens poden ajudar en la nostra relació amb Déu i en la manera en que ens relacionem amb la Creu?

El Sanedrí (Lluc 22:53). Quines equivocacions van cometre aquestes persones, i per què? De quina manera podem prevenir fer quelcom similar respecte a com consideraven a Jesús?

Pilat (Lluc 23:1-7, 13-25). Què va portar a Pilat a dir “No li trobo cap delictes” (Joan 19:4) i, al mateix temps, sentenciar-lo a ser crucificat? Què podem aprendre del seu error al deixar de fer el que sabia que era el correcte?

Herodes (Lluc 23:6-12). Quin va ser el seu gran error, i que podem aprendre d'aquest?

Els dos lladres (Lluc 23:39-43). Dos pecadors miren la mateixa creu, i tenen dues reaccions diferents. De quina manera aquesta escena revela de quin costat de la gran controvèrsia estem respecte a la salvació?

HA RESSUSCITAT

Diumenge de bon matí, les dones van anar al sepulcre per a completar el ritual de la sepultura. Malgrat el temps que havien passat amb Jesús, elles no havien comprès el que succeiria. No esperaven una tomba buida, o que els missatgers celestials les diguessin: “No és aquí: ha ressuscitat” (Lluc 24:6).

Als primers capítols de Fets, almenys hi ha vuit referències a la resurrecció de Jesús (Fets 1:22; 2:14-36; 3:14, 15; 4:1, 2, 10, 12, 33; 5:30-32). Per què la resurrecció de Jesús va ser tan essencial en la predicació apostòlica i en la fe de l'església primitiva? Per què, avui, és tan crucial també per a nosaltres?

Les dones van ser testimonis presencials de la resurrecció de Jesús. Van córrer per a compartir aquesta bona nova als altres, però ningú les va creure (Lluc 24:11). Els apòstols, en canvi, van rebutjar la més gran notícia a la història de la redempció com a “fantasia” de dones esgotades i dolorides (versicles 10 i 11).

Ben aviat descobririen com d'equivocats n'estaven!

La resurrecció de Crist és fundacional a l'acte redemptor de Déu, i per a la totalitat de la fe i l'existència cristianes. Pau deixa això molt clar: “Si Crist no ha ressuscitat, en aquest cas, la nostra predicació és buida, i ho és també la nostra fe” (1 Corintis 15:14). És vana o buida, perquè només en la resurrecció de Crist trobem esperança per a la nostra. Sense aquesta esperança, la nostra vida aquí acabaria per sempre. La vida de Crist no va acabar en una tomba, i la gran promesa és que la nostra tampoc acabarà així.

“Si Crist no ha ressuscitat d'entre els morts, aquesta llarga sèrie d'esdeveniments redemptors per a salvar al seu poble acaba en un carreró sense sortida, en un sepulcre. Si la resurrecció de Crist no és una realitat, aleshores no tenim seguretat que Déu sigui un Déu viu, perquè la mort ha tingut la darrera paraula. La fe és vana perquè el seu objecte no s'ha vindicat com el Senyor de la vida. La fe cristiana aleshores queda presonera al sepulcre, juntament amb la darrera i més elevada autorevelació de Déu en Crist, si Crist en realitat és mort” (GEORGE E. LADD, *Teología del Nuevo Testamento*, pàg. 443).

“QUE TOT ES COMPLÍS”

Lluc 24:13 al 49 ens narra els esdeveniments posteriors a la resurrecció de Crist. Els diversos encontres, com van ajudar a aquestes persones a comprendre el que li havia passat a Jesús, i per què això és molt important, fins i tot per a nosaltres actualment?

La resurrecció de Jesús hauria d'haver estat una evidència suficient per a demostrar que Jesús era el Messies. Colpejat brutalment abans de ser crucificat, i finalment traspassat, Jesús va ser posat en una tomba. Encara que, com alguns de manera ridícula van suggerir, ell haguera sobreviscut a la creu i a la sepultura, el Jesús sagnant, colpejat i debilitat, que d'alguna manera haguera sortit vacil·lant de la tomba, no hauria estat un Messies victoriós.

Amb tot, allà estava Jesús, viu i fort com per caminar uns quants quilòmetres amb els dos homes camí a Emmaús. I, abans de revelar qui era, Jesús els va assenyalar les Escripures, donant-los un fonament bíblic ferm per a la seva fe en ell.

Llavors, quan es va aparèixer als deixebles, els va mostrar la seva carn, va menjar amb ells i, a més, els va dirigir a la Paraula de Déu: “Així ho diu l'Escriptura, que el Crist patiria i ressuscitaria d'entre els morts el tercer dia, i que en el seu nom es predicaria el penediment per al perdó dels pecats a tots els pobles, començant per Jerusalem. Vosaltres en sou testimonis, de tot això” (Lluc 24:46-48).

Jesús no solament va assenyalar les Escripures (a més de la evidència que ell estava realment viu i entre ells); també les va utilitzar per ajudar-los a entendre el que li havia succeït. A més, va vincular la seva resurrecció amb la missió de predicar l'evangeli a totes les nacions.

Fins i tot amb les poderoses evidències que provaven qui era Jesús, ell sempre deia als seus seguidors que anessin a la Paraula de Déu. Després de tot, sense la Paraula de Déu entre nosaltres avui, de quina altra manera podríem conèixer la nostra missió de predicar l'evangeli al món? De quina manera sabríem que és l'evangeli? La Bíblia és tan central per a nosaltres avui com ho va ser per a Jesús i els seus deixebles.

Quant de temps passes amb la Bíblia? Com impacta la Bíblia en la teva manera de viure, les tries que fas i la manera en que tractes als altres?

PER A ESTUDIAR I MEDITAR: “El sants i els àngels veuran el significat de la mort de Crist. Els homes caiguts no podrien tenir una llar al paradís de Déu sense l'Anyell que va ser mort des de la fundació del món. No exalçarem, doncs, la creu de Crist? Els àngels atribueixen honor i glòria a Crist, doncs fins i tot ells no estan segurs a menys que contemplin els patiments del Fill de Déu. Els àngels del cel estan protegits contra l'apostasia per mitjà de l'eficàcia de la Creu. Sense la Creu, no estarien més segurs contra el mal del que ho estigueren els àngels abans de la caiguda de Satanàs. La perfecció angelical va fracassar al cel. La perfecció humana va fracassar a l'Edèn, el paradís de la benaurança. Tots els qui desitgin seguretat a la Terra o al cel han d'acudir a l'Anyell de Déu” (“Comentaris de Elena G. de White”, a *CBA* 5:1.106).

PREGUNTES PER A DIALOGAR:

1. Com a cristians, hem de viure per fe: és a dir, hem de creure en quelcom que no podem demostrar plenament, del qual no tenim evidències de testimonis presencials directes. Per suposat, la gent fa això en moltes coses i en tot moment. Per exemple, en el context de la ciència, un autor va escriure: “En resum, tenim evidència directa per a un número sorprenentment petit de les creences que tenim” (RICHARD DEWITT, *Worldviews: An Introduction to the History and Philosophy of Science*, pàg. 15).
No obstant això, tenim moltes bones raons de les coses en les que creiem i per a mantenir la nostra fe. Considera el que Jesús els hi va dir als deixebles en el context de la Gran Comissió: “I aquest evangeli del Regne serà predicat arreu del món com a testimoniatge per a tots els pobles; i llavors vindrà la fi” (Mateu 24:14). Quan Jesús va pronunciar aquestes paraules, quants eren els seus seguidors? Quantes persones havien cregut en ell, o havien comprés qui era i què era el que volia realitzar? Pensa amb tota l'oposició que l'església primitiva va tenir d'afrontar, durant segles, a l'Imperi Romà. Recordant tots aquests fets, analitza quina notable predicció és aquesta afirmació de Jesús, i com hauria d'ajudar-nos a confiar en la Paraula de Déu.
2. Medita en el passatge d'Elena de White del principi d'aquesta pàgina. Com ens ajuda a entendre la universalitat del que realment és el problema del pecat? *Fins i tot els àngels no estan segurs a menys que contemplin a Jesús*. Què significa això?